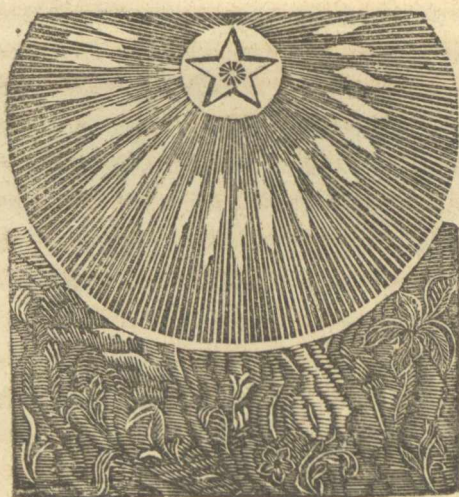

ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΑΠΟΚΡΥΦΑ
ΚΑΙ
ΑΣΤΡΟΝ
ΤΗΣ
ΑΝΑΤΟΛΗΣ,
ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ.

ΕΤΟΣ Α'. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Ι'.

Φεβρουάριος.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

1845.

ΜΥΣΤΗΡΙΑ

ΕΠΙ ΤΩΝ

ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ.

Δέν ἐφρονήσαμεν νὰ ἐναβρυνθῶμεν εἰς ξένας ποιήσεις, οὔτε νὰ ἐνισχυθῶμεν ἀπ' αὐτάς· τὸ σύγγραμμα ἡμῶν ἔχει ἴδια ὑψηλότερα κοινωνικὰ ἀντικείμενα, εἰς τὰ ὅποια προέθετο ἐξ ἀρχῆς νὰ ἐνασχοληθῇ, παρὰ τὰ μυθιστορήματα, τὰ ὅποια χρησιμεύουσι πρὸς ἀπλὴν τινὰ φιλολογικὴν τέρψιν.

Θέλοντες δὲ νὰ παράξωμεν εἰς τοὺς φιλομούσους συνδρομητὰς ἡμῶν διασκέδασιν τινὰ ἐστοχάσθημεν ἀπλῶς καὶ παραπληρωματικῶς πως νὰ ἐκδίδωμεν ἐν παραρτήμασι κανὲν μυθιστόρημα, καὶ ὡς τοιοῦτον ἐκλέξαμεν ἀδιαφόρως τὸ τῶν Μυστηρίων τῶν Παρισίων, χωρὶς νὰ ἐννοῶμεν διὰ νὰ προσβάλωμεν τὰ συμφέροντα τινός, ἢ ν' ἀποκλείσωμεν τὸ στάδιον εἰς πάντα, ὅστις ἤθελε νὰ τὸ ἐκδώσῃ ἐπίσης· τὰ αὐτὰ μυθιστορήματα, τὰ αὐτὰ ἄρθρα ἐκδίδουσιν ἀδιαφόρως πολλοὶ ἐφημερίδες συγχρόνως, χωρὶς νὰ παραπονεθῇ εἰς δημοσιογράφος ἐναντίον τοῦ ἄλλου, καὶ πολὺ ὀλιγώτερον καὶ νὰ τὸν προσβάλῃ, διότι τὸ ἐκδίδει καὶ ἐκεῖνος.

Τὸ καλῆχον τοῦτο παραβᾶσα ἡ Ἀμάθεια προσέβαλε τὴν ἐκ μέρους ἡμῶν ἔκδοσιν τῶν Μυστηρίων τῶν Παρισίων, ἐπὶ λόγῳ, ὅτι εἶχε προκηρύξει τὴν ἔκδοσίν της ὁ Κ. Σκυλίτζης· διὰ νὰ δυσφημήσῃ δὲ τρόπον τινὰ τὴν ἔκδοσιν ἡμῶν εἶπεν·

Ἔστιν ὅτι ἡ μετάφρασις τοῦ Κ. Σκυλίτζη εἶναι πάντῃ διάφορος τῆς ἡμετέρας, διότι ἡμεῖς ἐργαζόμεθα, λέγει, ἐπὶ τοῦ κειμένου τῆς

πρώτης έκδόσεως, ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ τῆς δευτέρας έκδόσεως, πλουσιωτέρας τάχα ἀπὸ σχόλια οὔσης.

Ὅτι ὁ Κ. Σκυλίτζης ἐχαιρέτησε προσωπικῶς τὸν συγγραφέα εἰς τοὺς Παρισίους, καθὼς καὶ τοὺς τόπους, ὅπου παριστάνονται αἱ σκηναὶ ἐπίτηδες, διὰ τὰ βοήθησθαι εἰς τὴν μετάφρασίν του.

Ὅτι τέλος θέλει ἐκδίδει κατὰ μῆνα πλειότερον παρ' ὅσον ἐκδίδομεν ἡμεῖς.

Ὅφειλομεν ἀπλῶς, διὰ τὰ ἐξάξωμεν τοὺς ἀναγνώστας μας ἀπὸ τὴν ἀχλὺν ταύτην, ἣν δὲν ἀνεμένομεν ἀπὸ τὸν ἀξιότιμον Συντάκτην τῆς Ἀμαλθείας, τὸν ὁποῖον σεβόμεθα, μ' ὅλον ὅσον καὶ ἂν ἔχη ὑλικὸν συμφέρον ἀπὸ τὴν ἐν Σμύρῃν ἐκδοσὶν τῶν Ἀποκρύφων τῶν Παρισίων, τὰ ἐξηγηθῶμεν ὡς πρὸς τὰ τρία ἀνωτέρω ἀντικείμενα.

Ἡ πρώτη ἐκδοσις τῶν Μυστηρίων τῶν Παρισίων, ἣν ἐστοχάσθη πρέπον τὰ προσβάλλει ἡ Ἀμαλθεία, εἶναι ἡ ἐκδοσις ἐκείνη, ἣτις τὸ πρῶτον συνεκίνησε τὴν Εὐρώπην καὶ ἐχειροκροτήθη ἀπὸ ὅλον τὸν φιλολογικὸν κόσμον· ὑπάρχει νεωτέρα τις ἐκδοσις, περὶ τῆς ὁποίας ὅμως οὐδὲ εἰς τὴν Εὐρώπην, οὐδὲ εἰς κανὲν ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου ἔγεινε λόγος· καὶ τοῦτο, διότι ἡ νεωτέρα αὕτη ἐκδοσις οὐδὲ ὅπως διαφέρει ἀπὸ τὴν πρώτην. Πᾶς συγγραφεὺς ἃ γέγραφε γέγραφε· καὶ ἤθελεν εἶσθαι μωρὸς καὶ καταγέλαστος ἐνώπιον τοῦ κόσμου ὁ συγγραφεὺς ἐκεῖνος, ὅστις ἤθελε μεταπλάσσει ἀπὸ ἕνα χρόνον εἰς ἄλλον τὸ αὐτὸ του σύγγραμμα· διότι, ἂν ἦτο ἀνόητος εἰς τὴν πρώτην συγγραφὴν του, πῶς ἤθελεν εἶσθαι συνετώτερος καὶ ἀξιοπιστότερος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος εἰς τὴν δευτέραν; δὲν κάμνομεν λοιπὸν ἡμεῖς εἰς τὸν ποιητὴν Εὐγένειον Σούϊον αὐτὸ τὸ ἄδικον, ὅπερ ἡ Ἀμαλθεία ἠθέλησε τὰ τῶ ἀποδώσει. Τί γίνεται ὅμως.

Γνωρίζει καλῶς ὁ νοήμων κόσμος τῆς Ἀνατολῆς, ὅτι οἱ φράγκοι, ἐνῶ ἔχουσι καὶ πινὰς ἀρετὰς, μεταχειρίζονται πολυτάκως πολλὰς κερδοσκοπικὰς ἀγυρτίας, τὰς ὁποίας ὀνομάζουσι μῶδας· τὰ ὑποδήματα, τὰ φουστάνια, τὰ σουρτοῦκα μεταβάλλουσιν εἰς μῶδαν κάθε μῆνα, πάντοτε ὅμως περιτρεφόμενοι εἰς τὰ αὐτὰ κοψίματα, εἰς τοὺς αὐτοὺς τύπους· ἀλλὰ τὰ συγγράμματα δὲν εἶναι οὔτε ὑποδήματα, οὔτε σουρτοῦκα, καὶ ἡ μῶδα ὡς πρὸς ταῦτα εἶναι ἀγυρτία αἰσχρὰ, εἶναι ἱεροσυλία, εἶναι ἔγκλημα ἀσυγχώρητον.

Μ' ὅλον τοῦτο, ὅπως καὶ ἂν ἔχη, ἐκδίδοντες τὰ Μυστήρια τῶν Παρισίων ἐλάβομεν καὶ ἔχομεν ὑπ' ὄψιν ἐξ ἀρχῆς ἀμφοτέρας τὰς ἐκδόσεις αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τῇ βίβλῃ αὐτῶν εἰργάσθημεν καὶ ἐργαζόμεθα ἀπαρασαλεύτως· καμμία διαφορὰ δὲν ὑπήρξεν, οὐδὲ ὑπάρχει εἰς ἀμφοτέρας· σπανίως που, φράσεις τινὲς ἐπουσιώδεις καὶ ἀσήμαντοι εἶναι ἀναλυτικώτερον μεταπλασμέναι ὡς π. χ. λέγει εἰς ἕν μέρος τῆς πρώτης έκδόσεως, ἡ Τραγωδίστρια « ὅταν ἠγόραζα τοῦ ἐνὸς σολδίου μου τὸ γάλα » εἰς τὴν δευτέραν λέγει « ὅταν ἠγόραζα ὀλλῆγον γάλα μὲ ἐν σολδίου τὸ ὁποῖον μ' ἔδωκεν ἡ δράκαινα » ἃς ἰδεασθῆ ὅθεν τις ἂν ἡ μετάπλασις αὕτη εἶναι ἀξία λόγου, καὶ ἂν δὲν εἶναι ἀγυρτικὴ ἀπλῶς, ἐνῶ παραιτέρω εἰς τὴν διήγησιν ἀποδεικνύεται αὐτομάτως, ὅτι ἡ Τραγωδίστρια ἐλάμβανε τὸ σολδίον ἀπὸ τὴν δράκαιναν ὡς οὔσα ὑποχείριος αὐτῆς· δὲν ἐπροτιμήσαμεν μῶλον τοῦτο καὶ ἡμεῖς τὴν φράσιν τῆς πρώτης έκδόσεως ἂν καὶ ποιητικωτέραν· ἄλλη τις μετάπλασις· ὅτε ὁ ποιητὴς μετὰ τὸ προοίμιον ἄρχεται τοῦ διηγήματος εἰς τὴν πρώτην ἐκδοσὶν λέγει « τὴν 13 Δεκεμβρίου 1838 ἀνθρώπος τις κ. λ. π. » εἰς τὴν δευτέραν ἄνευ προοιμίου ἄρχεται ἀμέσως « περὶ τὰ τέλη Νοεμβρίου 1838. . . ἀνθρώπος τις κ. λ. π. » ἃς παρατηρήσει τις καλῶς, ὅτι ὄχι μόνον καὶ ἡ μετάπλασις αὕτη

εἶναι μηδαμινῇ, ἀλλὰ μᾶλλον, ὅτ' εἶναι προτιμητέα ἢ φράσις τῆς πρώτης ἐκδόσεως· διότι, μολονότι πρόκειται περὶ μυθιστορήματος καὶ εἶναι ἀδιάφορον ὅποτεδήποτε καὶ ἂν προσδιορίσῃ τις τὴν ἐποχὴν, εἶναι μόνον τοῦτο πλέον ἐπιβάλλων καὶ αἰσθαντικός ὁ προσδιορισμὸς ῥητῆς ἡμέρας· καὶ διὰ τοῦτο ἐπροτιμήσαμεν καὶ ταύτην τὴν φράσιν τῆς πρώτης· μίαν μόνην ἐπαισθητὴν ὅπως οὖν διαφερὰν εὔρομεν μεταξύ τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας ἐκδόσεως, τὴν διαφορὰν τοῦ προοιμίου.

Ἡ πρώτη ἄρχεται διὰ τοῦ σοβαροῦ καὶ λαμπροῦ ἐκείνου προοιμίου, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἤρχησamen τὴν μετάφρασιν, ὡς ἐφάνη· ἡ δὲ δευτέρα, ἀφίνουσα τὸ προοίμιον αὐτὸ καὶ ἀναμιγνύουσα τινὰς ἐκ τῶν ιδεῶν του παραιτέρω, ἄρχεται ἀμέσως ἐκ τοῦ διηγήματος· ἀντὶ δὲ τοῦ προοιμίου φαίνεται, καταχωρεῖ ἔμπρὸς ἐπιστολὴν τινα πεπλασμένην, ὅθην ὡς γραφομένην ὑπὸ τινος πρὸς τὸν συγγραφέα, καὶ ὡς καταχωρηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ τυπογράφου· τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν, ἐπαινοῦσαν καὶ ἐνθαῦρῶνουνσαν τὸν συγγραφέα, ἐθεωρήσαμεν ὄχι μόνον ἀκατάλληλον ἀλλὰ καὶ τὴν δημοσίευσίν τῆς ἐν ἀρχῇ ἐπιπλασθῆ ὡς πρὸς τὴν μυθιστορίαν, καθότι αὕτη προλέγει καὶ προεξηγεῖ ἐκ προοιμίου τὸν σκοπὸν καὶ τὸ τέλος τοῦ μυθιστορήματος καὶ τὰς παραιτέρω διαφύρους αὐτοῦ λεπτομερείας, καὶ τοιοῦτοτρόπως προδίδει λυπηρῶς τὴν μυθιστορίαν· ἐνῶ ἡ τέχνη καὶ τὸ μεγαλύτερον θέλητρον τῶν τοιούτων ποιήσεων συνίσταται εἰς τὸ νὰ προχωρῇ ὁ ἀναγνώστης χωρὶς νὰ προγνωρίζῃ τι, καὶ αἴφνης νὰ παρουσιάζωνται βαθμηδὸν ἐνώπιόν του ἀναπτυσσόμενα τὰ διάφορα ἀντικείμενα, αἱ διάφοροι σκηναὶ καὶ αἱ λύσεις αὐτῶν, καὶ νὰ διεγείρεται οὕτω εἰς τὴν ψυχὴν του ὁ θαυμασμός, ἡ ἠδονὴ καὶ πᾶν ὅ,τι ἄλλο αἰσθημα· ἡ ἀρετὴ τῆς ποιήσεως εἶναι ἡ διεργεσις τῶν παθῶν ἀλλ' ὅταν ταῦτα ἐκ προοιμίου ἰκανοποιηθῶσι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, πολλὰ ὀλίγην ἡ-

δονὴν θέλει αἰσθανθεῖ ὁ ἀναγνώστης διὰ τὴν ἀναγνώσῃ τὰς λεπτομερείας· καὶ ὅταν ἀκόμη οἱ χυδαῖοι διηγῶνται γραῶδεις μύθους δὲν συγχωροῦσιν εἰς τινα τῶν εἰδῶτων ἀκροατῶν νὰ προεἴπῃ τι τεῖνον εἰς τὴν λύσιν τοῦ μύθου, πολλῶ δὴ μᾶλλον εἰς τοιαύτας ποιήσεις.

Τούτων ἕνεκα, ὄχι μόνον δὲν ἐνεκολπώθημεν ἐν ἀρχῇ τὴν δημοσίευσιν τῆς εἰρημένης ἐπιστολῆς, κ' ἐπεφυλάχθημεν νὰ τὴν ἐκδώσωμεν πρὸς τὸ τέλος, ἀλλ' οὔτε πιστεύομεν, ὅτι πᾶς μεταφραστὴς ἄλλος νοήμων, περιοδικῶς μάλιστα ἐκδίδων τὸ μυθιστόρημα, θέλει πράξει αὐτὸ τὸ ποιητικὸν ἀμάρτημα.

Ἐπροτιμήσαμεν ὅθεν εἰς τὴν περίστασιν ταύτην τὸ φυσικὸν προοίμιον τοῦ συγγραφέως προμηθεύοντες οὕτω εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας ἐν τεμάχιον λαμπρὸν περιπλέον, τὸ ὁποῖον στερεῖται ἡ δευτέρα ἐκδοσις.

Ἄλλ' οὕτω δὲ ἐκτὸς τοῦ προοιμίου, εἰς ὅλον τὸ ὑπόλοιπον μέρος τῆς μυθιστορίας ἠκολουθήσαμεν καὶ ἀκολουθοῦμεν πιστῶς καὶ κατὰ γράμμα τὴν δευτέραν καὶ τελευταίαν αὐτὴν ἐκδοσιν, ὄχι διότι εὐρίσκομεν διαφορὰν τινα, ἀλλ' ἴσα, ἴσα διὰ νὰ μὴ ἠθέλαμεν περιπέσει εἰς τὴν πρόληψιν, δι' ἧς ἠθέλησαν νὰ μᾶς προσβάλουν.

Δὲν βλέπομεν ὅθεν διατὶ ἡ μετάφρασις τοῦ Κ. Σκυλίτζη θέλ' εἶσθαι πάντῃ διάφορος τῆς ἰδικῆς μας, ὅταν ἀμφοτέρω ἀκολουθῶμεν τὴν αὐτὴν ἐκδοσιν· δέκα μεταφρασταὶ συγχρόνως ἀκολουθοῦντες πιστῶς τὰ ἔχνη τοῦ κειμένου δὲν δύνανται, εἰμὴ νὰ συναπαντῶνται ἀκαταπαύτως μὲ τὰς αὐτὰς φράσεις καὶ τὰς αὐτὰς σχεδὸν λέξεις· ἂν δὲ τις, ὡς πράττουσιν ἔτι, θέλῃ νὰ μεταπλάσῃ τὰς ιδέας καὶ τὸ ὕφος ἐνός ποιητοῦ εἰς τὰς ἰδικὰς του ιδέας καὶ εἰς τὸ ἰδικόν του ὕφος, ὁ τοιοῦτος προλέγομεν μετὰ θετικότητος, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ σφάλῃ συνεχῶς καὶ νὰ μὴ παραδώσῃ ἄλλην τινὰ διάφορον ποιήσιν παρὰ τὴν πρωτότυπον.

Τὸ καθ' ἡμᾶς, ἀκολουθοῦντες μὲ ἐντελεστάτην πίστιν καὶ ἀκρίθειαν τὸ κείμενον τῆς μυθιστορίας, ὡς καὶ αὐτὸ τὸ φραστικόν, ὅπου τὸ εὐρίσκουμεν ὠραῖον καὶ σύμφωνον μὲ τὸν κάλαμόν μας, δὲν φοβούμεθα νὰ ὑποπέσωμεν εἰς οὐσιῶδες τι ἀμάρτημα, ἐξ ἐναντίας δίδομεν ὡς ἀναντιρρήτον μέχρι κεραίας τὴν γνησιότητα καὶ τὴν ἀξιοπιστίαν τῆς μετάφράσεως: ἐγγυώμεθα τὸν ποιητὴν ὀμιλοῦντα.

Ὅσον δὲ περὶ τοῦ ὅτι ὁ Κ. Σκυλίτζης ἐπεσκέφη τὸν Σὺγγραφέα καὶ τοὺς τόπους εἰς Παρισίους προσωπικῶς ἐπίτηδες, τοῦτο, ὡς ἀστέϊον, δὲν τὸ ἀναπτύσσομεν καθότι ποῦ θέλουσιν εὐρεῖ οἱ τοσοῦτοι μεταγενέστεροι κόσμοι τὸν Ὅμηρον καὶ τὴν Τρωάδα νὰ ἐπισκεφθῶσι διὰ νὰ ἐννοήσωσι τὴν Ἰλιάδα ποῦ θέλουσιν εὐρεῖ τοὺς Δάντει, τοὺς Τάσσους, τοὺς Κικέρωνας, τοὺς Δημόσθηνεις . . . Θεέ! εἰς ποῖα βάσανα, εἰς ποῖαν ἀναστάτῳσιν ὀλίγον ἔλειψε νὰ φέρῃ τὸν κόσμον ἢ εἰς Παρισίους ἐπισκεψίς αὕτη τοῦ Κ. Σκυλίτζη! . . . μολονότι, ὡς λέγουσι, δὲν ἐπροχώρησε περὶ τῆς Μασσαλίας . . . ἀλλὰ, λέγονται τοιαῦτα φράγκικα πράγματα εἰς τὸν νοήμονα κόσμον τῆς Ἀνατολῆς! θέλομεν ἔχει τάχα νέα Μυστήρια ἐπὶ τῶν Μυστηρίων! Ὅσον δὲ περὶ τοῦ ὅτι ὁ Κ. Σκυλίτζης θέλει ἐκδίδει πλεῖστον κατὰ μῆνα καὶ φθινώτερον κατὰ χρόνον, μολονότι ὁ ἀπρεπὴς δι' ἄσχετον οὗτος ἐξευτελίζει εἰς ἄκρον τὴν ἀξιόπρέπειαν τῶν γραμμάτων, καθ' ἡμᾶς ἀνεκτιμῆτων ὄντων, μολοντοῦτο, τὸ περὶ τούτου ἀντικείμενον, ἀποκείται μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν φιλογενῶν συνδρομητῶν μας καθότι τὸ γενναῖο ψυχον Κοινόν γνωρίζει ἐκ τοῦ πλησίον, ὅτι ἐν ἔτος ἤδη ἔχοντες τὴν τιμὴν καὶ τὸν ζῆλον τοῦ νὰ ἐργαζόμεθα, διὰ νὰ κατασταθῶμεν ὅπως ὅποτε εἰς τὴν κοινωνίαν ἐπαφελῆς, ἠρκύθημεν καὶ ἀρκοῦμεθα εἰς τὰς δαπάνας τοῦ τύπου.

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟΝ.

Τὰ Μυστήρια τῆς Σμύρνης.

Ἐξήρχετο τῶν πιστηρίων τὸ φυλλάδιον τοῦτο, ὅτε ἀνεφάνη ἐκ Σμύρνης φυλλάδιόν τι ὑπὸ Ἰ. Σκυλίτζη ἅμα τὸ ἐλάβομεν ἀνά χειρας ἐξεπλάγημεν, διότι τοσοῦτον παραδόξως, ὡς εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον, εἴχομεν μαντεύσει, ὅτι ἐμέλλομεν νὰ ἔχωμεν *Μυστήρια ἐπὶ τῶν Μυστηρίων!*

Ἐκ πρώτης ὄψεως ὅθεν κηρύττομεν ἐπισήμως, ὅτι τὰ ἐν Σμύρνη ἐκδιδόμενα δὲν εἶναι Μυστήρια τῶν Παρισίων . . . ἐξηγούμεθα.

Ὅτε ἡ Ἀμάθεια προεκήρυξεν, ὅτι ἡ μετάφρασις τοῦ Κ. Σκυλίτζη εἶναι πάντῃ διάφορος τῆς ἰδικῆς μας, διότι τάχα εἰργαζόμεθα ἡμεῖς ἐπὶ κειμένου πρώτης ἐκδόσεως, καὶ διότι ὁ Κ. Σκυλίτζης ἐπεσκέφη τὸν ποιητὴν εἰς τοὺς Παρισίους, μᾶς ἐνεπνεύσθη φόβος τῆ ἀληθείας, ὅχι ὡς ἐκ τινος διαφορᾶς τοῦ κειμένου, διότι τοιοῦτόν τι δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ μήπως ὁ Κ. Σκυλίτζης ὡς ἐκ τῆς ἐπισκέψεώς του ἐνεφυσήθη καὶ ἔλαβεν ὡς οἱ ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου ἰδιαιτέραν τινὰ ἔμπνευσιν ἀπὸ τὸν ποιητὴν, καὶ ἐμέλλε νὰ παραδώσῃ τὴν μετάφρασίν του μὲ οὐρανίαν τινὰ ὑπερφυσικὴν χάριν, ἀκατανόητον εἰς ἡμᾶς.

Ἄλλ' ὅτε ἤδη εἶδομεν τὰς ἀπαρχὰς τῆς μετάφράσεως ταύτης παρετηρήσαμεν, ὅχι ὅτι μόνον διάφορος μετάφρασις εἶναι, ἀλλ' ὅτι καθ' αὐτὸ δὲν εἶναι μετάφρασις τῶν Μυστηρίων τῶν Παρισίων, εἰμὴ συλλογὴ τις τῶν βραβυρωτέρων καὶ χυδαιωτέρων καπηλικῶν φράσεων τῶν καπηλείων τῆς Σμύρνης.

Δὲν λέγομεν τοῦτο διὰ νὰ προσβάλωμεν τὸν μεταφραστὴν τῆς Σμύρνης, εἰς τὸν ὅποιον οὕτως ἔδοξεν. ἀλλὰ τὸ λέγομεν

διὰ νὰ ὑπερασπίσωμεν τὸ προκείμενον ὑψηλὸν σύγγραμμα, οὕτως ἐλευσιῶς ἐξευτελιζόμενον, καὶ διὰ νὰ προφυλάξωμεν τὸ Κοινὸν ἀπὸ μίαν ὀδυνηρὰν ἀπάτην. Ἴτι θέλει εἶπει ὁ κόσμος περὶ τοῦ συγγράμματος; ποίαν ἀγαθὴν ἰδέαν, ποίαν εὐχαρίστησιν θέλει λάβει ὅταν τὸ ἰδῆ κυλιόμενον εἰς τὴν βορβορώδη αὐτὴν γλῶσσαν; αἰσθανόμεθα οἴκτον! ἔμειλλε τὸ λαμπρότεον τῆς Εὐρώπης ποίημα νὰ ἐξυβρισθῆ τοιοῦτοτρόπως εἰς τὴν Ἀνατολήν! Ἴδου τί λέγει ὁ ἴδιος Μεταφραστὴς Κ. Σκυλίτζης εἰς τὸ ἀ. φυλλάδιόν του.

« Ἐνταῦθα ὁ Γάλλος συγγραφεὺς ἐξαιτεῖ (α) τὴν τῶν ἀναγνωστῶν του ἀρέχειαν (β) πρὸς τὰς διεφθαρμένας λέξεις, » τὰς ὁποίας, διὰ νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν ἀνθρωπόμορφον κωνίαν τοῦ συρφετοῦ τῶν Παρισίων ἀναγκάζεται νὰ μεταχειρισθῆ ἡμεῖς μεταφρασταί, ὁμολογοῦμεν ἔνταῦθα τὴν εἰς » τοῦτο ἀπόριαν μας ἢ δυσαρέσκειά μας εἶναι πολλή ὅτι » θέλομεν ἀναγκασθῆ νὰ προσφύγωμεν εἰς λεκτικὸν ἐπίσης » σόλοικον. ἔχομεν τὴν ἐξώλην καὶ προώλην λίγγουα φράγκα! » μὲλον τοῦτο ἢ πρὸς αὐτὴν ἀπέχθειά μας εἶναι τοσαύτη, » ὥστε παντοίαις δυνάμεσι θέλομεν προσπαθῆ νὰ τὴν ἀποφύγωμεν, προστρέχοντες μᾶλλον εἰς τὰ διεφθαρμένα τῆς » καθομιλουμένης. πολλὰκις θέλομεν ζητεῖ ἀπὸ τὰ κα- » πηλεῖά μας συμβουλήν. Ἴδου ἡ μεγαλητέρα δυσκολία τοῦ » ἔργου ἡμῶν. » φυλ. ἀ. σελ. 2. 3.

Ἴτις ἔδωκεν εἰς τὸν Μεταφραστὴν τὴν ἰδέαν, ὅτι ἔπρεπε νὰ προστρέξῃ εἰς τὰ καπηλεῖα τῆς Σμύρνης καὶ νὰ ζητήσῃ ἀπ' αὐτὰ συμβουλήν διὰ νὰ μεταφράσῃ τὰ μυστήρια τῶν Πα-

(α) Μᾶς συγγορεῖται ἡ παρατήρησις ὅτι ἀνήκει νὰ γραφῆ ἐξαιτεῖται καὶ ὄχι ἐξαίτεῖ.

(β) Ἐκ τοῦ ἀνέχομαι: γράφετε ἀνοχὴν, ὅπερ σημαίνει ὑπομονήν, καὶ ὄχι ἀνέχειαν.

ρισίων; ποία ἀφορμὴ τὸν ὤθησεν εἰς τὴν ἀσύγγνωστον παρεκτροπὴν ταύτην; . . ἔγραψε τάχα ὁ Γάλλος συγγραφεὺς τὸ ὑψηλὸν αὐτὸ σύγγραμμά του εἰς τὴν χυδαίαν γλῶσσαν τοῦ Γαλλικοῦ λαοῦ; μετεχειρίσθη τάχα ὁ ποιητὴς αὐτὸς τὴν καπηλικὴν φράσιν, καὶ ἐπαρδειγματίσθη ὁ μεταφραστὴς, ἐὰν συνέβαινε τοιοῦτόν τι ἐκ μέρους τοῦ συγγραφέως, τότε ἤθελε δικαιολογηθῆ κατὰ τινὰ τρόπον ὁ μεταφραστὴς εἰς τὴν παράδοξον ἐπιχειρήσιν ταύτην ἄλλ' ἄπαγε τῆς βλασφημίας! ὁ συγγραφεὺς ἐξ ἐναντίας μεταχειρίζεται ἀξιοπρεπῶς τὴν ὀρθογεγραμμένην καὶ τὴν ἀνθηροτέραν γαλλικὴν γλῶσσαν ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρων σπανίως που, καταλλήλως ὥς πρὸς τὰ παριστανόμενα πρόσωπα, λέξεις τινὰς τῆς ἀργοτικῆς (κορκαιστικῆς) γλώτσης τῶν καρούργων, ἃς ἐπεξηγεῖ κάτωθεν διὰ σχολίων, τὰς μεταχειρίζεται ἐδῶ κ' ἐκεῖ σημειωτικῶς πως ὡς περιεργὰ τινὰ φαινόμενα· ποτε ὅμως δὲν μεταχειρίζεται εἰς τὰς συνδιαλέξεις τῶν ὑποκειμένων, ἢ εἰς τὴν σειρὰν τῆς περιγραφῆς του, οὔτε τὴν κορκαιστικὴν αὐτὴν γλῶσσαν, οὔτε τὴν χυδαίαν, οὔτε τὴν κοινῶς καπηλικήν.

Παρατηρητέον δὲ ὅτι ἄλλο γλῶσσα ἀργοτικὴ, καὶ ἄλλο χυδαία καὶ καπηλική, ὁ συγγραφεὺς ὅθεν μετεχειρίσθη ἐδῶ κ' ἐκεῖ λέξεις τινὰς τῆς ἀργοτικῆς, εἰς κανὲν μέρος ὅμως δὲν γράφει χυδαῖστί ἢ καπηλιστί, ἐνῶ ἂν τὸ ἐνόμιζε κατάλληλον ἤθελε τὸ πράξει· ἀλλὰ διατί ἔπραξε τοῦτο, ἐναντίον ὅλων τούτων τῶν δοθέντων, ὁ μεταφραστὴς; διὰ νὰ προσηγήσῃ τὴν ἀηδίαν εἰς τὸ σύγγραμμα, διὰ νὰ τὸ ἐξευτελίσῃ, νὰ τὸ καταστρέψῃ!

Ἴτι συμβαίνει χειρότερον ἄλλο· λαμβάνων τὸ δρόμον τοῦτον τῆς χυδαίης φράσεως ἐπληκνήθη εἰς ἐλευθερίαν τινὰ, καὶ ἀφοῦ μεταποιῆ ἐν γένει τὸ κείμενον, ποῦ μὲν ἀφίνει φράσεις ὀλοκλήρους, ποῦ δὲ προσθέτει νέας ἐδικὰς του, ὥστε ἡ μετάφρασίς

του, μηδεμίαν σχέσιν ἔχουσα μετὴν ποιήσιν τοῦ Εὐγενίου, καθίσταται ποιήσις ἐπὶ ποιήσεως, καὶ, ὡς ὀρθῶς προείπομεν, ἀποτελοῦνται μυστήρια τῶν καπηλείων τῆς Σμύρνης, καὶ ὄχι μυστήρια τῶν Παρισίων· οὗτος δὲ εἶναι ὁ λόγος, δι' ὃν ἡ μετάφρασις τοῦ Κ. Σκυλίτζη ἐμελλε νὰ εἶναι πάντῃ διάφορος τῆς ἐδικῆς μας, καὶ ὄχι διὰ τὴν διάφορον ἔκδοσιν.

Γράφοντες ταῦτα δὲν τὰ γράφομεν ὡς μεταφρασταί, ἔχοντες δῆθεν συμφέρον νὰ προσβάλωμεν τὴν ἑν Σμύρνη ἔκδοσιν, ὡς ἔπραξαν οἱ ἑν Σμύρνη μεταφρασταί, προσβαλόντες ἡμᾶς· ἀλλὰ τὰ γράφομεν ὡς δημοσιογράφοι καὶ ὡς ἄνθρωποι, ἔχοντες ἀπλῶς τὴν γεῦσιν τοῦ ὀρθοῦ λόγου, διὰ νὰ ἰκανοποιήσωμεν καὶ τὴν γλώσσαν τὴν Ἑλληνικὴν, καὶ τὴν ποιήσιν, καὶ τὴν κοινωνίαν. Εἰς τὴν πρώτην σελίδα τοῦ πρώτου ἡμερολογίου του ὁ Κ. Σκυλίτζης λέγει ὅτι «Τὰ Παρισίων ἀπόκρυφα εἶναι μυθιστορία φιλοσοφικῆ, ἐμβριθεστάτη, διδακτικῆ καὶ τερ-
πρωτάτη ἐνταυτῷ»· ἀλλ' ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ ἐμβριθεία συμβι-
βάζεται, ἐκφράζεται, παριστάνεται μετὰ τοιαύτην χυδαιοθάρ-
βαρον γλώσσαν; μία τοιαύτη λαμπρὰ ποιήσις δύναται νὰ κάμη αἰσίαν ἐντύπωσιν, δύναται νὰ παρουσιασθῆ εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου ἐνδεδυμένη μετὰ τὰ βρωμερὰ τῶν ὄντι καὶ αὐχμηρὰ βράκη τῶν καπηλείων τῆς Σμύρνης, μετὰ τὰ ὅποια τὴν ἐνέδυσεν ὁ μεταφραστὴς; Τίς, καὶ μετὰ τῶν χυδαιοτέρων τῆς κοινωνίας μας, θέλει ἀναγνώσει ἢ αἰσθανθῆ τι ἀναγινώσκων ἐν ποιήματι παριστανόμενον χειρότερον παρὰ τοῦ γαδάρου τὴν *φυλλάδα*; ἐνόμισεν ὁ μεταφραστὴς, ὅτι καὶ οἱ χυδαιοτέροι αὐτοὶ ἀρέσκον-
ται εἰς τὰς τοιαύτας φράσεις. ἐνῶ ὅλοι φιλοτιμοῦνται καὶ τεί-
νουσιν εἰς τὸν ἐξευγενισμόν τῆς γλώσσης; Τίς θέλει θελχθῆ ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν φράσεων α *μὲρ ἀδερφοποιητὲ, γομάρι*
ξεφορτωμένο, γρηγιάρια, κρεμανταλά, θὰ βουβαθῆς, μίλα
μωρὲ, ὁ κακόμοιρος, καὶ κακομοίρα. γιαλίει καὶ δανείζει

!!! Τίς θέλει κατατάξει εἰς τὴν βιβλιοθήκην του τὰ ἀρι-
στουργήματα ταῦτα! Δὲν ἐπεμβαίνομεν δὲ ὡς πρὸς τὴν ἀκα-
τάλληλον καὶ ἐνιαχοῦ μάλιστα ἐναντίαν ἐρμηνείαν ὀνομάτων
λέξεων καὶ φράσεων τινῶν καὶ ἐκ τῶν ὀρθογεγραμμένων· δὲν
εἶναι ἔργον μας. Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἰδιαιτέρον συμφέρον ἡμῶν
εὐχαριστοῦμεθα διὰ τὴν σύγχρονον ἔκδοσιν αὐτὴν τοῦ Κ. Σκυ-
λίτζη· καὶ μολοντί δὲν ἐννοοῦμεν νὰ ἔλθωμεν εἰς σύγκρισιν
τινα τὸ Κοινὸν εἶναι κατάλληλον νὰ κρίνη καλῆτερον, καὶ
μάλιστα ὅστις ἤθελεν ἔχει συγχρόνως ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ γαλλικὸν
κείμενον.

Τὸ καθ' ἡμᾶς ἀνίκανοι νὰ συμβουλευθῶμεν τὰ καπηλεῖα,
καὶ νὰ μεταπλάσωμεν κατὰ τὴν ἐδικὴν μας φαντασίαν ξένην
ποιήσιν, θέλομεν ἐξακολουθήσει μετὰ πίστεως καὶ ἀξιοπρε-
πείας τὴν μετάφρασιν συμφώνως μετὰ τὸν ποιητὴν, καὶ δυνά-
μεθ ἐν ἀδιστακτῶ πεποιθήσει νὰ διαδηλώσωμεν, ὅτι ὅστις
θέλει νὰ ἔχη τὰ μυστήρια τῶν Παρισίων θέλει τὰ ἔχει εἰς
τὴν ἔκδοσιν μας.

Ὁ Γενικός Πρόξενος Μολδαυίας Κ. Γ. Βοϊνέσκος.

Ἡ Ἐθνοκρατία, ἐφημερίς νέα, περιέχει διατριβήν τινα, ὑπὸ γενικὴν περὶ Ἑλληνικῶν προξενείων ἔποψιν, ἀλλ' ἰδίως σκοπὸν ἔχουσαν προσβολῆς ἐναντίον τοῦ Γενικοῦ Προξένου [Μολδαυίας Κυρίου Βοϊνέσκου, κρίνομεν ἀνάξιον νὰ ὀνομάσωμεν τὸν συντάκτην τῆς διατριβῆς ταύτης· λυπούμεθα μόνον, διατὶ νὰ ἀπατηθῆ ὑπ' αὐτοῦ ὁ πνευματωδέστατος Συντάκτης τῆς ἐθνοκρατίας διὰ νὰ παραδεχθῆ εἰς τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος του τοιοῦτον λίβελλον, μιáνοντα τὴν δημοσιογραφίαν, τῆς ὁποίας ὁ χαρακτήρ πρέπει νὰ διατηρῆται ἀξιοπρεπῆς ἱερὸς, καθὼς, ἐπίσης, πρέπει νὰ θεωρῶνται σεβασταὶ αἱ μεγάλαι κοινωνικαὶ ὑπολήψεις. αὐτοὶ οἱ διακεκριμένοι χαρακτῆρες τῆς κοινωνίας, λαμβάνομεν διὰ τοῦτο ἀφορμὴν νὰ ὑπομνήσωμεν εἰς τὸν ἀξιότιμον συντάκτην τῆς ἐθνοκρατίας, οὔτινος τὸ ὕψος τοῦ λόγου καὶ ἡ ἐμβριθεῖα τῶν ιδεῶν ἐγγυῶνται θαυμασίαν πρόοδον εἰς τὸ εὐγενὲς στάδιον τῆς δημοσιογραφίας, νὰ ὑπομνήσωμεν, λέγομεν, ὅτι ὀφείλεται μεγίστη προσοχὴ ὡςάκις παρουσιάζονται λίβελλοι καὶ ἐν γένει διαβολαὶ καταχθόνιοι κατὰ ἀνδρῶν, τῶν ὁποίων τὸ κλέος εἶναι βραβεῖον πολυχρονίων ἐνδόξων ἀγώνων καὶ σταθερᾶς ἀρετῆς.

Τοιαύτη τις εἶναι ἡ προκειμένη περίστασις· γνωρίζομεν πλέον ἐκ τοῦ πλησίον τὸν διακεκριμένον τοῦτον ἀξιωματικὸν καὶ διπλωματικὸν ὑπάλληλον τῆς Ἑλλάδος, καὶ γνωρίζομεν ἐπίσης καὶ τὰς πράξεις, δι' αἷς ὁ κακεντρεχῆς καὶ μηδαμινὸς οὔτος συκοφάντης του τολμᾷ δημοσίως νὰ τὸν διαβάλλῃ· αἱ προσβολαὶ αὗται εἰσὶν αὐτόχρημα θρασεῖαι διαβολαὶ, μαρτυροῦνται τὴν ἐσχάτην κακοήθειαν τοῦ συκοφάντου· τίποτε δὲν

ὑπάρχει πραγματικὸν ἐξ' ὧν τούτων, καὶ ὁ χαρακτήρ τοῦ Προξένου εἶναι ὅλος ἀνώτερος τῶν τοιούτων ἀνάνδρων προσβολῶν.

Εἶναι φύσει πολὺ δύσκολος ἡ θέσις τῶν Προξένων, διότι ὡς ἐκ τοῦ ἀδυνάτου τοῦ νὰ εὐχαριστήσωσιν ὅλους καὶ πρὸ πρὸ πάντων οἰηματίας καὶ ἀκρίτους τινὰς, γίνονται συνεχῶς ἀντικείμενον τῶν προσβολῶν των, ἀλλ' οὐχ' ἤττον διὰ τοῦτο πρέπει νὰ εἶναι προσεκτικοὶ ὡς πρὸς τὰ κατ' αὐτῶν παράπονα καὶ ἡ Κυβέρνησις καὶ οἱ δημοσιογράφοι· ὁ ἔξω κόσμος σέβεται τὰς ἐφημερίδας, καὶ ἡ προσβολή, καὶ τοι ἄδικος, δὲν ἐπυρορθοῦται εὐκόλως.

Εἴμεθα σύμφωνοι μὲ τὴν Ἐθνοκρατίαν περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν Προξενείων· ἀλλ' εὐχόμεθα ἡ Ἑλλάς νὰ ἐπετύγχανε δι' ὅλα τὰ μέρη Προξένους ὡς τὸν Βοϊνέσκον· ἡ διαγωγὴ τοῦ διασήμου ἀξιωματικοῦ τούτου ὑπῆρξεν ἀνεπίληπτος πάντοτε· ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς του εἶναι σειρά γενναίων κοινοφελῶν ἔργων· καὶ ὅτε ποτὲ ἡ ξενοκρατία ἠθέλησε νὰ ἐκτοξεύσῃ καὶ κατ' αὐτοῦ τὰ βέλη της, οὔτος ἀνθεῖξε γενναίως καὶ τὰ βέλη τοῦ φόνου στομωμένα ἔπεσον· ἡ γενικὴ ὑπόληψις, ἣν χαίρει ἐκ μέρους οὐα μεγάλων κοινωνιῶν ὡς τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Μολδαυίας, ἐν μέσφ τῶν ὁποίων διέπρεψεν, ἀποδίδει δικαίως εἰς αὐτὸν χαρακτῆρα ἀνδρὸς γενναίου καὶ ἐναρέτου φέροντος μεγάλην τιμὴν εἰς τὸ ἔθνος του, σπάνιοι εἶναι οἱ ἄνδρες ἐνὸς ἔθνους, οἵτινες ὑπηρετοῦσιν ὄχι ἀπὸ ἀνάγκην, ἀλλ' ἀπὸ εὐγενῆ φιλοτιμίαν καὶ ζῆλον, καὶ θυσιάζοντες τὰ ἰδιαιτέρὰ των, ὡς ὁ Κύριος Βοϊνέσκος.

ΚΕΦ. Γ.

Ἱστορία τῆς Τραγωδιστρίας.

— Ἄς ἀρχήσωμεν κατὰ πρῶτον ἐξ ἀρχῆς, εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς.

— Ναί . . . οἱ συγγενεῖς σου ; ἐπανέλαθεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Δὲν τοὺς γνωρίζω, εἶπε τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας.

— Ἄ πά ! ἔκκμεν ὁ Μαχαιρᾶς.

— Οὔτε τοὺς ἐγνώρισα, οὔτε τοὺς εἶδον· εἶμαι γεννημένη ὑποκάτω εἰς τινα κράμβην, ὡς λέγουσιν εἰς τὰ βρέφη.

— Ἄκουσαι, τοῦτο εἶναι ἀστείον, Τραγωδίστρια ! . . . εἴμεθα καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὴν αὐτὴν οἰκογένειαν . . .

— Καὶ σὺ, Μαχαιρᾶ, ὁμοίως ;

— Ὅρφανὸς τοῦ δρόμου τῶν Παρισίων, ὄλω, διόλου καθῶς ἐσὺ, κόρη μου.

— Καὶ ποῖος σὲ ἀνέθρεψε Τραγωδίστρια ; ἠρώτησεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Δὲν ἤξεύρω . . . ἀφ' ὅσον πλέον μακρὰν ἐνθυμοῦμαι, ὁπότε εἶχα, νομίζω, ἡλικίαν ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ἐτῶν, ἤμην μὲ τινα μονόφθαλμον γραίαν, ἣν ὠνόμαζον ἢ *Αἰγωλίδος* (α) διότι αὕτη εἶχε μύτην καμπύλην, ἐν ὁμῶν πράσινον στρογγύλον καὶ ὠμοίαζε μὲ μίαν αἰγωλίδον, ἥτις ἤθελεν ἔχει τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν ἐξωρυγμένον.

— Ἄ ! . . . Ἄ ! . . . Ἄ ! . . . τὴν φαντάζομαι μακρόθεν ὡς νὰ τὴν βλέπω, τὴν αἰγωλίδον ! ἐφώναξε γελῶν ὁ Μαχαιρᾶς.

— Ἡ μονόφθαλμος, ἐπανέλαθε τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας, μ' ἔκαμε νὰ παλῶ τὴν ἐσπέραν πλακοῦντια ἐπὶ τῆς Νέας Γεφύρας, ὅπερ ἐστὶ τρόπος τοῦ ζητεῖν ἐλεημοσύνην . . . ὅταν

(α) Γένος πτητῶν νυκτινόμων, ὁ κοινῶς λεγόμενος Μπούφος.

ἔν ἔφερον τούλάχιστον δέκα σολδία ἐπιστρέφουσα εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ Αἰγωλιὸς μ' ἔδιδεν ἀντὶ δειπνοῦ ξύλου.

— Ἐννοῶ, κόρη μου, εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς, ἐν κτύπημα ποδὸς εἰς εἶδος ἄρτου, μὲ ἔμπλαστρα διὰ νὰ θέσης ἐπάνω.

— ὦ! Θεέ μου, ναί . . .

— Καὶ εἶσαι βεβαία ὅτι ἡ γυνὴ αὐτὴ δὲν ἦτο μήτηρ σου; ἠρώτησεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Εἶμαι περὶ τούτου πολὺ βεβαία· ἡ μονόφθαλμος μὲ τὸ ἐπέπληξε πολλάκις, ὅτι ἤμην ἄνευ πατρὸς καὶ μητρὸς· μ' ἔλεγε πάντοτε, ὅτι μὲ συνήγαγεν ἀπὸ τὸν δρόμον.

— Τοιοῦτοτρόπως, ἐπανελάβεν ὁ Μαχαιρᾶς, εἶχες ἕνα χορὸν διὰ κρεωφαγίαν, ὅταν δὲν ἔκαμνες ἐν εἰσόδῃμα δέκα σολοίων.

— Ἐν ποτίριον ὕδατος ἐπὶ τέλους, καὶ ἀπηρχόμην διὰ νὰ ριγῶ ὅλην τὴν νύκτα ἐντὸς ἀχυροστρώματος ἐξηπλωμένου κατὰ γῆς, εἰς τὸ ὅποιον ἡ μονόφθαλμος εἶχε κάμει μίαν ὀπὴν διὰ νὰ εἰσδύω . . . ἀκούσατε, νομίζουσιν οὕτως, ὅτι τὸ ἄχυρον εἶναι θερμαντικόν, ἐντὸςούτω! ἀπατῶνται.

— Ὁ κάλαμος τοῦ ἀχύρου! ἐκραύγασεν ὁ Μαχαιρᾶς, ἔχεις δίκαιον, κόρη μου; εἶναι εἰς ἀληθῆς παγετός· ἡ κοπρία ἤθελεν ἀξίζει πάλυ κάλλιον! ἀλλὰ τὴν θεωροῦσι μὲ ὑπεροψίαν, λέγουσιν . . . εἶναι ρυπαρά . . . οὕτως ἔχει.

Ἐστέτισμός οὗτος ἔκαμε νὰ μειδιάσῃ τὰ Ἄνθος τῆς Μαρίας, ὅπερ ἐξηκολούθησε.

— Τὴν ἐπαύριον πρωτὴ ἡ μονόφθαλμος μ' ἔδιδε τὴν αὐτὴν μερίδα διὰ πρόγευμα, ἦν μ' ἔδιδε καὶ διὰ δεῖπνον, καὶ ἀπηρχόμην εἰς τὸ Ἰερακοβοῦνι νὰ συλλέξω γεωσκώληκας διὰ νὰ δελεάσῃ ἐχθύας· ἐπειδὴ τὴν ἡμέραν ἡ Αἰγωλιὸς διατηρεῖ τὸ ἀλιευτικὸν ἐργαστήριόν τῆς ὑπὸ τὴν γέφυραν τῆς Παναγίας . . . δι' ἐν νήπιον ἐπτά ἐτῶν, ὅπερ ἀποθνήσκει ἀπὸ τὴν πείναν καὶ ἀπὸ τὸ φύχος, εἶναι μακρὰν, ὑπάγετε . . . ἀπὸ τὴν ὁδὸν τῆς Νεκρωσίου εἰς Ἰερακοβοῦνι.

— Τὸ γυμνάσιον αὐτὸ συνετέλεσε νὰ γενῆ τὸ ἀνάστημά σου εὐθὺς (ἴσιον) ὡς βοῦρλον, κόρη μου, δὲν πρέπει νὰ παραπονησῇαι ἐκ τούτου, εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς, κρούων τὸν φώσφορον (κιμπρίτι) διὰ ν' ἀνάψῃ τὸν καπνοσωλήνά του.

— Τέλος ἐπέστρεφον ἀπακαμωμένη μὲ τὸ κάνιστρον πλήρες γεωσκώληκων. Τότε πρὸς τὴν μεσημβρίαν, ἡ Αἰγωλιὸς μ' ἔδιδεν ἐν καλὸν κομμάτιον ἄρτου, καὶ δὲν ἄφινα οὐδὲ ἐν ψυχίον, σᾶς τὸ ἐγγυῶμαι.

— Ἡ πείνα ἀπετέλεσε τὸ ἀνάστημά σου λεπτόν, κόρη μου, ὡς μίαν σφήκα· δὲν πρέπει νὰ παραπονησῇαι ἀκόμη περὶ τούτου εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς, ἀναφυσῶν θορυβωδῶς νέφη τινὰ καπνῶν ἐκ τοῦ καπνοσωλήνός του· ἀλλὰ τί ἔχετε λοιπὸν σύντροφε . . . ὄχι θέλω νὰ εἰπῶ, Κύριέ μου Ῥοδόλφε; ἔχετε κάτι τι τὸ ὅποιον σᾶς ἀνγυσιεῖ τάχα διότι ἡ νέα αὐτὴ ὑπέφερε τσαυτήν ἀθλιότητα; ἄκουσαι . . . ὅλοι μας ὑπεφέραμεν δυστυχίαν!

— ὦ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐστάθῃτε ἐπίσης δυστυχῆς ὡς ἐγὼ, Μαχαιρᾶ, εἶπε τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας.

— Ἐγὼ; Τραγωδίστρια! . . . ἀλλὰ φαντάσου λοιπὸν, κόρη μου, ὅτι ἦσο βασιλίσσα ὡς πρὸς ἐμέ! τούλάχιστον, ὅταν ἦσο μικρὴ ἐκοιμᾶσο ἐπὶ τοῦ ἀχύρου καὶ ἔτρωγες ἄρτον . . . ἐγὼ δὲ ἐκοιμώμην εἰς τοὺς γυφοφούρνους τοῦ Κλίσχυος ὡς ἀληθῆς ἀλήτης, καὶ ἐνεδύόμην μὲ φύλλα κραμβῶν, ἅτινα συνέλεγον εἰς τὰς γωνίας τῶν οἰκιῶν, ἀλλὰ πλέον συνεχῶς, ὡς ἂν ἦτο πολὺ μακρὰν διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τοὺς γυφοφούρνους τοῦ Κλίσχυος, μήπως ἡ πείνα ἤθελε συνθλάσει τὰς κνήμας μου, ἐκοιμώμην εἰς τοὺς βράχους τοῦ Λούβρου . . . καὶ τὸν χειμῶνα εἶχα σκεπάσματα λευκά . . . (α) ὅταν ἐπιπτεν ἡ χιών.

— Ἀκούσαι, ὁ ἀνὴρ ἀντέχει πάντοτε περισσότερον· ἀλλὰ

(α) Ἦμην χιονοσκεπῆς.

μία δυστυχής τρυφερά νέα! εἶπε τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας· ἕνεκά ταύτης τῆς ζωῆς ἡμῶν παχεία ὡς κίχλα.

— Ἐνθυμεῖσαι ἀκόμη τοῦτο;

— Βεβαίως· ὅταν ἡ Αἰγωλιός μὲ ἐδεῖρξεν, ἐπιπτον κατὰ γῆς πάντοτε εἰς τὸ πρῶτον κτύπημα· τότε αὐτὴ μὲ κατεπάτει ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς φωνάζουσα:

« Αὐτὴ ἡ μικρὰ ἐπαίτης δὲν ἔχει οὔτε δύο λεπτῶν δύναμιν· δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ οὐδὲ δύο πῖλους ».

Καὶ ὕστερον μ' ἀπεκάλει *Περγιώτην*· δὲν εἶχον ἄλλο ὄνομα, τοῦτο ἦτο τὸ βαπτισμαῖον ὄνομά μου.

— Καθὼς κ' ἐγὼ εἶχα λάθει τὴν βάπτισιν τῶν χαμένων σκόλων· μὲ ἀπεκάλουν πρᾶγμα . . . μηχανὴν . . . ἢ Ἀλβῖνον· εἶναι ἐκπληκτικὸν πῶς παρομοιάζομεν, κόρη μου, εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπε τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας, ὅπερ ἀπετείετο σχεδὸν πάντοτε πρὸς τοῦτον τὸν ἄνθρωπον· συναισθανομένη ἀκουσίως εἶδός τι αἰδοῦς εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Ροδόλφου, ἐτόλμα μόλις νὰ ὑψόνῃ τὰ ὄμματά της πρὸς αὐτὸν, μολοντί· ἐφάνη, ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὸ εἶδος τῶν ἀνθρώπων, μετὰ τῶν ὁποίων συνήθως ἔζη.

— Καὶ ἀφοῦ ἐπέστρεφες ἀπὸ τὴν ἀναζήτησιν τῶν γεωσκωλήκων, τί ἔκαμνες ὕστερον; ἠρώτησεν ὁ Μαχαιρᾶς.

— Ἦ μονόφθαλμος μὲ ἔπεμπε νὰ ζητῶ ἐλεημοσύνην περὶ αὐτῆς ἄχρι τῆς νυκτός· ἐπειδὴ τὸ ἑσπέρας αὐτὴ ἀπήρχετο νὰ τηγανίξῃ ἰχθύας ἐπὶ τῆς Νέας-Γεφύρας. Ἄ! εἰς ταύτην τὴν ὥραν ἡ μερίς τοῦ ἄρτου μου ἐβράδυνε πολὺ, καὶ ἂν εἶχα τὴν δυστυχίαν νὰ ζητήσω ἀπὸ τὴν Αἰγωλιὸν διὰ νὰ φάγω μ' ἐδεῖρξεν πάλιν λέγουσα « κάμε δέκα σολδία ἐλεημοσύνης, καὶ τότε θέλω σὲ δώσει νὰ δειπνήσῃς! » Τότε ἐγὼ, καθὼς ἠσθάνομην μεγάλην πείναν, καὶ ἔπασχον πολὺ ἐκ τούτου ἔ-

κλαιὼν ἐξ ὄλης μου τῆς καρδίας· ἡ μονόφθαλμος ἐκρέμα εἰς τὸν λαϊμόν μου τὸ μικρόν μου κοφίνιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐπώλουν τὰ πλακούντια, καὶ μὲ ἔστηγεν ἐπὶ τῆς Νέας-Γεφύρας· καθὼς δὲ ὠλόλυζον καὶ ἐρίγουν ἀπὸ τὸ ψύχος καὶ ἀπὸ τὴν πείναν . . .

— Πάντοτε ὡς ἐγὼ, κόρη μου, εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς, διακόπτων τὴν Τραγωδίστριαν· δὲν ἤθελε τὸ πιστεύσει τις· ἀλλ' ἡ πείνα κάμνει νὰ ριγῇ τις, καθὼς ρίγει καὶ ἀπὸ τὸ ψύχος.

— Τέλος ἰστάμην ἐπὶ τῆς Νέας-Γεφύρας ἄχρι τοῦ μεσονυκτίου, μὲ τὸ ἐργαστήριόν μου τῶν πλακουντίων εἰς τὸν λαϊμόν καὶ κλαίουσα μεγαλοφώνως· τὸ νὰ φαίνομαι κλαίουσα . . . τοῦτο συνεχῶς συνεκίνηει εἰς οἶκτον τοὺς διαβάτας καὶ ἐνόητε μὲ ἠλέουσαν ὥστε συνεπλήρουν δέκα, ἕως δεκαπέντε σολδία, τὰ ὅποια παρέδιδον εἰς τὴν Αἰγωλιὸν.

— Περίφημος ἑσπέρας διὰ μίαν κίχλαν.

— Ἄλλὰ συμβᾶν τοιοῦτον δὲν ἀπετέλεσεν, ὥστε ἡ μὴ νόφθαλμος, ἦτις τὸ εἶδε . . .

— Μὲ ἐν ὄμμα, εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς γελῶν.

— Μὲ ἐν ὄμμα ἐὰν θέλῃς, διότι αὐτὴ δὲν εἶχεν εἰμὴ ἐν· δὲν ἀπετέλεσε, λέγω, ὥστε ἡ μονόφθαλμος νὰ λάθῃ τὴν ἔξιν τοῦ νὰ μὲ δεῖρξῃ πάντοτε, πρὶν ἢ μὲ θέσῃ ὡς φυλακὴν ἐπὶ τῆς Νέας-Γεφύρας ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ μὲ κάμῃ νὰ κλαίω ἔμπροσθεν τῶν διαβατῶν καὶ νὰ αὐξάνῃ οὕτω τὸ εἰσόδημά μου!

— Τοῦτο δὲν ἦτο ἐκ μέρους τῆς τόσον ἀνόητος πράξις!

— Ναί, ἐστοχάζεσαι τοιοῦτοτρόπος; ἀλλὰ ἀπέβη τὸ ἐναντίον· ἐγὼ ἐσκληρύνθην ἀπὸ τὰ κτυπήματα πλέον· ἔβλεπον ὅτι ἡ Αἰγωλιός, ὅταν δὲν ἔκλαιον, ἐλύσσα· τότε διὰ νὰ ἐκδικῶμαι κατ' αὐτῆς, ὅσῳ πλέον αὐτὴ μ' ἐκτύπα τόσον περισσότερον ἐγὼ ἐγέλων, καὶ τὴν ἑσπέραν, ἀντὶ νὰ ὀλολύξω πωλοῦσα πλακούντια, ἐτραγώδουν ὡς κορυδαλός, μολοντί δὲν εἶχα τελείως διαθέσιν νὰ τραγωδῶ.

— Καί πῶς; τὰ πλακούντια; . . . ταῦτα μάλιστα δὲν ἔπρεπε νὰ σὲ προξενῶσι διάθεσιν, πτωχή μου κόρη;

— ὦ! τὸ πιστεύω, Μαχαιρᾶ! ἀλλὰ δὲν τὰ ἐγεύθην ποτε ἤμην φιλότιμος . . . καὶ αὕτη ἡ φιλοτιμία μου μὲ ἀπόλεσε, θέλεις ἰδεῖ πῶς· μίαν ἡμέραν, ἐπιστρέφουσα ἀπὸ τὴν ἀναζήτησιν τῶν γεωσκωλήκων, παιδιά τινὰ ἐκ τῶν διεφθαρμένων ἐκείνων, ἅτινα περιτρέχουσιν ἀτάκτως εἰς τὰς ὁδοὺς, μ' ἔδειραν καὶ μ' ἔκλεψαν καὶ τὸ κάνιστρόν μου ἐπανήλθον εἰς τὴν οἰκίαν· ἤξευρα τὴν τύχην, ἥτις μὲ ἀνέμενε· ἔλαβον τῷντι τὴν πληρωμὴν μου καὶ παντελῶς ἄρτον· τὴν ἐσπέραν πρὶν ἢ ὑπάγωμεν εἰς τὴν γέφυραν ἢ μονόφθαλμος, μανιώδης διὰ τὸ συμβᾶν αὐτὸ, ὅπερ διὰ πρώτην φοράν εἶχα πάθει τὴν παραμονὴν, ἀντὶ νὰ μὲ δείρῃ κατὰ τὸ σύνθηρες, διὰ νὰ μὲ φέρῃ εἰς ἀναπόφευκτον κατάστασιν τοῦ νὰ οὐδύρωμαι ἀληθῶς, μὲ καθυπέβαλεν εἰς μαρτύριον μέχρις αἵματος, ἀποσπῶσα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου ἀπὸ τὸ μέρος τῶν κροτάφων, μέρος τὸ πλέον εὐαίσθητον.

— Κεραυνός! τοῦτο εἶναι πολὺ σκληρόν! ἐφώνησεν ὁ λητῆς κτυπῶν τὸν γρόνθον τοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ συνοφρυῶν τὸ μέτωπόν του· τὸ νὰ κτυπᾶ τις ἐν παιδίον ὑποφέρεται . . . ἀλλὰ νὰ τὸ καθυποβάλλῃ εἰς μαρτύριον . . . εἶναι πολὺ σκληρόν!

— Ὁ Ῥοδόλφος εἶχεν ἀκούσει προσεκτικῶς τὴν διήγησιν τοῦ Ἄνθους τῆς Μαρίας· ἐθεώρησε τὸν Μαχαιρᾶν μὲ ἐκπληξίν· αὕτη ἡ ἀκτίς τῆς εὐαίσθησιος τὸν ἐξέπληξε.

— Τί ἔχεις λοιπὸν, Μαχαιρᾶ; τὸν εἶπε.

— Τί ἔχω; τί ἔχω; πῶς! τοῦτο δὲν προξενεῖ διόλου αἰσθησιν εἰς σᾶς; ἐκεῖνο τὸ τέρας ἢ Αἰγωλιός, ἥτις ἐβασάνιζε τοῦτο τὸ παιδίον; εἶσατε λοιπὸν ἐπίσης ὡς οἱ γρόνθοι σας σκληρός!

— Ἐξακολούθει, κόρη μου, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος εἰς τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Μαχαιρᾶ.

— Σᾶς εἶπα λοιπὸν ὅτι ἡ Αἰγωλιός μὲ καθυπέβαλλεν εἰς μαρτύρια διὰ νὰ μὲ κάμῃ νὰ κλαίω, ἀλλ' ἐγὼ ἔχασα πλέον τὴν ὑπομονὴν, καὶ διὰ νὰ τὴν στερήσω τῆς ἡδονῆς τοῦ νὰ μὲ ἰδῇ νὰ κλαίω, ἐδόθη εἰς τὸ νὰ γελῶ, καὶ ἀπῆλθον οὕτως εἰς τὴν γέφυραν μὲ τὸ κάνιστρόν μου ἢ μονόφθαλμος ἐνησχολεῖται εἰς τὸ τηγανιδόν της . . . ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν μ' ἔδεικνυ τὸν γρόνθον, τότε ἀντὶ νὰ κλαίω, ἐτραγώδουν πλέον μεγαλοφώνως μὲ ὄλον τοῦτο, εἶχα πεῖναν, μίαν πεῖναν! ἐν διαστήματι, ἐξ μηνῶν, καθ' οὓς ἔφερον τὸ κάνιστρον μὲ τὰ πλακούντια· δὲν εἶχα γευθῆ ἐξ αὐτῶν οὐδὲ ἐν . . . Μὰ τὴν ἀλήθειαν! ταύτην τὴν ἡμέραν δὲν τὸ ἀπέφυγα πλέον . . . τόσο ἀπὸ τὴν πεῖναν, ὅσον καὶ διὰ νὰ κάμω νὰ ἔλθῃ εἰς μανίαν ἢ Αἰγωλιός λαμβάνω ἐν πλακούντιον καὶ τὸ τρώγω.

— Εὐγε, κόρη μου!

— Τρώγω ἐν δευτέρον.

— Εὐγε, Ζήτω τὸ Σύνταγμα!!!

— Νὰ σᾶς εἰπῶ, μὲ ἤρρεσεν· ἀλλ' ἰδοὺ εἰς πραγματευτῆς πορτοκαλίων, ὅς τις ἐδόθη νὰ φωνάζῃ εἰς τὴν μονόφθαλμον.

« Ἐ! Αἰγωλιός, Αἰγωλιός . . . ἡ Πεγριόττη τρώγει τὰ κεφάλαιά σου! »

— ὦ! κεραυνός! ὑπάγει ν' αὐξήσῃ, ὑπάγει ν' αὐξήσῃ ἡ συμφορὰ, εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς, δεῖξας παράδοξον ὑπὲρ αὐτῆς συμφύρον· Δυστυχῆ μικρὴ μου μὴ (ποντικῆ)! ποῖος τρόμος, ὅταν ἡ Αἰγωλιός παρετήρησε τοῦτο, ἔ;

— Πῶς διεσώθης, πτωχή μου Τραγωδίστρια; εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος, ἐπίσης συγκινηθεὶς ὑπὲρ αὐτῆς ὡς ὁ Μαχαιρᾶς.

— Ἄ, πᾶ! τοῦτο ὑπῆρξε σκληρόν· ὅτι δὲ μόνον ἤτο αἰσθησιν, ἐπρόσθεσε τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας, εἶναι, ὅτι ἡ μονόφθαλ-

μος, ὅλη μαινομένη, διὰ τὰ μὲ βλέπη νὰ τρώγω τὰ πλακούντια της, δὲν ἠδύνατο ν' ἀφήσῃ τὸ τηγάνιόν της, ἐπειδὴ ἤδη τὸ τηγάνισμα ἦτον εἰς τὴν ἀκμὴν του, καὶ ἤθελε κατῆ.

— "Α! . . . "Α! . . . "Α! . . . εἶναι ἀληθές· ἰδοὺ μία θέσις δύσκολος! ἀνέκραξεν ὁ Μαχαιρᾶς καγχάζων.

— Ἀφοῦ συνεμερίσθη τὴν διάχυσιν τοῦ λησοῦ, τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας ἐπανελάβε:

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν! ἐγὼ, συλλογιζομένη τὰ ξυλοκτυπήματα, ἄτινα μ' ἀνέμενον, εἶπα κατ' ἐμαυτὴν: Τόσφ χειρότερον δὲν θὰ δαρῶ πλείοτερον ἢ νὰ φάγω τρία ἢ ἂν εἶχα φάγει ἐν λαμβάνω θέν μίαν τρίτην βέργαν πλακουντίου, καὶ πρὶν ἢ τὴν φάγω, καθὼς ἡ Αἰγυλιὸς μ' ἐφοβέριζεν ἀκόμη μακρόθεν μὲ τὸ μεγάλον της σιδηροῦν πηροῦν, . . . ἐγὼ ἐξ ἄλλου μέρους εἰς τὸ πείσμα της, τὴν δεικνύω τὸ πλακούντιον, καὶ τῆς τὸ τραγανίζω κατὰ πρόσωπον.

— Εὖγε, κόρη μου! . . . τοῦτο μ' ἐξηγεῖ τὸ κτύπημά σου μὲ τὰ ψαλίδια πρὸ ὀλίγου ἄγε, ἄγε, σὲ τὸ εἶπα, εἶσαι γενναία, ἀλλ' ἡ Αἰγυλιὸς ἔμελλε νὰ σ' ἐκδάρῃ ζῶσαν μετ' αὐτὸ τὸ κάμωμα.

— Τὸ τηγανιστόν της ἐτελείωσεν, ἔρχεται πρὸς ἐμέ . . . μὲ εἶχον δώσει τρία σολδία ἐλεημοσύνην, καὶ εἶχα φάγει πλακούντια ἐξ σολδίων ὅταν ἡ μονόφθαλμος μ' ἔλαβεν ὑπὸ τῆς χειρὸς διὰ νὰ μὲ ἀπαγάγῃ, ὀλίγον ἔλειψε νὰ πίσω κατὰ γῆς, τόσον φόβον εἶχα . . . ἐνθυμοῦμαι τοῦτο ὡς νὰ ἦτο ἡ ἰδία σιγμὴ ἐκείνη, . . . ἐπειδὴ ἐπ' ἀκριβὲς ἡ ἡμέρα ἦτο πρώτη τοῦ ἔτους· ἠξέυρεις, ὑπάρχουσι πάντοτε ἐργαστήρια, ἄτινα πωλοῦσιν ἀθύρματα ἐπὶ τῆς Νέας-Γεφύρας. Πᾶσαν ἐσπέραν ἤμην γοητευμένη . . . τίποτε δὲν ἦτον αἰσθαντικώτερον, παρὰ τὸ νὰ θεωρῶ ὅλας ἐκείνας τὰς ὠραίας κούκλας, ὅλα ἐκείνα τὰ μικρὰ σκεύη . . . ἐγνοεῖς πλέον ὡς πρὸς ἐν παιδίον . . .

— Καὶ δὲν εἶχες ἀποκτήσει ποτὲ κούκλας, Τραγωδίστρια; εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς.

— Ἐγὼ! Εἶσαι ἀνόητος; Τί λέγεις! . . . Ποῖος ἤθελε μὲ τὰς δώσει; Τέλος ἡ ἐσπέρα ἐτελείωσε· μόλονόντι ἦτο ἀκμὴ χειμῶνος, δὲν εἶχα, εἰμὴ ἐν ἄθλιον ῥάκος ἐσθήτος ἐκ πανίου, οὔτε περιπόδια, οὔτε χιτῶνα, καὶ ἐμβάδας εἰς τοὺς πόδας! δὲν εἶχα μὲ τί νὰ πνιγῶ, δὲν ἔχει οὔτω; ἐν τοσοῦτῳ! ὅταν ἡ μονόφθαλμος μ' ἔλαβεν ἀπὸ τὴν χεῖρα, ἐπάγασα ὅλη· ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μ' ἐτρόμαζε περισσότερο ἦτο, ὅτι ἀντὶ νὰ βλασφημῆ, νὰ μαίνεται, ἡ Αἰγυλιὸς δὲν ἔκαμνεν εἰμὴ νὰ δαγκάνῃ καὶ ἀναμασσᾷ τὴν κόμην της εἰς ὄλον τὸν δρόμον . . . δὲν μὲ παρήτει ὅμως, καὶ μ' ἔκαμνε νὰ βαδίζω τόσον ταχέως, ὥστε μὲ τοὺς μικροὺς πόδας μου ἤμην ὑποχρεωμένη νὰ τρέχω διὰ νὰ τὴν ἄκολουθῶ· τρέχουσα εἶχα χάσει μίαν τῶν ἐμβάδων μου· δὲν ἐτόλμησα νὰ τὸ εἰπῶ· τὴν παρηκολούθησα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μὲ τὸν ἕνα πόδα γυμνὸν . . . ἕωσού ἔφρασα τὸν εἶχα καταματωμένον.

— Ἡ κακὴ σκύλα ἡ μονόφθαλμος! ἐκραύγασεν ὁ Μαχαιρᾶς κτυπῶν ἐκ νέου ἐπὶ τῆς τραπέζης μὲ ὀργήν· μὲ προξενεῖ ἀλλόκοτον συναίσθησιν τὸ νὰ συλλογίζωμαι αὐτὸ τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον ἐτριπόδιζε κατόπιν εἰς ἐκείνην τὴν ἀχρεῖαν κλέπτριαν μὲ τὸ δυστυχισμένον ποδαράκι του ὄλον καθημαγμένον . . .

— Ἀνεβαίνομεν ἕνα ἀνήφορον τῆς ὁδοῦ τῆς Νεκρωσίμου· εἰς τὸ πλάγι τῆς θύρας τῆς διόδου ὑπῆρχεν ἐν ῥακοπωλείῳ: ἡ Αἰγυλιὸς εἰσῆλθεν εἰς αὐτὸ, κρατοῦσά με πάντοτε ὑπὸ τῆς χειρὸς· ἐκεῖ ἔπιεν ἡμισείαν κοτύλην ῥακὴν ἐπὶ ποδός.

— Διὰ τὸν Θεόν! δὲν ἤθελα τὸ πῖε, ἐγὼ, χωρὶς νὰ γενῶ στουππὶ (μεθυσμένος).

— Τοῦτο ἦτο ἡ συνήθης μερίς τῆς μονοφθαλμου· οὔτω ἐκοιμάτο πάντοτε μεθυσμένη· διὰ τοῦτο ἴσως μ' ἔδεξε πάντοτε

τοσοῦτον τέλος ἀναβαίνομεν εἰς τὴν κατοικίαν μας· δὲν ἤμην εἰς εὐθυμίαν, σὲ τὸ ἐγγυῶμαι· φθάνομεν ἢ Αἰγωλιὸς κλεῖει τῆς θύραν μὲ διπλοῦν στρόφιγκα· ῥίπτομαι εἰς τὰ γόνατά της ζητοῦσα ἐνθέρμως συγχώρησιν διότι ἔφαγα τὸ πλακούντιόν της. αὐτὴ δὲν ἀποκρίνεται· καὶ ἀκούω νὰ ψυριρίζῃ περιτρέχουσα ἐντὸς τοῦ δωματίου: « Τί θὰ τὴν κάμω ἀπόψε, αὐτὴν τὴν Πεγριότην, αὐτὴν τὴν κλέπτριαν τῶν πλακουντίων μου; ἄς ἰδῶμεν, τί θὰ τὴν κάμω λοιπόν; » καὶ ἀνεχαιτίζετο διὰ νὰ μὲ θεωρῇ συστρέφουσα τὸ πράσινόν της ὄμμα . . . ἐγὼ ἤμην πάντοτε γονυκλιτῆς· αἴφνης ἢ μονόφθαλμος ὑπάγει εἰς μίαν σανίδα, λαμβάνει ἐκεῖθεν δύο τενάγρας.

— Τενάγρας! ἐκραύασαν ὁ Μαχαιρᾶς.

— Ναί, τενάγρας.

— Καὶ διὰ νὰ κάμη τί;

— Διὰ νὰ σὲ κτυπήσῃ; εἶπεν ὁ Ροδόλφος.

— Διὰ νὰ σὲ τζιμπήσῃ; εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς.

— Ἄ καλῶς! ναί.

— Διὰ νὰ σ' ἀποσπάσῃ τὰ μαλλία;

— Δὲν τὸ ἐμαντεύσατε· τὸ ὁμολογεῖτε;

— Τὸ ὁμολογῶ.

— Τὸ ὁμολογοῦμεν.

— Ἐ καλῶς! Τοῦτο ἦτο διὰ νὰ μ' ἀποσπάσῃ ἐν ὀδόντι! (α)

Ὁ Μαχαιρᾶς ἐξεφώνησε τοιαύτην βλασφημίαν, καὶ τὴν συνώδευτε μὲ κατάρτας τοσοῦτον μανιώδεις, ὥστε ὄλοι οἱ ξένοι τοῦ

(α) Παρακαλοῦμεν τοὺς ἀναγνώστας, οἵτινες ἤθελον εὐρεῖ ταύτην τὴν ὁμώσθητα ὑπερβολικὴν, νὰ ἐνθυμηθῶσι τὰς καταθίκας, σχεδὸν καθημερινὰς, ἀπαγγελομένας ἐναντίον ἐκείνων τῶν θηριωδῶν ὄντων, ἅτινα κτυπῶσι καὶ πληγόνουσι παιδία· πατέρες, μητέρες ὑπῆρξαν πολλαχοῦ ἔνοχοι τοιοῦτων βδελυκτῶν πρὸς τὰ τέκνα τῶν τρόπων.

ἐλευτέρου καταγωγίου ἐστράφησαν πρὸς τὰς φωνάς του μὲ ἔκπληξιν.

— Ἐ καλῶς! τί ἔχεις λοιπόν; εἶπεν ἡ Τραγωδίστρια.

— Τί ἔχω; . . . ἀλλ' ἤθελα τὴν δολοφονήσαι ἐὰν τὴν εἶχα τὴν μονόφθαλμον! ποῦ εἶναι; εἰπέ με, ποῦ εἶναι; ἐὰν τὴν εὐρῶ θέλω τὴν φονεύσει!

Καὶ τὸ βλέμμα τοῦ ληστοῦ κατεκλύσθη ἀπὸ αἶμα.

Ὁ Ῥοδόλφος συνεμερίσθη τὴν φρίκην τοῦ Μαχαιρᾶ διὰ τὴν ὁμώσθητα τῆς μονοφθάλμου· ἀλλὰ διελογίζετο μὲ ἀπορίαν του ἐκ τίνος θαύματος εἰς δολοφόνος ἐκυριεύετο ἀπὸ μανίαν ἀκούων τὴν διήγησιν ὅτι ἀχρεῖα τις γραῖα ἠθέλησεν, ἀπὸ κακίαν, ν' ἀποσπάσῃ ἓνα ὀδόντα ἐνὸς παιδίου.

Τὸ αἶσθημα τῆς συμπαθείας τοῦτο τὸ νομίζομεν ἐνδεχόμενον, πιθανὸν μάλιστα, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν θηριώδη φύσιν.

— Καὶ σὲ τὸν ἀπέσπασε τὸν ὀδόντα σου, μικρὰ μου δυστυχῆς, ἢ ἀποτρόπαιος ἐκεῖνη γραῖα; ἠρώτησεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Ἀναμφιβόλως, μὲ τὸν ἀπέσπασε! . . . καὶ μάλιστα ὄχι διὰ μιᾶς! Θεέ μου! εἰργάσθη εἰς τοῦτο ἱκανὴν ὥραν! μοῦ ἐκράτει τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν γονάτων της, ὡς μεταξὺ τίνος μηχανῆς· τέλος ἐν μέρει μὲ τὰς τενάγρας, ἐν μέρει μὲ τοὺς δακτύλους της, μοῦ ἀνέσυρεν ἐκεῖνον τὸν ὀδόντα, καὶ ὑστερον, διὰ νὰ μὲ τρομάξῃ ἔτι περισσότερον, μὲ εἶπε: « Θὰ σὲ ἀποσπῶ οὕτω ἀνὰ ἓνα ὀδόντα καθημέραν, Πεγριότη, καὶ ὅταν σοῦ τοὺς ἀποσπᾶσω ὅλους, θὰ σὲ βυθίσω εἰς τὸν ποταμόν: θέλεις γενῆ βορὰ τῶν ἰχθίων, οἵτινες οὕτω θέλουσιν ἐκδικηθῆ κατὰ σοῦ διὰ τοὺς γεωσκώληκας, οὓς συνέλεγες διὰ νὰ τοὺς πιάνω » Τὸ ἐνθυμοῦμαι τοῦτο, ἐπειδὴ μ' ἐφαίνετα πολὺ ἄδικον . . . ἰδὲ, ὡς ἂν εἶχα ὑπάγη ποτὲ διὰ γεωσκώληκας πρὸς εὐχαρίστησίν μου!

— Ἄ τὴν ἀχρεῖαν! νὰ σπάσῃ, ν' ἀποσπάσῃ τοὺς ὀδόντας

ἐνός μικροῦ δυστυχημένου παιδίου! ἐκραύγασεν ὁ Μαχαιρᾶς μὲ ἀκράτητον μανίαν.

— Ἔ καὶ ὕστερον; μήπως τώρα φαίνεται πλέον; ἄς ἰδῶμεν! εἶπε τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας.

Καὶ μισο-ἠνοιξε μειδιῶσα ἐν τῶν ῥοδινῶν χειλέων τῆς, δεικνύουσα δύο σειρὰς μικρῶν ὀδόντων λευκῶν ὁμοίων μὲ μαργαρίτας.

Ἦτο τοῦτο ἀμεριμνησία, λήθη, γενναιοψυχία ἐνστικτος ἐκ μέρους τοῦ δυστυχοῦς τούτου πλάσματος; ὁ Ῥοδόλφος πρερτήρησεν, ὅτι δὲν ἐνυπῆρχεν εἰς τὴν διήγησίν τῆς οὐδὲ μία λέξις μίσους ἐναντίον τῆς ἀπανθρώπου γυναικός, ἥτις τὸ ἐθασάνισεν.

— Ἔ ὕστερον; τί ἔκαμες; ἐπανέλαθεν ὁ Μαχαιρᾶς.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἤρκει τόσον, δὲν ὑπέμεινα πλέον. τὴν ἐπαύριον ἀντὶ νὰ ὑπάγω διὰ γεωσκώληκας, κατέφυγον πρὸς τὸ μέρος τοῦ Πανθέου, περιῆλθον ὅλην τὴν ἡμέραν πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος, τόσον ἐφοβούμην τὴν Αἰγυλίον. Ἦθελα φύγει εἰς τὰ ἄκρα τοῦ κόσμου κάλλιον παρὰ νὰ περιπέσω ἐκ νέου εἰς τοὺς ὄνυχάς τῆς.

Περιφερομένη οὕτω εἰς ἀπόκεντρα μέρη, δὲν ἀπήντησα κανέν ὑποκείμενον διὰ νὰ ζητήσω ἐλεημοσύνην, καὶ ἐπομένως δὲν ἤθελα τολμήσει τὴν νύκτα, ἐκοιμήθην εἰς μίαν ξυλαποθήκην, ὑπὸ τὰ στοίβας τῶν ξύλων· μεγαλόσωμος ἤμην ὡς ποντικός· εἰσδύσασα διὰ τινος πεπαλαιωμένης θύρας ἐνεφώλευσα ἐν μέσῳ σωροῦ φλοιῶν ἢ πεῖνα μὲ κατέτρωγον· ἐδοκίμασα νὰ μαστήσω ὀλίγον φλοιὸν διὰ ν' ἀπατήσω τὴν πείνάν μου, ἀλλὰ δὲν ἤδυνάμην· δὲν ἤδυνήθην νὰ δαγκάσω, εἰμὴ μικρὸν τι ἐπὶ φλοιοῦ σημύδας, ὅς τις ἦτο τρυφερώτερος μετὰ τοῦτο, ἀπεκοιμήθην· ἡμέρας δὲ γενομένης, ἀκούσασα τὸν θόρυβον ἐσύρθην ἔτι βαθύτερον ἐντὸς τῆς ξυλίνου στοίβας.

ὑπῆρχεν ἐκεῖ σχεδὸν ζέση ὡς εἰς ἐν ὑπόγειον. ἐὰν εἶχα τροφήν δὲν ἤθελα ποτὲ σταθῆ εἰς μέρος καλῆτερον διὰ τὸν χειμῶνα.

— Καθὼς ἐγὼ εἰς τὴν κάμινον τῆς ἀσθέστου.

— Δὲν ἐτόλμων νὰ ἐξέλθω τῆς ξυλαποθήκης, ἐφантаζόμην, ὅτι ἡ Αἰγυλιὸς μὲ κατεζήτει πανταχοῦ, διὰ νὰ μ' ἀποσπάσῃ τοὺς ὀδόντας καὶ νὰ μὲ ρίψῃ βορὰν τῶν ἰχθύων, καὶ μ' ἐφαινετο ὅτι ἤθελε δυνηθῆ ἀφεύκτως νὰ μὲ συλλάβῃ ἐὰν μετεκινούμην ἐκεῖθεν.

— Ἄκουσαι, μὴ μὲ ὁμιλεῖς δι' ἐκείνην τὴν ἀχρεῖαν γραῖαν πλέον· κάμνεις νὰ μοῦ ἀναβαῖνῃ τὸ αἷμα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς! . . .

— Τέλος τὴν δευτέραν ἡμέραν, ἐμάσησα ἀκόμη ὀλίγον φλοιὸν σημύδας, καὶ ἤδη μὲ κατελάμβανεν ὁ ὕπνος, ὅποτε ἀκούω νὰ ὑλακτῆ μέγας σκύλος· ἀνατινάζομαι ἐκ τοῦ ὕπνου· ἀκούω . . . ὁ σκύλος ὑλακτεῖ πάντοτε πλησιάζων πρὸς τὸ ἄσυλόν μου· ἰδοὺ ἄλλος τρόμος, ὅς τις μὲ συναρπάξει· κατ' εὐτυχίαν ὁ σκύλος, ἀγνωῶ διατί, δὲν ἐτόλμα νὰ προχωρήσῃ . . . ἀλλὰ γελᾶς; Μεχαιρᾶ.

— Μὲ σὲ, εἶναι διὰ νὰ γελᾷ τις πάντοτε . . . εἶσαι καθ' αὐτὸ μία ἀξιόλογος νέα . . . ἰδὲ, τώρα, μὰ τὴν ἀνθρωπίνην πίστιν, λυποῦμαι πολὺ ἐπειδὴ σὲ ἔδειρα.

— Διατί νὰ μὴ μὲ ἤθελες δεῖρῃ; δὲν ἔχω κανένα νὰ μὲ ὑπερασπισθῆ . . .

— Καὶ ἐγώ; εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Εἴσθε πολλὰ ἀγαθός, Κ. Ῥοδόλφε, ἀλλ' ὁ Μαχαιρᾶς δὲν ἤξευρεν ὅτι εὕρισκεσθε πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος τότε, καθὼς δὲν ἤξευρα καὶ ἐγὼ ἐπίσης . . .

Εἶναι ἀδιάφορον εἶμαι καθὼς εἶπα . . . εἶμαι πολὺ λυπημένος διότι σ' ἔδειρα, ἐπανέλαθεν ὁ Μαχαιρᾶς.

— Ἐξακολουθεῖ τὴν ἱστορίαν σου, παιδίον μου, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Ἐκείμην συνεσταλμένη ὑπὸ τὴν ξυλίνην στοίβαν, ὅτε ἤκουον τὸν σκύλον νὰ γαυγίζῃ· ἐνῶ δὲ ὁ σκύλος ὑλάκτει ἀκούω βαρεῖαν τινὰ φωνὴν νὰ λέγῃ:

« — Ὁ σκύλος μου γαυγίζει, κάποιος εἶναι κρυμένος εἰς τὴν ξυλαποθήκην.

« — Εἶναι κλέπται, » ἐπαναλαμβάνει ἄλλη τις φωνή.

Καὶ « Κσσ! Κσσ! » ἀρχίζουν νὰ παροξύνωσι τὸν σκύλον των φωνάζοντές τον: « Ἴθι! Ἴθι! » ὁ σκύλος τρέχει κατ' ἐπάνω μου ἐφοβήθη μὴ μὲ δαγκάσῃ, καὶ ἐξέβαλα κραυγὰς ὅσον ἡδυνάμην.

« — Ἰδέ! εἶπεν ἡ φωνή, ἀκούονται ὡς κραυγαὶ παιδίου . . .

Ἀνακαλοῦσι τὸν σκύλον, ἀνάπτουσι λύχνον, ἐξέρχομαι ἐκ τῆς ὀπῆς μου, καὶ εὐρίσκομαι κατὰ πρόσωπον χονδροειδοῦς τινὸς ἀνθρώπου καὶ ἐνὸς παιδίου φέροντος χιτῶνα.

— Τί κάμνεις ἐντὸς τῆς ξυλαποθήκης μου, κλεπτρίτσα; μὲ εἶπεν ὁ ἀγροῖκος ἐκεῖνος ἀνθρώπος μὲ κακεντρεχῆς ὕφος.

— Καλέ μου Κύριε, εἶμαι νήστης δύο ἡμέρας· διέφυγον ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς Αἰγωλιῦ, ἦτις μοῦ ἀπέσπασεν ἕνα ὀδόντα καὶ ἤθελε νὰ μὲ ρίψῃ εἰς τὸν ποταμόν· μὴν ἠξέυρουσα ποῦ νὰ κοιμηθῶ, διήλθον ὑπὸ τὴν θύραν σας, ἐκοιμήθην τὴν νύκτα εἰς τοὺς φλοιούς σας ὑπὸ τὰς ξυλίνους στοίβας σας, μὴ νομίζουσα ὅτι κάμνω κακὸν εἰς κανένα. »

— Ἀλλ' ἰδοὺ ὁ πραγματευτὴς τῶν ξύλων στρέφεται καὶ λέγει πρὸς τὸ παιδίον του:

« — Δὲν ἀπατῶμαι ἐγὼ μὲ τοῦτο, αὕτη εἶναι μία μικρὰ κλέπτρια, ἦλθε νὰ μοῦ κλέψῃ καύσιμα ξύλα. »

Ἄ! ὁ ἀρχεῖος ξυλοσχίστης! ὁ ῥυπκρὸς ἀσθεστῆς! ἀνεφώνησεν ὁ Μαχαιρᾶς· νὰ κλέψῃς τὰ καυσόξυλά του, καὶ ἡσομόλῃς ὀκτὼ ἔτων!

— Τοῦτο ἦτο μία ἀνοησία, . . . ἐπειδὴ τὸ παιδίον του τὸν ἀπεκρίθη.

« — Νὰ κλέψῃ τὰ καυσόξυλά σας, χυδαῖε; καὶ πῶς λοιπὸν ἤθελε δυνηθῆ νὰ πράξῃ τοῦτο; αὕτη δὲν εἶναι τόσοσ σωματώδης ὅσον τὸ λεπτότερον τῶν ξύλων σας.

« Ἐχεις δίκαιον εἶπεν ὁ ξυλέμπορος, ἀλλ' ἂν αὕτη δὲν ἦλθε δι' ἴδιον αὐτῆς λογαριασμόν, κάμνει ὄλον τὸ αὐτό· οἱ κλέπται ἔχουσιν οὕτω μικρὰ παιδιά, ἅτινα στέλλουσι διὰ νὰ κατασκοπεύσωσι καὶ νὰ κρυβῶσι διὰ ν' ἀνοίξωσι τὴν θύραν εἰς τοὺς ἄλλους· πρέπει νὰ τὴν ὑπάγω εἰς τὸν ἀστυνόμον »

Ἄ! τὸ οὐτιδανὸν ζῶον, τὸν ξυλέμπορον . . .

— Μὲ ἀπάγουσιν εἰς τὸν ἀστυνόμον ἀνακρίνομαι καὶ ἐκθέτω ὅτι γνωρίζω, κατηγοροῦμαι ὡς ἀλήτης, (ζῶσα βίον πλανήρη) στέλλουμαι εἰς τὴν φυλακὴν· προσκαλοῦμαι εἰς τὸ ἐπανορθωτικὸν δικαστήριον, καὶ καταδικάζομαι, πάντοτε ὡς ἀλήτης, νὰ μείνω μέχρι τοῦ δεκάτου ἔκτου ἔτους τῆς ἡλικίας μου εἰς τὸ ἐπανορθωτικὸν κατάστημα· εὐχαρισῶ πολὺ τοὺς δικαστὰς διὰ τὴν καλωσύνην των . . . Ἄ! . . . νομίζεις, εἰς τὴν φυλακὴν . . . εἶχα νὰ τρώω, δὲν μ' ἐκτύπα κανεὶς, τοῦτο ἦτο δι' ἐμὲ παράδεισος, ὡς πρὸς τὸ ἀνώγειν τῆς Αἰγωλιῦ. Περιπλέον, εἰς τὴν φυλακὴν, ἔμαθον νὰ ῥάπτω· ἀλλ' ἰδοὺ ποῖα δυστυχία! ἦμην ἀμελής καὶ διασκεδαστικὴ ἡγάπων κάλλιον νὰ τραγωδῶ παρὰ νὰ ἐργάζομαι, πρὸ πάντων ὅταν ἔβλεπον τὸν ἥλιον . . . ὦ! ὅταν ἔβριπτε τὰς ἀκτίνας του εἰς τὴν αὐλὴν τῆς φυλακῆς, δὲν ἡδυνάμην νὰ κρατηθῶ ἀπὸ τοῦ νὰ τραγωδῶ . . . καὶ τότε . . . περιέρρον! . . . ὡς ἐκ τῆς ἡδονῆς τοῦ νὰ τραγωδῶ, μ' ἐφαίνετο, ὅτι δὲν ἦμην πλέον φυλακισμένη.

— Ὁ ἐστὶ κόρη μου, εἶσαι μία ἀληθὴς ἀγῶν ἐκ γενετῆς, εἶπε μειδειῶν ὁ Ῥοδόλφος.

— Εἶσθε πολλὰ εὐγενῆς, Κ. Ῥοδόλφε· διὰ τοῦτο ἔκτοτε ἀντὶ Πεγριότης μὲ ὠνόμασαν Τραγωδίστριαν· Τέλος συμπληρῶ τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας μου, ἐξέρχομαι τῆς φυ-

λακῆς . . . Ἴδου ἔξω τῆς θύρας ἀπαντῶ τὴν δράκαιναν ταύτην καὶ δύο τρεῖς γραῖας, αἵτινες εἶχον ἔλθει ἐνίοτε νὰ ἰδῶσιν εἰς τὴν φυλακὴν τοὺς φυλακισμένους συντρόφους των, καὶ αἵτινες μὲ εἶχον πάντοτε εἰπεῖν, ὅτι ὅταν ἐξέλθῶ, ἤθελον ἔχει ἔργον νὰ μὲ δώσωσιν.

Ἄ! καλῶς! καλῶς! ἐννοῶ, εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς.

« Ἄστρον μου, ὠραῖέ μου ἄγγελε, εὐμορφούτικέ μου, μὲ » λέγουσιν ἢ δράκαινα καὶ αἱ γραῖαι, θέλετε νὰ ἐλθῆτε » διὰ νὰ κατοικήσετε εἰς ἡμᾶς; θέλομεν σᾶς δώσει ὠραῖα » φορέματα, καὶ δὲν θὰ ἔχετε ἔργον ἄλλο, εἰμὴ νὰ διασκε- » δάζετε.

Ἐννοεῖς καλῶς, Μαχαιρᾶ, ὅτι ἀφοῦ ἐστάθην ὀκτῶ ἔτη εἰς τὴν φυλακὴν, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ γνωρίζω τί ἐννοῦν μὲ αὐτὴν τὴν ὀμιλίαν των αὐταί. ἀποπέμπω τὰς δολίους καὶ διεφθαρμένας προσαγωγούς ταύτας· λέγω κατ' ἐμαυτὴν: « ἢ » ξεῖρω πολὺ καλῶς νὰ ῥάπτω, ἔχω ἀνά χεῖρας τριακόσια » φράγκα, τῆς νεότητός μου . . .

— Καὶ ὠραῖαν νεότητα . . . κόρη μου! εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς.

— Ὑπέφερον ὀκτῶ ἔτη εἰς τὴν φυλακὴν, ἃς διασκεδάσω μικρὸν ἤδη· τοῦτο δὲν βλάπτει κανένα, θέλω ἀναλάβει τὸ ἐργόχειρόν μου, ὅταν τὰ χρήματά μου τελειώσωσι . . . καὶ ἤρχθησα νὰ διδῶ δρόμον εἰς τὰ τριακόσιά μου φράγκα· τοῦτο ἦτο μέγα σφάλμα μου, προσέθεσε στενάζον τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας, ἔπρεπε, προηγουμένως, νὰ καταγενῶ εἰς τὸ ἔργον μου διὰ νὰ ἐξασφαλισθῶ καλῶς ὡς πρὸς τ' ἀναγκαῖα τῆς ζωῆς μου, . . . ἀλλὰ δὲν εἶχα κανένα νὰ μὲ συμβουλευῆ . . . τέλος ὅ,τι ἔγεινεν ἔγεινεν . . . ἐδόθη λοιπὸν εἰς τὸ νὰ ἐξοδεύω τὰ χρήματά μου· κατὰ πρῶτον ἠγόρασα ἄνηθ' ἀνθη πολλὰ, διὰ νὰ στολίσω τὸ δωμάτιόν μου· ἀγαπῶ τόσον τὰ ἄνηθ'! ὕστερον ἠγόρασα μίαν ἐσθῆτα, ἐν ὠραῖον σάλι, καὶ ὕστερον πρὸ

περίπατον ἔφιππος εἰς τὸ δάσος τῆς Βολωνίας, καὶ ὁμοίως ἔφιππος εἰς τὸν ἅγιον Γερμανόν.

— Μὲ τίνα ἔραστήν, κόρη μου; ἠρώτησεν ὁ Μαχαιρᾶς.

— Μὰ τὴν πίστιν μου ὄχι! ἤθελα νὰ εἶμαι κυρία ἐμαυτῆς· ἔκαμνα τοὺς περιπάτους μὲ μίαν ἀπὸ τὰς συντρόφους μου νέας τῆς φυλακῆς, προερχομένην ἀπὸ τὰ ἔκθετα βρέφη, καὶ ἦτις ἦτον ἐξαιρετὸς νέα· τὴν ὠνόμαζον Ῥιγολέτταν (γελόεσσα), ἐπειδὴ πάντοτε ἐγέλα.

— Ῥιγολέττα; Ῥιγολέττα; δὲν τὴν γνωρίζω, εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς, συννοούμενος ὡς ἂν ἤθελε νὰ τὴν ἀνακαλέσῃ εἰς τὴν ἀνάμνησίν του.

— Εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν τὴν γνωρίζεις! εἶναι πολλὰ τιμῆς νέα, ἢ Ῥιγολέττα· εἶναι εἰς ἄκρον φιλεργός· ἤδη κερδίζει τοὐλάχιστον εἴκοσι πέντε σολῖα τὴν ἡμέραν· ἔχει ἐξαιρετὸν τινὰ οἰκιακὴν κατάστασιν. . . ὡς ἐκ τούτου ἐγὼ δὲν ἐτόλμησα ἐκ νέου νὰ τὴν ἰδῶ· τέλος δὲ ἀφειδῶς ἐξοδεύουσα ἐναπέμεινα μόλις μὲ τεσσαράκοντα τρία φράγκα.

— Ἐπρεπε νὰ ἤθελες ἀγοράσει μὲ αὐτὰ ἀδαμαντικά.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν! ἔπραξα ἔργον παρ' αὐτὸ καλῆτερον. . . εἶχα ἀγαθὴν τίνα πλύστριαν, ὀνομαζομένην Δοραΐναν, προβατάκι τοῦ Θεοῦ· ἦτο ἔγγυος, εἰς τὸν καιρὸν τῆς· εἰς τοιαύτην οὕσα κατάστασιν ἠναγκάζετο πλύνουσα νὰ ἔχη χεῖρας καὶ πόδας ἀκαταπαύστως εἰς τὸν πλυντήρα! στοχάσου! μὴ δυναμένη νὰ ἐργασθῆ πλέον εἶχε ζητήσῃ νὰ εἰσαχθῆ εἰς τὴν Βούρβην (α) δὲν ὑπῆρχε θέσις κενή, ἢ τὴν ἀπεποιήθησαν, δὲν ἐκέρδιζε τίποτε πλέον· ἐγγίξει ἢ ὦρα τῆς γεννήσεως καὶ δὲν δύναται οὐδὲ νὰ ἐννοικιάσῃ κλίνην ἐντὸς ξενοδοχείου! εὐτυχῶς ἀπήνηττε κατὰ συγκαίριαν μίαν ἐσπέραν εἰς τὸ ἄκρον τῆς

(α) Ἀγαθοεργὸν Κατέστημα.

γεφύρας ἢ *Paragía*, τὴν σύζυγον τοῦ Γουβίνου, ἣτις ἐκρυ-
σφυγέται πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν εἰς τὸ ὑπόγειον οἰκίας τινός,
ἣν κατεδάφιζον ὀπισθεν τοῦ καταστήματος *l' hôtel-Dieu* . . .

— Καὶ διατί ἄρα ἐκρύπτετο ἡ γυνὴ αὐτῆ τοῦ Γουβίνου τὴν
ἡμέραν;

— Διὰ τὸ νὰ προφυλαχθῆ ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς, ὅς τις ἤθελε νὰ
τὴν φονεύσῃ! δὲν ἐξήρχετο εἰμὴ τὴν νύκτα διὰ τὴν ἀγοράσῃ
ἄρτον· ἐκ τοιαύτης περιστάσεως ἀπήντησε τὴν δυστυχῆ Λο-
ραϊναν, ἣτις δὲν ἤξευρε ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει, ἐπερίμενεν
ἀπὸ μίαν στιγμὴν εἰς ἄλλην νὰ γεννήσῃ . . . Τοῦτο βλέπουσα
ἡ γυνὴ τοῦ Γουβίνου τὴν παρέλαβε μεθ' ἑαυτῆς εἰς τὸ ὑπό-
γειον ἔνθα ἐκρύπτετο ἦτο πάντοτε ἐν ἄσυλον.

— Περίμεινε λοιπόν! περίμεινε λοιπόν! ἡ γυνὴ τοῦ Γου-
βίνου, εἶναι ἡ Ἑλμίνα; εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς.

— Ναί, μία ἐξαιρετος νέα, ἀπεκρίθη ἡ Τραγωδίστρια· μία
ράπτρια, ἣτις εἶχεν ἐργασθῆ καὶ δι' ἐμὲ καὶ διὰ τὴν Ριγολέτ-
ταν· αὐτὴ ἔκαμε πᾶν ὅτι ἠδυνήθη προσφέρουσα τὸ ἥμισυ
τοῦ ὑπογείου τῆς, τοῦ ἀχυροστρώματός τῆς καὶ τοῦ ἄρτου τῆς
εἰς τὴν Λοραϊναν, ἣτις καὶ ἐγέννησεν ἐν δυστυχῆς παιδίον·
καὶ δὲν εἶχεν οὐδὲ σκέπασμα, τίποτε, εἰμὴ τὸ ἀχυροστρώμα
μόνον . . . Ταύτην τὴν ἐλεεινὴν κατάστασιν ἰδοῦσα ἡ γυνὴ
τοῦ Γουβίνου, δὲν ὑπέμεινε πλέον μὲ κίνδυνον τοῦ νὰ δολο-
φονηθῆ ὑπὸ τοῦ ἀνδρός τῆς, ὅστις τὴν κατεζήτει πανταχοῦ,
ἐξέρχεται ἐκ τοῦ κατωγίου τῆς ἐν πλήρει μεσημβρία καὶ
ἔρχεται νὰ μὲ εὕρῃ· ἤξευραν ὅτι εἶχα ἀκόμη ὀλίγα χρήματα
καὶ ὅτι ἤμην συμπαθῆς· μ' εὔρεν εἰς τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν
ὑπήγγαινα ν' ἀναβῶ ἐπὶ τοῦ *μυλλόρδου* (ὀχύματος) μὲ τὴν
Ριγολέτταν σκοπὸν εἶχομεν ν' ἀποτελειώσωμεν τὰ ὑπόλοιπα
τεσσαράκοντα τρεῖς φράγκα, ὑπάγουσαι πρὸς διασκέδασιν εἰς
τὴν ἐξοχὴν, εἰς τὰς πεδιάδας . . . ἀγαπῶ τόσον τὰς πεδιά-

δας, τὰ δάση . . . τοὺς λειμῶνας! . . . ἀλλὰ, πῶς! ὅταν ἡ
Ἑλμίνα μὲ διηγῆται τὴν δυστυχίαν τῆς Λοραϊνῆς, ἀποπέμπω
εὐθύς τὸ ὄχημα, τρέχω εἰς τὸ δωμάτιόν μου διὰ νὰ λάβω ὅσα
πανικὰ, στρώματα καὶ σκεπάσματα εἶχα, τὰ φορτῶν εἰς τὴν
ράχην ἐνὸς ἀχθοφόρου, καὶ τρέχω δρομαία εἰς τὸ ὑπόγειον
μὲ τὴν γυναῖκα τοῦ Γουβίνου . . . ἔπρεπε νὰ ἴδῃ τις πόσον
εὐχαριστήθη ἡ δυστυχῆς Λοραϊνα! τὴν ἐπεριποιήθημεν ἐπα-
γρυπνοῦσαι πλησίον τῆς ἄχρι τέλους μὲ τὴν Ἑλμίναν· ὅταν
δὲ ἠγέρθη τῆς κλίνης, τὴν συνέδραμον ἐπίσης μὲ τὸ ὑπόλοιπον
τῶν χρημάτων μου ἕωσοῦ ἐπανέλαβε τὸ ἔργον τῆς πάλιν,
ἤδη αὕτη πορίζεται ἀρκούντως τὰ πρὸς τὸ ζῆν· ἀλλὰ δὲν
δύναμαι νὰ κατορθώσω διὰ τὴν κάμω νὰ μὲ δώσῃ τὸν
λογαριασμὸν τῶν πλουστικῶν μου καὶ βλέπω καλῶς ὅτι σκο-
πεύει νὰ μ' ἐξοφλήσῃ οὕτω! κατὰ πρῶτον . . . ἐὰν ἐξακο-
λουθῆ τὸν τρόπον τῆς τοῦτον πρὸς ἐμὲ, θέλω ἀποποιήθῃ τὸ
πλύσιμόν τῆς πλέον, . . . εἶπεν ἡ Τραγωδίστρια μὲ ὕψος
σπουδαῖον.

— Καὶ ἡ γυνὴ τοῦ Γουβίνου; ἠρώτησεν ὁ Μαχαιρᾶς.

— Πῶς! δὲν ἠξεύρεις; εἶπεν ἡ Τραγωδίστρια.

— Ὅχι· τί ἀπέγεινε;

— Ἄ! ἡ δυστυχῆς! . . . ὁ Γουβίνος τέλος τὴν ἐπέτυχε
καὶ τρεῖς ἐθύθισε τὴν μάχαιραν μεταξὺ τῶν ὤμων τῆς! τὸν
εἶχον εἰπεῖν, ὅτι περιεφέρετο πρὸς τὸ μέρος τοῦ *hôtel Dieu*
καὶ μίαν ἐσπέραν, ὡς ἐξήρχετο αὐτὴ ἀπὸ τὸ ὑπόγειον τῆς
διὰ τὴν ἀγοράσῃ γάλα διὰ τὴν Λοραϊναν, τὴν ἐφόνευσε.

— Διὰ τοῦτο λοιπόν οὗτος ἔλαβεν ἕνα πυρετὸν ἐγκεφα-
λίτιν (α) (κατεδικάσθη εἰς θάνατον), θέλει θερισθῆ (β) (θέλει

(α) Φράσις τῆς ἀργοτικῆς γλώσσης.

(β) Ὁμοίως.

ἐκτελεσθῆ ἡ κεφαλικὴ ποινή)· ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ; εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς.

— Βεβαίως, εἶπεν ἡ Τραγωδίστρια, δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν.

— Καὶ ὅταν ἔδωκες τὰ χρήματά σου εἰς τὴν Δοραϊναν, τί ἔκαμες πλέον, κόρη μου ; εἶπεν ὁ Ροδόλφος.

Ἄ, τότε ἐπρόστρεξα εἰς τὸ ἐργόχειρόν μου ἤξευρα ἐξαίρετα νὰ ῥάπτω· εἶχα πολλὴν γενναιοφυλίαν καὶ παντάπασιν διὰ τὴν χρηματικὴν μου ἔλλειψιν δὲν ἐταράχθην· εἰσέρχομαι εἰς τὸ ἐργαστήριον ἐνὸς ὀθονοποιοῦ κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ ἀγίου-Μαρτίνου· διὰ νὰ μὴν ἀπατῶ κανένα, εἶπα ἐλευθέρως ὅτι ἐξήλθον τῆς φυλακῆς πρὸ δύο μηνῶν καὶ ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ ἐργασθῶ διὰ νὰ ζήσω· με ἀπεποιήθησαν ζητῶ ἔργον νὰ με δώσωσι διὰ νὰ ἐργασθῶ εἰς τὴν ἰδίαν μου κατοικίαν· με λέγουσιν ὅτι ὁμοιάζει ὡς νὰ περιγελῶ τὸν κόσμον, ζητοῦσα νὰ μ' ἐμπιστευθῶσι ὡς καὶ ἓνα μόνον χιτῶνα· καθὼς ἐπέστρεφον ἐκ τούτου τεθλιμμένη . . . ἀπήντησα τὴν δράκαιναν καὶ μίαν ἀπὸ τὰς γράϊας ἐκείνας αἰτινες ἐξέτρεχον κατόπιν μου ἀφ' ἧς ἐξήλθον ἀπὸ τὴν φυλακὴν . . . δὲν ἤξευρα πῶς νὰ ζήσω . . . αὐταὶ με ἀπήγαγον μεθ' ἑαυτῶν . . . με ἐπότισαν ῥακὴν . . . καὶ ἰδοὺ με ἤδη ! . . .

— Ἐννοῶ, εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς· σὲ γνωρίζω τώρα ὡς ἂν ἦμην πατὴρ καὶ μήτηρ σοῦ, καὶ ὡς νὰ μὴν εἶχες λείψει ποτὲ ἀπὸ τοὺς κόλπους μου· καλῶς ! ἰδοὺ ἐλπίζω μία ἐξομολόγησις.

— Ἐννοῶ, εἶπεν ὁ Ροδόλφος, ὅτι ἐλυπήθης, κόρη μου, διότι ἐδιηγῆθης τὴν ζωὴν σου ; εἶπεν ὁ Ροδόλφος.

— Εἶναι βέβαιον, ὅτι θλίβομαι σφόδρα οὕτω τὰ ὄμματά μου εἰς τὸ παρελθόν· ὕστερον ἀπὸ τὴν βρεφικὴν ἡλικίαν μου, εἶναι ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν συμβαίνει ν' ἀνακαλέσω ὅλα ταῦτα τὰ πράγματα εἰς τὴν μνήμην μου διὰ μιᾶς . . . καὶ τὸ παρελθὸν αὐτὸ δὲν εἶναι παντελῶς εὐφρόσυνον . . . ἔδεν ἔχει οὕτω, Μαχαιρᾶ ;

— Οὕτως ἔχει, ἀπεκρίθη αὐτὸς με εἰρωνεῖαν, λυπεῖσαι ἴσως διότι δὲν ἐχρημάτισες ὑπηρετρία κανενὸς ῥυπαροῦ ξενοδοχείου, ἢ θεράπαινα εἰς τινὰς ἀρχαίας γράϊας διὰ νὰ ἐπιμελήσῃ τοὺς ἐδικούς των ;

— Τοῦτο εἶναι ἀδιάφορον . . . εἶναι πολὺ καλὸν νὰ εἶναι μία νέα πάντοτε τιμία ! εἶπε στεγνάζον τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας.

— Τιμία ! ὦ ! . . . αὐτὴ ἡ κεφαλή ! . . . ἐφώνησεν ὁ ληστής με καγχασμὸν θορυβώδη. Τιμία ! καὶ διατί ὄχι ἀνθωστεφῆς χάριν ἀρετῆς, διὰ νὰ τιμήσῃς τοὺς ἀγνώστους σου γονεῖς.

Ἡ μορφή τῆς νέας εἶχε χάσει πρὸ τινῶν στιγμῶν τὴν ἔκφρασιν τῆς ἀμεριμνησίας, ἥτις τὴν ἐχαρακτήριζεν. Ἐπομένως εἶπεν εἰς τὸν Μαχαιρᾶν.

— Ἄκουσαι Μαχαιρᾶ· δὲν εἶμαι μεμφίμοιρος . . . οἱ γονεῖς μου μ' ἐῤῥίψαν εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ ὡς ἐν ἀπερρίμνον σκυλάκι· δὲν παραπονοῦμαι ἐναντίον των. δὲν εἶχον ἀναμφιβόλως με τί νὰ τραφῶσιν οἱ ἴδιοι ! ἀλλὰ παρατηρεῖς, Μαχαιρᾶ, τοῦτο δὲν ἐστάθη τὸ αἴτιον διὰ νὰ ὑπάρξωσιν ἄλλοι εὐτυχέστεροι παρ' ἐμέ.

— Παρὰ σὲ ; ἀλλὰ τί σὲ λείπεται λοιπόν ; εἶσαι φλογερὰ ὡς ἡ Ἀφροδίτη· δὲν εἶσαι ἀκόμη δεκαεπτὰ ἐτῶν τραγωδεῖς ὡς ἡ ἀηδὼν· ἔχεις ἀέρα παρθενικόν, ὀνομάζεσαι Ἄνθος Μαρίας, καὶ παραπονεῖσαι ἀκόμη ! ἀλλὰ τί θέλεις εἰπεῖ λοιπόν ὅταν θέλῃς ἔχει μίαν θερμάστραν ὑπὸ τοὺς πόδας καὶ μίαν παλαιοπεροῦκαν εἰς τὴν κεφαλὴν, καθὼς αὐτὴ ἡ δράκαινα !

— ὦ ! δὲν θέλω φθάσει ποτὲ εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτῆς.

— Ἴσως λάθεις προνόμιόν τι ἐφευρέσεως διὰ νὰ μὴ γηράσῃς.

— Ὅχι, ἀλλὰ δὲν θέλω ἔχει ζωὴν οὕτω διαρκῆ ! πειράζομαι ἤδη ἀπὸ ὀλέθριον βῆχα !

— Ἄ ! ναί ! σὲ βλέπω ἀπὸ τώρα εἰς τὸ φέρετρον τοῦ νεκροφῶρου εἶσαι ἀνόητη ! ! !

— Σ' ἔρχεται συνεχῶς ἡ ἰδέα αὐτή, Τραγωδίστρια; ἠρώ-
τησεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Ἐνίοτε . . . ἀκούσατε, Κ. Ῥοδόλφε· ὑμεῖς ἐννοεῖτε
ἴσως τὴν πρωίαν, ὅταν ὑπάγω ν' ἀγοράσω μὲ τὸ σολδίον τὸ
ὁποῖον μὲ δίδει ἡ δράκαινα ὀλίγον γάλα ἀπὸ τὴν γαλατοπόλῃν
εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ τοῦ Παλαιοῦ Ἐριουχοπωλείου, καὶ
τὴν βλέπω μὲ τὸν ὄνον τῆς ἐντὸς τοῦ ἀμαξιδίου τῆς, πολὺ
συνεχῶς τὴν ζηλεύω, ἄ . . . λέγω κατ' ἑμαυτὴν: αὕτη ὑ-
πάγει εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἰς τὸν καλὸν ἀέρα, εἰς τὴν οἰκίαν τῆς,
. . . καὶ ἐγὼ ἐπαναβαίνω μόνη εἰς τὸν ῥυπαρὸν κοιτωνίσκον
τῆς δρακαίνης, ὅπου δὲν βλέπει τις καλῶς αὐτὸ τὸ φῶς τῆς
ἡμέρας καὶ ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ . . .

— Ἐ καλῶς! ἔσο τιμία, κόρη μου, ὑποκρίθητι . . . ἄλλ'
ἔσο τιμία! εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς.

— Τιμία! Θεέ μου! καὶ πῶς λοιπὸν θέλεις νὰ εἶμαι τι-
μία; τὰ ἐνδύματα ἅτινα φορῶ, ἀνήκουσιν εἰς τὴν δράκαιναν,
τὴν χρεωστῶ ἐπίσης διὰ τὴν ἀποσκευὴν μου καὶ διὰ τὴν τρο-
φήν μου . . . δὲν ἠμπορῶ οὐδὲ νὰ σαλεύσω ἀπ' ἐδῶ, . . .
θέλει κάμει νὰ μὲ κρατήσωσιν ὡς κλέπτριαν . . . τὴν ἀνήκω
. . . πρέπει νὰ τὴν ἐξοφλήσω.

Προφέρουσα τοὺς τελευταίους τούτους τρομεροὺς λόγους, ἡ
δυστυχῆς δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ συγκινηθῆ ἀπὸ φρίκην, καὶ ἐν
δάκρυ ἔτρεμεν εἰς τὸ ἄκρον τῶν βλεφαρίδων τῆς.

— Τότε, μένε ὅπως εἶσαι, καὶ μὴ συγκρίνεσαι πλέον μὲ
μίαν ἀγροδίαιτον γυναῖκα, εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς· γίνεσαι τρελλή;
ἀλλὰ στοχάσθητι λοιπὸν, ὅτι σὺ λάμπεις εἰς τὴν πρωτεύουσαν,
ἐνῶ ἡ γαλατοπόλῃς ὑπάγει νὰ κάμῃ τὴν κουρκούτην τῆς μὲ
τὰ συνάπιά τῆς, νὰ ἀλμέξῃ τὰς ἀγελάδας τῆς, νὰ συλλέξῃ
χόρτον διὰ τὰ κουνελιά τῆς, καὶ νὰ λάβῃ ἐπὶ τέλους ἕνα
καλὸν δαρμὸν ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς ἐξερχόμενον ἀπὸ τὸ καπη-

λεῖον· ἰδοὺ μία ἀπὸ τὰς τύχας ἐκείνας, ἧτις δύναται νὰ ζη-
λευθῆ ὡς . . . εὐάρεστος.

— Ἡ Τραγωδίστρια δὲν ἀπεκρίθη τὸ βλέμμα τῆς ἔμενον
ἀκίνητον, τὸ στῆθός τῆς πεπιεσμένον, ἡ ἔκφρασις τῆς φυσιο-
γνωμίας τῆς ὀδυνηρῶς βεβαρυμένη.

Ἄ Ῥοδόλφος εἶχεν ἀκούσει τὴν διήγησιν ταύτην μιᾶς τρο-
μερᾶς ἀθωότητος μὲ αἰσθημά τι ἀκαταπούστως αὐξάνον· ἡ
ἀθλιότης, ἡ ἐγκατάλειψις, ἡ ἄγνοια τοῦ βίου εἶχον ἀπωλέσει
τὴν δυστυχῆ ταύτην νέαν, ἐβρίμενην μόνην . . . μεμονωμένην
. . . ἐν ἡλικίᾳ δεκαεξ ἑτῶν εἰς τὸ ἄπειρον τῶν Παρισίων.

Ἀκουσίως πως, τοῦ Ῥοδόλφου ὁ λογισμὸς ἐπλανήθη τὴν
στιγμὴν ταύτην εἰς ἐν φίλτατόν του τέκνον, τὸ ὁποῖον εἶχε
χάσει . . . εἰς ἐν θυγάτριον ἀποθανόν εἰς ἡλικίαν ἐξ ἑτῶν . . .
τὸ ὁποῖον ἤθελεν εἶσθαι ἤδη δεκαεξ καὶ ἡμίσεος ἑτῶν . . . ἡ
ἀνάμνησις αὕτη κατέσταιεν ἀκόμη πλέον ζωηρὰν τὴν συμ-
πάθειάν του διὰ τὴν ἀτυχῆ, τῆς ὁποίας ἤκουσεν ἤδη τὴν ὀ-
δυνηρὰν Ἱστορίαν.

Ἱστορία τοῦ Μαχαιρά.

Ἐναγνώστης δὲν ἐλησμόνησεν, ὅτι δύο ἐκ τῶν ξένων τοῦ ἐλευθέρου καταγωγίου ἠτενίζοντο μετὰ προσοχῆς ἀπὸ τρίτον τι ὑποκείμενον, ἄρτίως ἀφίχθῆν ἐντὸς τοῦ καπηλείου.

Ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο τούτων, φέρων, ὡς ἐρρέθη, κάλυμμα Ἑλληνικόν, ἔκρυπτε πάντοτε τὴν ἀριστεράν του χεῖρα, καὶ εἶχεν ἐπιμόνως ἐρωτῆσαι τὴν δράκαιναν ἐὰν ὁ Διδάσκαλος (ὁ ἀρχι-ληστής), πρὸς δὲ καὶ ὁ Χονδρός-Χωλὸς δὲν εἶχον ἐλθῆ ἀκόμη.

Διαρκούσης τῆς διηγήσεως τῆς Τραγωδιστρίας, ἦν δὲν ἠδύνατο ν' ἀκούσωσιν, οἱ δύο οὔτοι, συνωμίλησαν πολλάκις διὰ σιγανῆς φωνῆς, ῥίπτοντες βλέμματα ἀκαταπαύστως ἀνήσυχα πρὸς τὸ μέρος τῆς θύρας με ἀγωνίαν.

Ὁ φέρων τὸ Ἑλληνικόν κάλυμμα εἶπε πρὸς τὸν σύντροφόν του.

— Ὁ Χονδρός-Χωλὸς δὲν ἐφάνη εἰσέτι, οὔτε ὁ Διδάσκαλος ἐπίσης.

— Ἀρκεῖ νὰ μὴ τὸν ἐδολοφόνησεν ὁ Σκελετὸς διὰ νὰ τοῦ κλέψῃ τῶν λαφύρων του τὸ μέρος.

— Τοῦτο θέλ' εἶσθαι ὀλέθριον δι' ἡμᾶς, οὔτινες προητοιμάσαμεν καὶ εὐκολύναμεν τὴν κλοπὴν, καὶ οὔτινες ἔπρεπε νὰ λάβωμεν τὸ μέρος μας, ὑπέλαθεν ὁ ἄλλος.

Ὁ νέηλος, ὅστις παρετήρει τοὺς δύο τούτους, ἴστατο μακρὰν αὐτῶν, ὥστε οἱ λόγοι των δὲν ἔφθανον μέχρις αὐτοῦ· ἀφοῦ πολλάκις με ἄκραν ἐπιδεξιότητα ἐσυμβουλευθῆ μικρὸν τι χειρόγραφον, ὅπερ ἔφερε κεκρυμμένον ἐντὸς τοῦ πύλου του, καὶ ἐφάνη εὐχαριστημένος ἀπὸ τὰς παρατηρήσεις του, ἠγέρθη τῆς τραπέζης καὶ εἶπεν εἰς τὴν δράκαιναν, ἧτις ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ λογιστήριόν της, ἔχουσα τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς πυραύνου καὶ τῶν μέλαν εὐμεγέθη αἰλουρόν της ἐπὶ τῶν γονάτων της.

— Ἀκουσαι λοιπὸν, καλομᾶνα Πονίσσα, θέλω ἐπιστρέφει εὐθύς· ἐπαγρύπνει ἐπὶ τῆς οἰνοχόης καὶ τοῦ πινακίου μου . . . καθάτι πρέπει νὰ δυπιστῆ τις εἰς τοὺς ἀναιδεῖς πιατογλύφους.

— Ἐσο ἀμέριμος, παιδί μου, εἶπεν ἡ καλομᾶνα Πονίσσα, ἐὰν τὸ πινακίόν σου εἶναι κενὸν καὶ ἡ φιάλη σου ἐπίσης, δὲν θέλει προσεγγίσει εἰς αὐτὰ κανεὶς.

Ὁ νέηλος ἐγέλασε πολὺ διὰ τὴν ἀστείότητα τῆς δρακαινῆς καὶ ἔγεινεν ἄφαντος, χωρὶς νὰ παρατηρηθῆ ἡ ἀναχώρησίς του.

Καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος ἐξῆλθε, καὶ πρὶν ἢ ἡ θύρα κλεισθῆ, ὁ Ῥοδόλφος ἀνεκάλυψεν εἰς τὴν οὔδον παραφυλάττοντα ἔτι τὸν μελανόμορφον καὶ γιγαντόσωμον ἀνθρακέα, περὶ οὗ εἶχομεν λαλήσει· ἔλαβε τὸν καιρὸν ἐν τούτῳ τῷ μεταξύ νὰ τὸν δώσῃ νὰ ἐννόσῃ διὰ χειρονομίας ἐκφραζούσης πολλὴν ἀνυπομονησίαν πόσον ἡ ὑπερασπιστικὴ ἐπαγρύπνησίς του τῷ ἦτον ἐνοχλητικὴ· ἀλλ' ὁ ἀνθρακεὺς ἀδιαφορῶν διὰ τὴν στενοχωρίαν τοῦ Ῥοδόλφου οὐδόλως ἀπειμακρύνθη ἀπὸ τὴν ἐξοδὸν τοῦ ἐλευθέρου καταγωγίου.

Ἡ φυσιογνωμία τῆς Τραγωδιστρίας ἀπέβαιεν ἐπὶ μᾶλλον κατηφῆς τὴν ῥάχην του ἔχον ἐρεισμένην εἰς τὸν τοῖχον, τὴν κεφαλὴν του κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ στῆθους του, καὶ τοὺς εὐμεγέθεις κυανοὺς ὀφθαλμούς του πλανωμένους μηχανικῶς περὶ ἑαυτοῦ τὸ δυστυχὲς πλάσμα ἐφαίνετο ἐπιβεβαρυμένον ἀπὸ τοὺς πλέον ζοφεροὺς διαλογισμούς.

Δίς ἢ τρίς συναπῆνθησε τὸ προσηλωμένον ἐπὶ αὐτῆς βλέμμα τοῦ Ῥοδόλφου, εἶχε παρεκκλίνει τοὺς ὀφθαλμούς της ἀπ' αὐτὸ, ἐκπληττομένη διὰ τὴν παράδοξον ἐντύπωσιν, ἦν ὁ ἄγνωστος οὗτος ἐπροξένει εἰς αὐτὴν στενοχωρημένη, πεπεισμένη ὑπὸ τῆς παρουσίας του, ἐθλίβετο σχεδὸν διότι τοσοῦτον ἐλευθέρως ἐξιστόρησεν ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν ἀθλίαν ζωὴν της.

Ὁ Μαχαιρᾶς ἐξ ἐναντίας εὐρίσκετο εἰς μεγάλην εὐθυμίαν, εἶχε φάγει αὐτὸς μόνος τὸν ἀρλεκίνον· ὁ οἶνος καὶ τὸ οἶνά-

πνευμα τὸν κατέσταινον κοινωνικώτατον· ἡ αἰσχύνῃ διότι εἶρε τὸν Κύριόν του, ὡς ἔλεγεν, ἐξηλίσθη ἐνώπιον τῶν γενναίων τρόπων τοῦ Ῥοδόλφου· καὶ ἀνεγνώριζεν εἰς αὐτὸν ἄλλως μίαν τοσοῦτον μεγάλην φυσικὴν ὑπεροχὴν, ὥστε ἡ ταπεινώσις του εἶδε τόπον εἰς αἴσθημά τι θαυμασμοῦ, σεβασμοῦ καὶ φόβου.

Ἡ ἀμνησικακία αὕτη, ἡ ἀγρία ἀλαζονεία, μὲ τὴν ὅποιαν ἐκαυχᾶτο, ὅτι ποτὲ δὲν εἶχε κλέψει, ἐδείκνυον τοῦλάχιστον, ὅτι ὁ Μαχαιρᾶς δὲν ἦτον ἐν ὄν ἐκ τῆς κακίας ἐσκληρωμένος.

Ἡ ἠθικὴ κατάστασις τοῦ Μαχαιρᾶ αὕτη δὲν διέφυγε τὴν ὀξύδερκειαν τοῦ Ῥοδόλφου, ὅστις ἐπερίμενε μὲ περιέργειαν τὴν διήγησιν τῆς ζωῆς του.

— Καλῶς . . . παιδί μου — τὸν εἶπεν — ἄς σὲ ἀκούσωμεν.

Ὁ Μαχαιρᾶς ἐκένωσε τὸ ποτήριόν του καὶ ἤρχησεν οὕτω.

— Σὺ, Δυστυχῆς μου Τραγωδίστρια, περιεμαζεύθης τοῦλάχιστον ἀπὸ τὴν Αἰγυλίον, ἣν ὁ ἄδης νὰ καταπῆρῃ! εἶχες ἐν κατάλυμα ἄχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἐφυλακίσθης ὡς ἀλήτης . . . ἐγὼ δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ ἐκοιμήθην εἰς ὅ,τι ὀνομάζεται κλίνη μέχρι τῶν δεκαεννέα ἐτῶν . . . ὠραία ἡλικία καθ' ἣν ἐγεινα στρατεύσιμος.

— Ὑπηρέτησες Μαχαιρᾶ; εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Τρία ἔτη· ἀλλὰ τοῦτο θέλω ἐκθέσει ὅσονοῦπω οἱ λίθοι τοῦ Λούβρου, αἱ ἀσθεστοκάμιναι τοῦ Κλίσχου καὶ τὰ λατομῆα τῆς Μοντρούζης, ἰδοὺ τὰ καταλύματα τῆς νεότητός μου βλέπετε εἶχα οἰκίαν εἰς τοὺς Παρισίους καὶ εἰς τὴν ἐξοχὴν, τίποτε παρὰ τοῦτο.

— Καὶ ποῖον ἦτο τὸ ἐπιτήδευμά σου;

— Σᾶς ὀμνῶ, κύριέ μου . . . συγκεχυμένως ἐνθυμοῦμαι ὅτι περιεπλανήθην εἰς τὴν νεότητά μου μὲ γέροντα τινὰ βραχοσυλλέκτην, ὅστις μὲ ἠφάνιζεν εἰς τὸ ξύλον· τοῦτο πρέπει νὰ

εἶναι ἀληθές, καθ' ὅτι ποτὲ δὲν ἠδυνήθην ν' ἀπαντήσω τινὰ ἐξ αὐτῶν τῶν ἐρώτων μὲ φαρέτραν ἐκ λυγαριῶν χωρὶς νὰ ἔχη ἔφρασιν νὰ ἐπιπέσῃ κατ' ἐμοῦ· τούτου ἀπόδειξις, ὅτι πάντοτε μὲ ἐδεῖρον εἰς τὴν νεότητά μου· τὸ πρῶτον ἐπιτήδευμά μου ἐστάθη τὸ νὰ βοηθῶ τοὺς Ἴπποκτόνους διὰ νὰ σφάζωσι τοὺς Ἴππους εἰς τὸ Ἰερακοθῶνι . . . ἤμην τότε δέκα ἢ δώδεκα ἐτῶν· ὅταν ἤρχησα νὰ μαχαιρόνω τὰ δυστυχῆ ταῦτα γεγρακίτα ζῶα, τοῦτο κατ' ἀρχὰς μὲ ἐπροξένει τινὰ ἐντύπωσιν· ἀλλ' ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς δὲν τὸ ἐστοχαζόμεν διὰ τίποτε πλέον· ἐξ ἐναντίας εὐχαριστούμην εἰς τὴν κατάστασίν μου δὲν ὑπῆρχε κανεὶς, ὅστις νὰ ἔχη μαχαίρια ὀξύτερα καὶ πλέον ἠκονισμένα παρὰ τὰ ἐδικά μου . . . τοῦτο μοὶ ἦτο λυσιτελές. Πῶς! . . . ὅταν ἔσφαζα τὰ ζῶά μου, μ' ἔρριπτον διὰ τὸν κόπον μου ἐν κομμάτιον ἀπὸ τὸν μοῖρον Ἴππου ἀπὸ ἀσθένειαν ψοφισμένου· ἐπειδὴ ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐσφάζοντο ζῶντες, ἐπαλοῦντο εἰς τοὺς μαγεῖρους τῆς συνοικίας τῆς Ἰατρικῆς-Σχολῆς, οἵτινες τοὺς μετέβαλλον εἰς βόας, πρόβατα, μοσχάρια, ἢ ἀγρίμια κατὰ τὴν ἀρέσκειαν ἐκάστου . . . Ἄ! ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἤρπαζα ὡς εἶπον τὴν μερίδα μου ἀπὸ τὴν σάρκα τοῦ Ἴππου, οὐδὲ ὁ βασιλεὺς ἦτο εὐτυχέστερος ἐμοῦ, τοῦλάχιστον! ἔσπευδον μὲ αὐτὸ εἰς τὸν γυψόφουρνόν μου, καθὼς ὁ λύκος εἰς τὴν φωλεάν του· καὶ ἐκεῖ, δι' ἀδείας τῶν φουρνιστῶν ἔκαμνα ἐπὶ τῶν ἀνθράκων ἐν ἐξαισίον κοκκινιστόν· ὅταν οἱ φουρνισταὶ δὲν εἰργάζοντο, ἔσπευδον νὰ συλλέξω ξηρὰ ξύλα εἰς τὴν Ῥωμανίαν, ἔκρουον τὸν φώσφορον καὶ ἔκαμνα τὸ ψητόν μου εἰς τινὰ γωνίαν τῶν τοίχων τῶν ζωοταφείων. Ἄ! τότε . . . ἦτο αἱματοσταγές, καὶ σχεδὸν ὠμόν· ἀλλὰ τοῦτο ἦτο ποιικιλία τις· τοιοῦτοτρόπως δὲν ἔτρωγα πάντοτε τὸ αὐτὸ πρᾶγμα.

— Καὶ τ' ὄνομά σου; πῶς σὲ ὀνόμαζον; εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος;

— Εἶχον τὴν κόμην φαιότεραν παρὰ τώρα· τὸ αἷμα μοῦ ἀνέβαινε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς· ἀναλόγως τούτων τῶν χαρακτήριστικῶν με ὠνόμαζον Ἄλβινον· οἱ Ἄλβινοι εἶναι τὰ λευκὰ ἀνθρώπινα κουνέλια, καὶ ἔχουσιν ἐρυθροὺς τοὺς ὀφθαλμούς— ἐπρόσθεσε σοβαρῶς ὁ Μαχαιρᾶς, με τρόπον φυσιολογικῆς παρενθέσεως.

— Καὶ οἱ γονεῖς σου, ἢ οἰκογένειά σου;

— Οἱ γονεῖς μου; κατοικημένοι εἰς τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τῶν γονέων τῆς Τραγωδιστρίας . . . τόπος τῆς γεννήσεώς μου; ἢ πρώτη γωνία ἀγνοῶ τίνος ὁδοῦ, ἢ δεξιὰ, ἢ ἡ ἀριστερὰ ὄχθη τοῦ ἐπάνω ἢ τοῦ κάτω μέρους τοῦ βύακος.

— Κατηράσθης τὸν πατέρα σου ἢ τὴν μητέρα σου διότι σ' ἐγκατέλιπον;

— Τοῦτο τάχα κάτι ἤθελε με ὠφελήσει! . . . ἀλλ' εἶναι ἀδιάφορον . . . κατὰ ἀλήθειαν . . . μ' ἔπαιξαν πολλὰ κακὸν παιγνίδι φέροντές με εἰς τὸν κόσμον . . . δὲν θέλω παραπονεθῆ διὰ τοῦτο, καθὼς δὲν ἤθελα παραπονεθῆ ἐὰν ἤθελον με κάμει ὅπως ὁ Θεὸς (α) ἔπρεπε νὰ κάμῃ τοὺς δυστυχεῖς, τουτέστιν ἀναισθήτους εἰς τὸ φύχος, εἰς τὴν πεῖναν καὶ εἰς τὴν δίψαν· τοῦτο δὲν ἤθελε προξενήσει τινὰ ζημίαν, καὶ οἱ δυστυχεῖς, οἵτινες δὲν ἀγαπῶσι νὰ κλέπτωσιν, ἤθελον εὐρίσκεισθαι εἰς τινα κατάστασιν καλητέραν.

— Ἐπεινάσες, ἐκρύωσες καὶ δὲν ἔκλεψες Μαχαιρᾶ;

— Ὅχι! καὶ μολοντοῦτο ἀντέσχον ὑπὲρ πολὺ εἰς τὴν δυστυχίαν, ἀκούσατε . . . διέμεινα νήστης ἐνίοτε δύο ἡμέρας, καὶ τοῦτο . . . μοὶ συνέβη πλέον συνεχῶς παρ' ὅσον ἔπρεπε . . . ἐν τοσοῦτῳ! δὲν ἔκλεψα.

(α) Δὲν εἶναι παράδοξον καὶ ἀξιοπαρατήρητον, ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ εἰσάγεται ἕως εἰς ταύτην τὴν διεφθαρμένην γλῶσσαν!

— Ἀπὸ φόβον μὴ φυλακισθῆς:

— ὦ! τοῦτο εἶναι ἀστεῖον! εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς ὑφόνων τοὺς ὤμους του καὶ καγχάζων— δὲν ἤθελα λοιπὸν κλέψει ἄρτον ἀπὸ φόβον μὴ λάβω ἄρτον; . . . ὡς τίμιος, ἤθελα ἀποθνήσκει ἀπὸ τὴν πεῖναν· ὡς κλέπτῃς, ἤθελα τρέφεσθαι εἰς τὴν φυλακὴν . . . καὶ πάνυ καλῶς μάλιστα! . . . ἀλλ' ὄχι, δὲν ἔκλεψα, διότι . . . διότι . . . τέλος διότι δὲν εἶχον τὴν διάνοιαν τοῦ κλέπτειν . . . πῶς ἄλλως λοιπὸν!!! . . .

Αὕτη ἡ ἀληθῶς ὠραία ἀπόκρισις, τῆς ὁποίας ὁ Μαχαιρᾶς δὲν ἐνόησε τὴν βαρύτητα, ἐξέπληξε βαθέως τὸν Ῥοδόλφον.

Ἠσθάνθη, ὅτι ὁ δυστυχεῖς, ὃς τις διατηρεῖτο τίμιος ἐν μέσῳ τῶν σκληροτέρων στερησεων, ἦτο διπλασίως ἀξιοσεβαστος, καθότι ἡ τιμωρία τοῦ ἐγκλήματος ἠδύνατο ν' ἀποβῆ δι' αὐτὸν πῶρος τῆς ζωῆς του ἀσφαλῆς.

Ὁ Ῥοδόλφος ἔτεινε τὴν χεῖρα^α του εἰς τοῦτον τὸν δυστυχῆ ἄξιον τοῦ πολιτισμοῦ, ὃν ἡ ἀθλιότης δὲν εἶχεν ἐντελῶς ἐξευτελίσει.

Ὁ Μαχαιρᾶς ἔβριψε βλέμμα εἰς τὸν συνεστιάτορά του ἐκπεπληγμένον καὶ τὸν ἠτένισε σχεδὸν με σέβας μόλις ἐτόλμησε νὰ ἐγγίσῃ τὴν χεῖρα, ἥτις τῷ προσεφέρετο προησθάνετο ἀορίστως πως, ὅτι μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ῥοδόλφου ὑπῆρχε μία ἄβυσσος.

— Εὔγε!—τὸν εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος—σὺ ἔχεις γενναιοφυχίαν καὶ τιμιότητα! . . .

— Γενναιοφυχίαν; τιμιότητα; . . . ἐγώ; . . . ἂ, παίζετε;—ἀπεκρίθη ἐκπεπληγμένος.

— Τὸ νὰ ὑποφέρῃς τὴν ἀθλιότητα καὶ τὴν πεῖναν μᾶλλον παρὰ νὰ κλέψῃς . . . θέλει νὰ εἴπῃ, ὅτι ἔχεις γενναιοφυχίαν καὶ τιμιότητα, εἶπε σοβαρῶς ὁ Ῥοδόλφος.

— Ἀκουσαί . . . κατὰ ἀλήθειαν . . . — εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς σκεπτόμενος—τοῦτο ἐνδέχεται νὰ εἶναι . . .

— Τοῦτο σὲ ἐκπλήττει ;

— Ὑπερβαλλόντως . . . ἐπειδὴ συνήθως δὲν μὲ εἶπέ τις ἄλλος πράγματα τοιαῦτα, ἀλλὰ μὲ μετεχειρίσθησαν ὅλοι πάντοτε ὡς ψωραλέον κύνα . . . ἀλλ' εἶναι περίεργον, ὅποιαν ἐντύπωσιν μὲ κάμνει, αὐτὸ, ὅπερ μὲ λέγετε . . . γενναιοψυχίαν ! . . . τιμιότητα ! . . . — ἐπανελάβην ἀκόμη μὲ ὕφος σκεπτικόν.

— Ἐ καλῶς ! . . . τί ἔχεις ;

— Σᾶς ὀμνύω, δὲν ἤξεύρω τίποτε—ἐπανελάβην ὁ Μαχαιρᾶς ὅλως συγκινημένος.—ἀλλ' οἱ λόγοι οὗτοι, ἤξεύρετε . . . συγκινοῦσι τὴν καρδίαν μου βαθέως . . . καὶ οἱ λόγοι αὐτοὶ μ' εὐχριστοῦσι περισσότερο, παρὰ ἂν μ' ἔλεγε τις, ὅτ' εἶμαι ἰσχυρότερος τοῦ Σκελετοῦ καὶ τοῦ Διδασκάλου . . . ποτὲ δὲν συνησθάνθην τοιοῦτόν τι . . . τὸ βέβαιον δὲ εἶναι ὅτι οἱ λόγοι οὗτοι . . . καὶ οἱ γρονθισμοὶ ἐκεῖνοι πρὸς τὸ τέλος τοῦ δαρμοῦ μου . . . οἵτινες ἦσαν τοσοῦτον ἄφθονοι, χωρὶς νὰ ὑπολογίσω, ὅτι μοῦ πληθύνετε τὸν δεῖπνον . . . καὶ ὅτι μὲ λέγετε πράγματα, τὰ ὅποια . . . Τέλος ἀρκεῖ—ἐκραξεν ἀποτόμως, ὡς νὰ τῷ ἦτον ἀδύνατον νὰ ἐκφράσῃ τὸν στοχασμόν του—τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι καὶ εἰς πῦρ καὶ εἰς θάνατον θέλετε ἔχει πρόθυμον τὸν Μαχαιρᾶν.

Ὁ Ῥοδόλφος, μὴ θέλων νὰ ἀφήσῃ τὸν Μαχαιρᾶν διὰ νὰ μαντεύσῃ τὴν συγκίνησιν τῆς ψυχῆς του εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἐπανελάβε μὲ ψυχρότητα τινά.

— Ἐστάθης πολὺν καιρὸν βοηθὸς τῶν Ἱπποσφαγέων ;

— Ἰκανόν . . . κατ' ἀρχὰς συνετρίβητο ἡ καρδία μου εἰς τὸ νὰ σφάζω τὰ γηραιὰ δυστυχῆ ἐκεῖνα ἀποκαμωμένα ζῶα, ἅτινα δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκτείνωσι κατ' ἐμοῦ οὐδὲ ἓνα λακτισμόν· ἀλλ' ὅτε ἐγενόμην περίπου δεκαεξ ἑτῶν, καὶ ἡ φωνή μου ἐτραχύνθη, ταῦτο κατέστη δι' ἐμὲ εὐχарίστησις τις, πάθος,

ἀνάγκη, μανία . . . τὸ νὰ μαχαιρόνω· ἐλησμόνησα τὸ νὰ πίνω καὶ τὸ νὰ τρώω . . . δὲν ἤμην προσηλωμένος εἰρή εἰς τοῦτο ! ἔπρεπε νὰ μὲ βλέπῃ τις ἐν μέσῳ τοῦ ἔργου : ἀπεκδυόμενος τὸ παλαιὸν πάνινον βρακίον μου, ἤμην ὀλόγυμνος. ὅταν, μὲ τὸ μέγαλον μου μαχαίριον καλῶς ἠκονισμένον ἀνὰ χεῖρας, εἶχα τριγύρω μου ἕως δεκαπέντε εἴκοσιν Ἴππους, οἵτινες παρεφύλαττον διὰ νὰ ἔλθῃ ἡ σειρὰ των, φεῦ !! ὅταν ἤρχιζα νὰ τοὺς σφάζω, δὲν ἤξεύρω τί μ' ἐκυρίευσεν . . . ἦτο μία μανία· ἡ ἀκοή μου ἐθομβοῦσε· τὰ ἀντικείμενα ἐφαίνοντο ἐρυθρά, τὰ πάντα ἐρυθρά καὶ ἐμαχαίρονα . . . καὶ ἐμαχαίρονα . . . καὶ ἐμαχαίρονα ἕωσθ' ἡ μαχαίριον μ' ἐπιπτεν ἀπὸ τὰς χεῖρας· Κεραυνός !! ποῖα εὐχарίστησις ! ἐὰν ἤθελα εἶσθαι ἑκατομμυριοῦχος ἤθελα πληθύνει νὰ μετέρχωμαι αὐτὸ τὸ ἐπιτήδευμα.

— Τοῦτο σ' ἔδωκε τὴν συνηθειαν τοῦ νὰ μαχαιρόνης—εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Εἶναι πολλὰ πιθανόν· ἀλλ' ὅτε ὑπερέβην τὸ δέκατον ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας μου, ἡ λύσσα αὕτη μοὶ κατεστάθη τοσοῦτον σφοδρὰ, ὥστε ἅμα ἤρχιζα νὰ μαχαιρόνω κατεσταλνόμεν ἐκ τῆς παραφορᾶς μου ὡς τρελλὸς καὶ ἠφάνιζα τὸ ἔργον μου . . . ναί, κατετρίπων τὰ δέρματα ἐκ τῆς ὀρμῆς τοῦ νὰ μαχαιροκτυπῶ πανταχόθεν, καθότι ἤμην εἰς τοσοῦτον φρυαγμόν, ὥστε τὸ φῶς μου ἦτο σκοτιδινιασμένον· ἐπὶ τέλους μὲ ἀπέβαλον ἀπὸ τὸ σφαγεῖον· ἠθέλησα νὰ ὑπηρετήσω εἰς τοὺς κρεωπώλας· ἔκλινα πάντοτε εἰς τοῦτο τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας . . . ἀλλὰ, ναί ! μ' ἔκαμαν τὸν υπερήφανον ! μὲ κατεφρόνησαν καθὼς οἱ ὑποδηματοῤῥάφοι ἠθελον καταφρονήσαι τοὺς σκυτοτόμους. Τότε ἐζήτησα νὰ εὐρῶ πόρον ζωῆς ἄλλον . . . δὲν ἐπέτυχον εὐθὺς· αὕτη εἶναι ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν συνεχῶς ἔκαμα τῆσταια. Τέλος, εὗρον ἐργασίαν εἰς τὰ λιθοτομεῖα

τῆς Μοντρούζης (Ἐρυθροῦ ὄρους)· ἀλλ' ἐντός δύο ἐτῶν ὑπεχώρησα τόσον, ὥστε νὰ σύρω πάντοτε εἰς τὰς μεγάλας ὁδοὺς τοὺς λίθους ὡς κτῆνος λαμβάνων δι' ἀντιμισθίαν εἴκοσι σολῖδια τὴν ἡμέραν· ἤμην εὐμεγέθης καὶ ῥωμαλαῖος, κατετάχθην εἰς ἐν στρατιωτικὸν τάγμα· μ' ἐζήτησαν τὸ ὄνομά μου, τὴν ἡλικίαν μου καὶ τὰ ἔγγρατά μου. Τὸ ὄνομά μου; *Αἰβῆρος*· ἡ ἡλικία μου; ἰδέτε τὴν γενειάδα μου· τὰ ἔγγρατά μου; ἰδοὺ τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ κυρίου μου λατόμου· ἠδυνάμην νὰ κατασταθῶ σκαπανεὺς ἀξιόλογος, μ' ἐγκατέγραψαν.

— Μὲ τὴν ἰσχύν σου, τὴν ἀνδρείαν σου καὶ τὴν μανίαν σου τοῦ σφάζειν, ἐὰν ἤθελε συμβῆ ἡ πόλεμος εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἤθελες ἀποκατασταθῆ ἀξιωματικός.

Ἄ! τί μὲ λέγετε! νὰ σφάζω Ἄγγλους καὶ Πρώσσους τοῦτο ἤθελε μὲ εὐχαριστήσῃ πολὺ περισσότερο, παρὰ νὰ σφάζω γηραιὰ ζῶα... ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν, δὲν ὑπῆρχε πόλεμος, καὶ ἐπεκράτει ἡ πειθαρχία... εἰς ἄπειρος ἐπιχειρεῖ νὰ δειρῆ ἓνα συμπολίτην του, ὑπάγει καλῶς ἂν εἶναι πλέον ἀδύνατος, ἐέρρεται ὁ ἴδιος· ἂν δὲ ἰσχυρώτερος, τότε δέρρει αὐτός· διώκεται ὕστερον, ἐνίοτε καὶ φυλακίζεται, τίποτε περισσότερο· ἀλλ' εἰς τὸ στρατιωτικόν, ὑπάρχει διαφορά. Μίαν ἡμέραν ὁ ἀξιωματικός μου μὲ σπρώχνει [διὰ νὰ μὲ κάμῃ νὰ ὑπακούσω ταχύτερον· εἶχε δίκαιον, καθότι ὤκνευα· ἀλλὰ τοῦτο μὲ δυσηρέστησεν καὶ ἀντεστάθην· μὲ σπρώχνει, τὸν σπρώχνω, μὲ ἀρπάζει ἀπὸ τὸν λαιμόν, τὸν δίδω ἓνα γρόνθον· ἐπιπίπτουσι κατ' ἐπάνω μου, τότε ἀνάπτει ἡ μανία μου, τὸ αἷμα μ' ἀναβαίνει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ πᾶν μοὶ παριστάνεται ἐρυθρόν... εἶχα τὸ μαχαίριόν μου ἀνὰ χεῖρας, ἦτον ὑπηρεσίμῳ μου ἡμέρα τοῦ μαγειρείου, καὶ τί θέλετε!... ἀρχίζω νὰ μαχαίρων... νὰ μαχαίρων... καθὼς εἰς τὸ σφαγεῖον... φονεύω τὸν ἀξιωματικόν, πληγόνω δύο στρατιώτας!... σωζόν

πρεπωλεῖον!... ἔνδεκα μαχαιροκτυπήματα εἰς αὐτοὺς τοὺς τρεῖς... ναί, ἔνδεκα!... αἷμα... πανταχοῦ αἷμα... καθὼς ἐντός ζωσφαγείου τινός!... ἔρρει ποταμηδόν!...

Ὁ κακοῦργος ἔκλινε τὴν κεφαλὴν του μὲ ὕφος κατηφές, βλοσυρὸν καὶ διέμεινε σιωπηλός.

— Τί σκέπτεσαι Μαχαίρᾶ; εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος, παρατηρῶν αὐτὸν μὲ περιέργειαν.

— Τίποτε... — ἀπεκρίθη ὀρμητικῶς ὕστερον ἐπανέλαβε μὲ τὴν κτηνώδη του ἀψηφησίαν.

— Τέλος μὲ συλλαμβάνουσι, μὲ ὑποβάλλουσιν εἰς δίκην καὶ καταδικάζομαι εἰς θάνατον.

— Ἐφυγες λοιπόν;

— Ὅχι· ἀλλ' ἀντί νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ κεφαλικὴ ποινὴ, διὰ τῆς χάριτος τοῦ βασιλέως μετεβλήθη ἐπὶ δεκαπέντε ἔτη εἰς τὰ κότεργα· ἐλησμόνητα νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι ὦν ἔτι εἰς τὸ Τάγμα εἶχα ἀνασύρει καὶ διασώσει δύο συστρατιώτας, οὔτινες ἐβουλήζοντο εἰς τὸν Μάρνην ποταμόν· διετελοῦμεν εἰς τὴν φρουρὰν τοῦ Μελένου, Ἄλλοτε... θέλετε γελάσει καὶ εἰπεῖ ὅτι ἤμην ἀμφίβιος καὶ εἰς τὸ πῦρ καὶ εἰς τὸ ὕδωρ, σωτὴρ ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν! ἄλλην τινα φορὰν, ἐνῶ ἤμην εἰς τὴν φρουρὰν τοῦ Ῥουένου, οὔτινος ὄλαι αἰ οἰκταὶ εἰσὶ ξυλόκτιστοι, καθ' αὐτὸ ἀγροικταὶ, ἐξερράγη πῦρ εἰς μίαν συνοικίαν, καὶ κατέφλεγε μὲ μεγίστην ταχύτητα πᾶν τὸ προστυχόν· εἶχα συνριθμηθῆ μεταξὺ τῶν πυροσβεστῶν· ζῆθάνομεν εἰς τὸν τόπον τοῦ πυρός· μὲ φωνάζουσιν, ὅτι γραιὸν τις δὲν δύναται νὰ κατελθῇ ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της, εἰς τὸ ὁποῖον ἤρχισε νὰ διαδίδεται τὸ πῦρ· τρέχω· ποῖον θέαμα τῶνδόντι! τὸ δωμάτιον ἐκαίετο... τοῦτο ἀνεκάλει εἰς τὴν μνήμην μου τὰς ἀστοκαμίνοὺς μου ἐπὶ τῶν εὐτυχῶν μου ἡμερῶν. Τέλος διασώζω τὴν γραιάν... ἀφοῦ μάλιστα περιεφλέχθησαν ὑποκά,

τωθεν αἱ πατοῦσαι τῶν ποδῶν μου. Τέλος, χάρις εἰς τοὺς δὲ καστὰς μου, ὁ πορτικὸς τῆς φυλακῆς, (ὁ δικηγόρος μου) τὰ ἐστροφογύρισεν καὶ μὲ τὰ τέσσαρά του καὶ μὲ τὴν γλώσσάν του, ὥστε κατώρθωσε νὰ μεταβληθῇ ἡ ποινή μου· ἀντὶ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν Μορὴν τοῦ ὄρους τῆς Λύπης (εἰς τὴν λαιμητόμον) ἐνεμόμην τὸν λευμῶνα (τὸ κάτεργον) διὰ δεκαπέντε ἔτη . . . ὅταν εἶδα, ὅτι δὲν ἐφονεύθην, καὶ ὅτι θέλω ὑπάγει εἰς τὰ κάτεργα, ἠθέλησα νὰ ἐπιπέσω κατὰ τοῦ φλόαρου μου διὰ νὰ τὸν πνίξω . . . εἰς τὴν στιγμὴν ὅτε ἦλθε πρὸς ἐμέ, κάμνων τὸν εὐγενῆ, διὰ νὰ μὲ εἰπῇ ὅτι μ' ἔσωσε τὴν ζωὴν . . . ἀκούεις! ὡς νὰ μὴ μὲ εἶχον κρατήσῃ ἀντὶ τοῦ θανάτου εἰς τοσοῦτων χρόνων δουλείαν καὶ εἰρκτὴν! . . .

— Ἐλυπεῖσο λοιπὸν διὰ τῆς ποινῆς σου τὴν μεταβολὴν!

— Ναί . . . διὰ τοὺς φονεῖς . . . ὁ δῆμιος, εἶναι δίκαιον; διὰ τοὺς κλέπτας τὰ δεσμά!!! καθεὶς τὴν ποινὴν του ἔκατὰ κατὰ τὸ ἔγκλημά του . . . ἀλλὰ νὰ ἀναγκάζωσι τινὰ διὰ νὰ ζῆ μὲ τοὺς κατεργαρίους ἐνῶ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ σφάζεται εὐθὺς ἐπὶ τῆς λαιμητόμου, τοῦτο εἶναι μία ἀτιμία, χωρὶς νὰ ὑπολογίσω τὴν παράξενον ζωὴν, ἣν ἔζησα τοὺς πρώτους καιροὺς εἰς τὴν εἰρκτὴν . . . δὲν φονεύει τις ἓνα ἄνθρωπον χωρὶς νὰ τὸ ἐνθυμῆται . . . ἠξεύρετε . . .

— Σὲ τύπτει λοιπὸν τὸ συνειδὸς . . . Μαχαιρᾶ;

— Τὸ συνειδὸς; ἄ! ὄχι, διότι ἐξεπλήρωσα τὴν ποινὴν μου—εἶπεν ὁ ἄγριος.—ἀλλ' εἰς τοὺς πρώτους καιροὺς τῆς εἰρκτῆς μου δὲν παρήρχετο νύξ χωρὶς νὰ βλέπω καθ' ὕπνον, . . . καθ' ὃν τρόπον καταπονεῖται τις ὑπὸ τοῦ ἐφιάλτου (τοῦ βραχνᾶ), τὸν ἀξιωματικὸν καὶ τοὺς στρατιώτας, οὓς ἐμαχαίρωσα, ὅ ἐστι . . . δὲν ἐπαρουσιάζοντο μόνοι οὗτοι—ἐπρόσθεσεν ὁ ληστής μὲ εἶδός τι τρέμου—ἦσαν δεκάδες, ἑκατοσταεῖται, μυριάδες, οἵτινες ἀνέμενον τὴν σειρὰν τῆς σφαγῆς των

ὡς εἰς εἶδός τι σφαγείου . . . καθὼς οἱ ἵπποι, τοὺς ὁποίους ἐσφαζον εἰς τὸ Ἴερακοβοῦνι ἀνέμενον τὴν σειρὰν των ἐπίσης . . . τότε ἔβλεπον ἐρυθρὰ τὰ πάντα, καὶ ἤρχιζα νὰ μαχαίρωνω . . . ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων τούτων, ὡς ἄλλοτε ἐπὶ τῶν ἵππων . . . ἀλλ' ὅσους περισσοτέρους στρατιώτας ἔσφαζα, τόσῳ πλειότεροι ἐπανήρχοντο . . . καὶ ἀποθνήσκοντες μὲ ἐθεώρουν μὲ ἐν ὕφους τόσον γλυκὺ . . . τόσον γλυκὺ . . . ὥστε ἐκαταρώμην ἑμαυτὸν διότι τοὺς ἐφόνευον . . . ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ κρατηθῶ . . . τοῦτο δὲν ἦτο τὸ ὄλον . . . δὲν εἶχα ποτὲ ἀδελφόν . . . καὶ ἐντροσούτῳ ἡ σκηνὴ παρίστατο ὡς ἂν ὄλοι οὗτοι οἱ ἄνθρωποι νὰ ἦσαν ἀδελφοί μου . . . καὶ νὰ τοὺς ἠγάπων . . . ἐπὶ τέλους ὅταν ἀπέκαμνα πλέον, ἐξυπνοῦσα ὅλος βουτηγμένος εἰς ἓνα ἰδρωτὰ οὕτω ψυχρὸν ὡς τὴν ἀναλελυμένην χιόνα.

— Ἦτον ἀχρεῖος ὄνειρος, Μαχαιρᾶ!

— Ὡ! ναί, ἀκασατε . . . αὐτὸς ὁ ὄνειρος . . . ἰδέτε . . . ἦτο διὰ νὰ κατασταθῇ τις τρελλὸς ἢ μανιώδης . . . οὕτω δις ἐδοκίμασα διὰ νὰ φονευθῶ, τὴν μίαν φορὰν καταπίνων χάλκανθον (δηλητήριον), τὴν ἄλλην θέλων νὰ πνιγῶ μὲ μίαν ἄλυσσον· ἀλλὰ, πῶς! εἶμαι δυνατὸς ὡς ταῦρος· τὸ δηλητήριον μ' ἔφερε δίψαν, τόσον μόνον . . . ὅσον διὰ τὴν θηλιάν τῆς ἀλύσσου, ἣν ἐπέρασα εἰς τὸν λαιμόν, καὶ αὕτη ἐχάραξε μόνον περίξ τοῦ λαιμοῦ μου ἓνα λαιμοδέτην κυανοῦν φυσικόν· βραδύτερον ἢ συνήθεια τοῦ ζῆν ὑπερίσχυσεν, οἱ βραχνάδες μου ἐπήρχοντο σπανιώτεροι, καὶ ἔζων ὕστερον καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι.

— Εἰς τὴν εἰρκτὴν ἦσο εἰς καλὸν σχολεῖον διὰ νὰ διδάχθῃς νὰ κλέπτῃς.

— Ναί, ἀλλ' εἰς τοῦτο δὲν εἶχα κλίσιν . . . οἱ ἄλλοι δεσμῶται μ' ἐπερίπαιζον ὡς πρὸς τοῦτο, ἀλλὰ τοὺς ἀντέμιον μὲ τὰ κτυπήματα τῆς ἀλύσσου . . . τοιουτοτρόπως ἐγένε-

ρισα τὸν Διδάσκαλον τοῦ σχολείου (τὸν ἀρχικακοῦργον) . . . ἀλλ' ὡς πρὸς αὐτόν . . . ὠφείλετο σέβας διὰ τοὺς γρονθισμούς του! μ' ἐπλήρωσε καθὼς σεῖς μ' ἐπληρώσατε πρὸ ὀλίγου.

— Εἶναι λοιπὸν οὗτος εἰς δεσμώτης ἀπελευθερωμένος.

— Δηλαδή, ἦτο κατὰδικος διὰ βίου, ἀλλ' ἀπελευθερώθη μόνος του.

— Ἐδραπέτευσεν; δὲν τὸν καταμηνύουσιν;

— Ἐγὼ δὲν θέλω τὸν καταμηνύσει, ποτέ· τρόπον τινὰ τὸν φοβοῦμαι.

— Πῶς ἡ ἀστυνομία δὲν τὸν ἀνακαλύπτει; δὲν ἔχουσι τὰ χαρακτηριστικά του;

— Τὰ χαρακτηριστικά του! . . . ἀλλὰ, ναί! αὐτὸς εἶναι πολὺς καιρὸς ἀφοῦ ἐξήλειψεν ἀπὸ τὴν φυσιγνωμίαν του τὸ σχῆμα, τὸ ὅποιον τῷ εἶχεν ἐντυπώσει ὁ Θεός· ἤδη αὐτὸς δὲν εἶναι πλέον εἰμὴ ὁ διάβολος ὅστις σύρει τοὺς κολασμένους εἰς τὴν γέενναν· τίς ἤθελε δυνηθῆν' ἀναγνωρίσει τὸν Διδάσκαλον.

— Μὲ ποῖον τρόπον τὸ κατώρθωσεν;

— Περιέτεμε κατὰ πρῶτον τὴν μύτην του, τὴν ὅποιαν εἶχε μακρὰν ὡς ἓνα πῆχυν, μετὰ τοῦτο, ἐνίψεν τὸ πρόσωπόν του μὲ θεϊκὸν ὄξυ (βιτριόλιον).

— Ἀστειεύεσαι;

— Ἐὰν ἐλθῆ ταύτην τὴν ἐσπέραν, θέλετε, τιν ἰδεῖ· εἶχε μίαν μεγάλην μύτην ὡς ψιττακός, ἥδη εἶναι ἐξ ἐναντίας σιμὸς . . . ὡς ὁ θάνατος, χωρὶς νὰ ὑπολογισθῆ ὅτι ἔχει χεῖλην χονδρὰ ὡς γρόνθον καὶ πρόσωπον οὕτω κατὰστικτον ὡς τὸ φῶρεμα τοῦ ῥακοςυλλέκτου.

— Εἶναι εἰς τοσοῦτον βαθμὸν ἀγνώριστος;

— Ἀφοῦ πρὸ ἕξ μηνῶν ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὴν Ῥοσσεφόρτην, οἱ κατὰσκοποι τὸν συναπήντησαν ἀπειρέκκις χωρὶς νὰ τὸν ἀναγνωρίσωσι.

— Καὶ διὰ ποῖον αἴτιον ἦτον εἰς τὴν εἰρκτῆν;

— Διότι ὑπῆρξε κибδηλοποιός, κλέπτης καὶ δολοφόνος· τὸν ὀνομάζουσι Διδάσκαλον, ἐπειδὴ ἔχει μίαν ἐπιγραφὴν περίφημον καὶ εἶναι σοφώτατος.

— Καὶ εἶναι τρομερός;

— Δὲν θέλει εἶσθαι πλέον ὅταν τὸν πλύνετε ὅπως ἐπλύνετε ἐμέ· "Α!!! θέλω εἶσθαι περίεργος διὰ νὰ ἰδῶ τοῦτο.

— Τί μετέρχεται διὰ νὰ ζῆ;

— Εἶναι συντροφευμένος μὲ γραῖαν τινὰ, ἀχρεῖαν ὡς ἐκεῖνον καὶ πανοῦργον, ἀλλὰ δὲν τὴν βλέπει τις ποτέ· μόλον τοῦτο εἶπεν εἰς τὴν δράκαιναν, ὅτι θέλει φέρει τὴν γυναῖκά του καμμίαν ἡμέραν.

— Καὶ ἡ γυνὴ αὕτη τὸν βοηθεῖ εἰς τὰς κλοπὰς του;

— Καὶ εἰς τὰς δολοφονίας του ἐπίπτει· καυχᾶται ὡς λέγουσιν, ὅτι ἐδολοφόνησεν ἄχρι τοῦδε δύο ἢ τρία ὑποκείμενα, καὶ μεταξὺ ἄλλων, πρὸ τριῶν ἐβδομάδων εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ποῖσσῦ ἐγύμνωσαν ἓνα βοδοπώλην.

— Ἀργὰ ἡ γλιγωρα θέλουσι τὸν συλλάβει.

— Χρειάζεται νὰ εἶναι πανοῦργός τις καὶ ῥωμαλέος διὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ, ἐπειδὴ αὐτὸς φέρει πάντοτε ὑπὸ τὸν ἐπενδύτην δύο πιστόλια ὠπλισμένα καὶ ἐν ξίφος· λέγει ὅτι ὁ δήμιος τὸν ἀναμένει, καὶ ἀφοῦ θ' ἀποθάνῃ ἀπαξ, θέλει φονεύσει ὄσους δυνηθῆ περισσοτέρους· ὧ! δὲν κρύπτει καθόλου τὴν διάθεσίν του· καὶ καθὼς εἶναι διπλασίως ἰσχυρότερος ἡμῶν καὶ τῶν δύο, θέλουσιν ὑποφέρει διὰ νὰ τὸν δαμάσωσι.

— Καὶ ἐξερχόμενος τῆς εἰρκτῆς τί ἐπραξες ὕπερον, Μαχαιρᾶ;

— Ἐμισθώθην εἰς τὸν ἀρχιξυλαγωγὸν τῆς προκουμαίας τοῦ Ἀγίου-Παύλου, καὶ κερδίζω ἐκεῖ τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

— Ἄλλ' ἀφοῦ δὲν εἶσαι κλέπτης, διατί ἔρχεσαι εἰς ταῦτα τὰ μέρη;

— Καὶ ποῦ θέλετε γὰ ζήσω; ποῦ ἄλλοῦ ἡδυνάμην νὰ ἔχω κοινωνίαν; καὶ ἐπειδὴ ἀηδιάζω νὰ ζῶ μόνος, ἐγὼ, ἀγαπῶ τὴν συναναστροφὴν, καὶ ἐδῶ ζῶ μὲ τοὺς ὁμοίους μου κτυπῶ ἐνίοτε . . . μὲ φοβοῦνται ὡς πυρκαϊάν, καὶ ὁ ἄστυνόμος δὲν ἔχει τίποτε νὰ μὲ εἰπῇ, ἐκτὸς ὅτι διὰ τοὺς δαρμούς μὲ θέτει ἐνίοτε εἰς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων φυλακὴν.

— Καὶ τί ἀπολαμβάνεις τὴν ἡμέραν;

— Τριάκονταπέντε σολδία· βυθισμένος εἰς τὰ ὕδατα μέχρι τῆς κοιλίας κατὰ συνέχειαν δώδεκα καὶ δεκαπέντε ὥρων καθ' ἡμέραν αἰσθάνομαι τὸ ψύχος ὡς ἐν καιρῷ χειμῶνος . . . ἀλλὰ πρέπει γὰ εἶναι τις δίκαιος, ἂν ἀδιακόπως βυθισμένος εἰς τὰ ὕδατα ἀρπάζω τὸν βάτραχον (α), ἔχω τὴν ἐλευθερίαν νὰ ἐξαρθρῶν τοὺς βραχιόνάς μου ἐκ τοῦ κόπου, νὰ ξεσχίζω τὰ πλοῖα καὶ νὰ ἀποκομίζω τὰ φορτεῖά των ἐπὶ τῆς βάρχης μου . . . ἀρχίζω τὴν ἐργασίαν ἰσχυρὸς ὡς ἀγελαῖον κτῆνος, καὶ τελειῶν ἀποκαμωμένος ὡς οὐρὰ ἰχθύος . . . ὅταν πλέον ἐξαντληθῶσιν ὅλως διόλου αἱ δυνάμεις μου, θέλω λάβει ἀνὰ χεῖρας βακτηρίαν καὶ φαρέτραν ὡς οἱ παλαιοὶ ῥακοσυλλέκται, οὗς ἐγνώρισα εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς νεότητός μου.

— Μὲ τὸν τρόπον τοῦτον δὲν εἶσαι δυστυχής;

— Εἶναι καὶ ἄλλοι δυστυχέστεροι ἐμοῦ, βεβαίως· ἄνευ τῶν ὀνείρων μου, καθ' οὗς βλέπω τὸν ἀξιωματικὸν καὶ τοὺς ἐσφαγμένους στρατιώτας, ὀνείρων ὅτινες μοῦ καταράττουσι τὸν ὕπνον ἐνίοτε ἀκόμη, ἤθελα ἀναμένει ἡσύχως τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν μέλλει εἰς τὴν γωνίαν τινὸς ὁδοῦ νὰ ψοφήσω, ὡς εἶμαι γεννημένος· ἀλλ' ὁ ὄνειρος οὗτος . . . ἀκούσατε . . . ἀκούσατε . . . ἅ! . . . δὲν ἀγαπῶ νὰ διαλογίζομαι τοῦτο—εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς.

(α) Ἀσθένεια τοῦ δέριματος, ἐξ ἧς προσβάλλονται ὅλοι οἱ ἀφανισταί, οἱ ἐκφορτῶται καὶ οἱ σχίσται τῶν πλοίων.

Καὶ ἐκένωσεν ἐπὶ τινος γωνίας τῆς τραπέζης τὸν λουλάν τοῦ καπνοσωλήνός του.

Ἡ Τραγωδίστρια ἤκουσε τὴν ἱστορίαν τοῦ Μαχαιρᾶ ἐκτὸς αὐτῆς· ἐφαίνετο βυθισμένη εἰς ὀδυνηρὸν διαλογισμόν.

Ὁ Ροδόλφος ἐπίσης ἔμεινε σκεπτικός.

Αἴφνης συμβᾶν τραγικόν, τὸ ἐπόμενον, ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν μνήμην τῶν τριῶν τούτων ὑποκειμένων εἰς ποῖον τρομερὸν τόπον εὐρίσκοντο.

ΚΕΦ Ε΄.

Η Κράτησις.

Ⓢ ἄνθρωπος ὅστις ἐξήλθεν ἀφοῦ ἐσύστησεν εἰς τὴν δράκιναν τὴν οἰνοχόην καὶ τὸ πινάκιόν του ἐπανήλθε μετ' ὀλίγον συνωδευμένος ἀπὸ ἀνθρώπων τινὰ ὄμων πλατέων καὶ μορφῆς ἐνεργητικῆς.

Τὸν εἶπε.

— Ἰδοὺ περίστασις νὰ συναπκνηθῶμεν οὕτω, Βορέλη! ἔλαθαι λοιπὸν νὰ πῶμεν ἐν ποτήριον οἴνου.

Ὁ Μαχάρης εἶπε σιγανῶς εἰς τὸν Ροδόλφον καὶ τὴν Τραψωδίστριαν, δεικνύων εἰς αὐτοὺς τὸν νέηλυν.

— Ὅχι ἔχομεν τρικυμίαν . . . εἶναι κατάσκοπος ὁ νεοελθὼν Προσσχῆ, οἱ οὖνο κακὸν ἄρτος, ἐξ ὧν οἷς ἐφέρει τὸ Ἑλληνικὸν κάλυμμα μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν καὶ εἶχεν ἐρωτήσῃ πολλάκις περὶ τοῦ Διδασκάλου, ἀνταλλάξαντες βλέμματα ταχέως ἠγέρθησαν ταυτοχρόνως ἐκ τῆς τραπέζης καὶ διευθύνθησαν πρὸς τὴν θύραν, ἀλλ' εὐθύς οἱ δύο χωροφύλακες ἐβρίφησαν ἐπ' αὐτῶν, ἐκβαλόντες κραυγὴν καταπληκτικὴν.

Τρομερὰ πάλιν ἀναψέον.

Ἡ θύρα τοῦ καπηλείου ἤνοιξε· στρατιῶται ἄλλοι ἐβρίφησαν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐξώλεν ἐξήστραψαν τὰ προδόλια τῶν στρατιωτῶν.

Παραμερίσας ἀπὸ τὴν συμπλοκὴν ὁ ἀνθρακίς περὶ οὗ ἐλαλήσμεν ἐπροχώρησεν ἕως εἰς τὸ κατώριον τοῦ ἐλευτέρου καταγωγίου καὶ συναντήσας τυχαίως τὸ βλέμμα τοῦ Ροδόλφου ἐφῆρεν εἰς τὰ χεῖλη τὸν λιχανὸν τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς του.

Ἄλλ' ὁ Ροδόλφος διὰ χειρονομίας ταχείας καὶ προστακτικῆς τὸν ἔνευσε ν' ἀπομακρυνθῆ, ἔπειτα ἐξηκολούθησε νὰ θεώρῃ τὰ συμβαίνοντα εἰς τὸ καπηλεῖον.

Ὁ φέρων λοιπὸν τὸ ἑλληνικὸν κάλυμμα ὠρίετο λυσσωδῶς ἡμιεξαπλωμένος ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἀπετινάσσετο μετ' ὀσσην ἀπελπισίαν, ὥστε μόλις τρεῖς ἄνθρωποι τὸν συνεκράτουν.

Κατάπληκτος, σιωπηλός, πελιδιδός, μετὰ τὰ χεῖλη κατάλευκα μετ' ἡν κάτω σιγαλῶνα πίπτουσαν καὶ σπασμωδικῶς τρέμουσαν ὁ σύντροφός του δὲν ἀντεστάλη ποτῶς, ἀλλ' ἔτεινεν ὁ ἴδιος τὰς χεῖράς του εἰς τὰς χαιροπέδας.

Ἡ δράκιννα καλῆμένη εἰς τὴν τράπεζάν της, καλῶ συνειδημένη εἰς τὰς τοιαύτας σκηναίς, διέμεινεν ἀπαθὴς ἔχουσα τὰς χεῖρας εἰς τοὺς κόλπους τῆς ποδίας της.

— Τι ἔκαμαν οἱ δύο οὔτοι ἄνθρωποι, καλέ μου Βορέλη; ἤρω-
τησεν ἓνα τῶν ἀστυνομικῶν ὑπηρετῶν γνωρίμων της.

— Ἐφόνευσαν χθές γραΐάν τινα εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἁγίου Χρισ-
τοφόρου διὰ νὰ τὴν γυμνώσουν. πρὶν ἢ δυστυχῆς ἀποπνεύτη εἴ-
πε πῶς ἐδάγκασε τὴν χεῖρα τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν φονέων της εἴχομεν
ὑποψίαν κατὰ τῶν δύο τούτων κακούργων. ὁ σύντροφός μου ἤλ-
θε πρὸ ὀλίγου νὰ βεβαιωθῇ περὶ αὐτῶν ὡς καὶ τφόντι εἶναι.

— Κατ' εὐτυχίαν, ἀλλὰ δὲν ἐπλήρωσαν τὰς φιλίας των, εἶπεν
ἡ δράκαινα· δὲν θέλεις νὰ λάβῃς τίποτε, Κ. Βορέλη; ἔν ποτήριον
ἐπιλοῦς ἔρωτος, παρηγορίας;

— Εὐχαριστῶ, Καλομάννα Πόνισσα. Πρέπει νὰ φυλακίσω τοὺς
ληστὰς τούτους. Ἰδοὺ ὁ εἰς ἀναλακτίζει ἀκόμη!

Τφόντι ὁ μὲ τὸ ἑλληνικὸν κάλυμμα δολοφόνος διηγωνίζετο
λυσσωδῶς. Ὅταν ἐγκραΐσθη νὰ τὴν ἐμβάτωσιν εἰς ἀμάξιον πε-
ριμένον εἰς τὴν ὁδὸν, ἀγτεστάθη τόσον, ὥστε ἔπρεπε νὰ τὸν
σπρώξουν. Ὁσυνένοχός του κυριευμένος ἀπὸ νευρικὴν τρόμον ἐτύ-
νατο μόλις νὰ κρατηθῇ. τὰ ὠχρὰ χεῖλη του ἐτρεμον ὡς νὰ ἐλά-
λουν. . . ἐρβίφη λοιπὸν ὁ ἀδρανὴς αὐτος ὄγκος εἰς τὴν ἀμαξίαν.

— Ἄ, καλομάννα Πόνισσα, εἶπεν ὁ στρατιώτης, μὴν ἐμπιστεύ-
εσαι τὸν Κοκκινόχειρα· εἶναι κακὸς ἄνθρωπος καὶ δύναται νὰ
σὲ βίβῃ εἰς κίνδυνον.

— Κοκκινόχειρ! εἶν' ἑβδομάδες ἀφ' οὗ δὲν ἐφάνη εἰς τὴν συ-
νοικίαν.

— Πάντοτε κάπου εὐρίσκεται. . . ὅταν δὲν φαίνεται τὸν
ἤξεύρεις. . . Μὴ δέχεσαι παρ' αὐτοῦ πρὸς φυλαξίν παρακα-
ταθήκη, ἢ δέσμην τινα, διότι εἶναι κλοπιμέα.

— Ὡσὸ ἤσυγος, Κ. Βορέλη, φοβοῦμαι πολὺ τὸν Κοκκινόχει-
ρα, κἀνεὶς δὲν ἤξεύρει πού πηγαίνει, πότεν ἔρχεται. Τὴν τελευ-
ταίαν φορὰν κατ' ἦν τὸν εἶδα, μὲ εἶπεν ὅτι ἔρχεται ἀπὸ τὴν
Γερμανίαν.

— Λοιπὸν σὲ τὸ προλέγω, πρόσεχε.

Πρὶν ἐξελθῆ τοῦ καπηλείου ὁ ἀστυνομικὸς ὑπηρετὴς εἶδε
προσεκτικῶς τοὺς ἄλλους συμπότας καὶ ἀπειράνη εἰς τὸν Μα-
χαιρᾶν σχεδὸν προσγῶς,

— Ἄ! εἰς' ἐδῶ καὶ σύ, πρὸ πολλοῦ δὲν ἤκούσθη τι περὶ
σοῦ· δὲν ἐξυλίσθης μὲ κἀνενα; ἔφρονήμευσε.

— Ἐφρονήμευσα ὡς εἰκὼν, Κ. Βορέλη, ἤξεύρεις ὅτι δὲν πιά-
νομαι παρὰ μ' ἐκείνους αἵτινες μὲ προσκαλοῦν.

— Τοῦτο μόνον σὲ λείπει νὰ προσκαλῆς, καλῶς εἶσαι δυνατός.

— Ἰδοὺ μολαταῦτα ὁ διδάσκαλός μου, εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς
ἐπιθέσας τὴν χεῖρα εἰς τὸν ὦμον τοῦ Ῥοδόλφου.

— Ὡ δὲν τὸν γνωρίζω τοῦτον, εἶπεν ὁ Βορέλης, ἐξετάζω
τὸν Ῥοδόλφον.

— Καὶ δὲν θὰ γνωρισθῶμεν, ἀπεκρίθη οὗτος.

— Τὸ ἐπιθυμῶ διὰ τὸ καλὸν σου, εἶπεν ὁ στρατιώτης.

Ἔπειτα στρέφωσιν πρὸς τὴν δράκαιναν. — Καλὴν νύκτα, Καλο-
μάννα Πόνισσα! Τὸ καπηλεῖόν σου εἶναι ἀληθῆς ποτικοπαγίδα,
ἰδοὺ ὁ τρίτος δολοφόνος τὸν ὁποῖον συλλαμβάνω.

— Καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἦναι αὐτός ὁ τελευταῖος, Κ. Βο-
ρέλη, εἶμαι εἰς τὰς προσταγὰς σου, εἶπε χαριέντως ἡ δράκαινα
καὶ προσκλίνουσα.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ὑπηρετοῦ ὁ μολυβδόχρους νέος,
ὅστις ἐκάπνιζε πίνων ῥακήν, ἐγέμισε πάλιν τὴν πίππαν του καὶ
εἶπε· μὲ φωνὴν τοχχεῖαν εἰς τὸν Μαχαιρᾶν.

— Μήπως δὲν ἐγνώρισες τὸν φοροῦντα τὸ ἑλληνικὸν κάλυμ-
μα· εἶναι ὁ ἄνθρωπος τῆς Βουλότητος, ὅταν εἶδε τοὺς κλητῆρας
εἶπε, κατὶ πρέχει! διὰ τοῦτο πάντοτε ἔκρυπτε τὴν ἀριστερὰν
χεῖρα ὑπὸ τὴν τράπεζαν.

— Κατ' εὐτυχίαν ὁ Διδάσκαλος δὲν εὐρέθη ἐδῶ, εἶπεν ἡ
δράκαινα· ὁ φροῦν τὸ ἑλληνικὸν κάλυμμα τὸν ἐξήτησε δις δι'
ἰδίαις των ὑποθέσεις. . . ἐγὼ δὲν γίνωστοπρώγω τοὺς ἀγοραστὰς
μου. ἄς τοὺς συλλαμβάνουν. . . καθεὶς ἔχει τὴν τέχνην του.
Ὅταν ὀμιλοῦν περὶ τοῦ λύκου, φαίνεται ἡ οὐρά του, ἐπρόσθε-
σεν ἡ δράκαινα κατ' ἦν στιγμὴν εἰσῆρχετο εἰς τὸ καπηλεῖον
ἀνὴρ καὶ γυνή· ἰδοὺ καὶ ὁ Διδάσκαλος μὲ τὴν γυναῖκά του.

Φρίκη τις ἐδόθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἐλευθέρου καταγω-
γίου. Καὶ αὐτὸς ὁ Ῥοδόλφος, μ' ὄλην τὴν φυσικὴν καρτεροψυ-
χίαν του δὲν ἐδουλήθη νὰ καταπαύσῃ ἐλαφράν τινα ταρχὴν εἰς τὴν
θέαν τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου ληστοῦ, τὸν ὁποῖον ἐθεώρησε στιγμὰς
τινας μὲ περιέργειαν ἀνάμικτον φρίκης. Ὁ Μαχαιρᾶς εἶπε τὴν
ἀληθειαν· ὁ Διδάσκαλος ἦτον ἐλευθέρως ἠκρωτηριασμένος, τίποτε
τρομερώτερον παρὰ τὸ πρόσωπον τούτου τοῦ ληστοῦ· ἦτον κατχυ-
λακτισμένος ἀπὸ βλατίαις καὶ πελιδῶν ἀλλά· εἶχε τοὺς γόνδρους
τῆς ρινὸς ἀποκεκομμένους, καὶ δύο δύσμορφοι τρούπαι ἀντικαθίστων
τοὺς ῥώθωνας· τὰ σακτερά, μικρότατα καὶ διαυγέστατα ὄμματά του
ἐσπινθηροβόλον ἠθρωδῶς· τὸ μέτωπόν του πεπλατυσμένον ὡς
τῆς τήρης ὑμικρῦπτετο ἀπὸ πῖλον ἐκ διφθέρας ξανθοτρίχου
. . . ὁμοίαιζε γαίτην τέρατος.

Ὁ Διδάσκαλος δὲν ἦτον ὑψηλότερος πέντε ποδῶν καὶ δύο ἢ

τριῶν δακτύλων· ἡ κεφαλὴ του, ἐκμέτρως μεγάλη, ἐβουίζετο μεταξὺ τῶν δύο πλατέων, ῥωμαλαίων καὶ πολυσάρκων ὤμων του, οἵτινες διεφάνιντο ὑπὸ τὰς πτυχὰς τῆς ἐσθῆτός του, εἶχε τοὺς βραχίονας μακροὺς, νευρώδεις, τὰς χεῖρας κωνὰς, χονδρὰς καὶ τετριχωμένας μέχρι τῶν ὀνύχων· τὰς κνήμας ὀλίγον τοξοειδεῖς· ἀλλὰ τὰ μεγάλα γαστροκνήμια του ἐνέφαινον δύναμιν ἀθλητικὴν.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος παρίστα μὲ μίαν λέξιν (ὅ,τι καὶ) ὑπερβολὴν ὑπέρχει βραχὺ, πλατὺ καὶ ἀνάπτυκτον εἰς τὸν τύπον τοῦ ἀγάλματος τοῦ Φαρνεσιανοῦ Ἡρακλέους.

Εἶναι περιττὸν νὰ ζωγραφίσωμεν τὸ θηριῶδες τὸ ἐπικεχμημένον ἐπὶ τῆς φρικώδους ταύτης προσώπιδος, τὸ ἀνήσυχον, τὸ εὐκίνητον, τὸ φλογερὸν, τὸ ὅμοιον ἀγρίου ζώου βλέμμα του.

Ἡ συνοδεύουσα τὸν Διδάσκαλον γυνὴ ἦτο γραῖα, ἀρεκτὰ καθαρῶς ἐνδεδυμένη σκοτεινόχρουν ἐσθῆτα μὲ κλαδία ἐξυφᾶ καὶ μαῦρα καὶ μὲ καλύπτραν λευκὴν.

Ὁ Ῥοδόλφος τὴν ἐθεώρει πλαγίως· τὸ πράσινον ὄμμα τῆς, ἡ ἀγκυστρώδης ῥίν τῆς, ὁ ἐξίχων πώγων τῆς· ἡ ὀδύς καὶ πονηρὰ φυσιογνωμία τῆς τὸν ἐνθύμζιον τὴν Αἰγωλιῶν ἐνῶ ἔστρεφε νὰ κάμη ταύτην τὴν παρατήρησιν εἰς τὴν Τραγωδίστριαν εἶδε τὴν νεανίδα κάτωχρον, ἥτις ἐθεώρει μὲ βωθὴν φρίκην τὴν βδελυρῆν σύντροφον τοῦ Διδασκάλου. Ἀλλὰ τέλος ἀρπάξασα τὸν βραχίονα τοῦ Ῥοδόλφου εἶπεν ἡ κόρη χαμηλά.

— Ἡ Αἰγωλιῶς . . . Θεέ μου! ἡ Αἰγωλιῶς.

Τὴν αὐτὴν στιγμήν ὁ Διδάσκαλος λαλήσας μὲ φωνὴν χαμηλὴν μὲ τοὺς ἐν τῷ καπνῷ ἐπροχώρησεν ἀργὰ πρὸς τὴν τράπεζαν ὅπου ἐκάθητο ὁ Ῥοδόλφος, ἡ Τραγωδίστρια καὶ ὁ Μαχαίρας. Τότε ἀποτεινόμενος πρὸς τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας μὲ φωνὴν τραχεῖαν καὶ βραχνὴν ὡς τὸ μούγγρισμα τῆς τίγριδος, — Ἄκουσε, ξανθοῦλα, ἄφησε τοὺς τοὺς δύο καὶ ἔλα μαζί μου.

Ἡ Τραγωδίστρια δὲν ἀπεκρίθη· συνεσφίχθη πρὸς τὸν Ῥοδόλφον μὲ τρίζοντας ἀπὸ φρίκην ὀδόντας.

— Ἐλα κ' ἐγὼ δὲν ζηλοτυπῶ εἶπεν ἡ Αἰγωλιῶς καγχάζουσα, ἥτις δὲν ἀνεγνώρισεν εἰσέτι ὅτι ἡ κόρη ἐκίνηθη ἦτον ἡ Σουσουράδα τὸ θυμὸς τῆς.

— Τί; μικρὴ μου; δὲν μὲ ἀκούεις, εἶπε τὸ τέρας προχωρῶν ἂν δὲν ἔλθῃς σοῦ χύνω τὸ μάτι καὶ γίνεσαι τέρι τῆς Αἰγωλιῶς· καὶ σὺ μυστακοφόρε κύριε, ἀπεπάνθη πρὸς τὸν Ῥοδόλφον, ἂν δὲν μὲ ῥίψῃς ταύτην τὴν ξανθὴν ἀπὸ τὴν τράπεζαν, σὲ συντρίβω,

— Θεέ μου! Θεέ μου! ὑπερκοπίστητέ με! ἐφώνησεν ἡ Τραγωδίστρια πρὸς τὸν Ῥοδόλφον μὲ σταυρωμένας χεῖρας.

Ἐπειτα συλλογισθεῖσα ὅτι ἐμελλε νὰ τὸν ἐκθέσῃ εἰς μέγαν κίνδυνον ἴσως, ἐπανάλαβε σιγανά. — Ὅχι, ὄχι, μὴ κινήθῃς Κ. Ῥοδόλφε, ἐὰν πληρέκτη θείλω φωνάζει πρὸς βοήθειαν, καὶ φοβουμένη τὴν ἀτυχίαν, ἥτις ἤθελεν ἐπισύρει τὴν ἀστυνομίαν, ἡ δρᾶκαινα θὰ μὲ ὑπερκοπίσθῃ.

— Μῆνε ἤσυχη, κόρη μου, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος, θεωρῶν ἀπαθῶς τὸν Διδάσκαλον· εἶσαι εἰς τὸ πλευρόν μου, μὴ κινήθῃς, καὶ ἐπειδὴ τὸ φρικώδες τοῦτο ζῶον σὲ προξενεῖ ἄλλος θέλω τὸ ῥίψῃ εἰς τὸν ὄρμον.

— Σὺ; εἶπεν ὁ διδάσκαλος.

— Ἐγὼ; ἀπεκρίθη ὁ Ῥοδόλφος, καὶ χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὰς ἀποτροπὰς τῆς Τραγωδίστριας ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν τράπεζαν. Ὁ Διδάσκαλος ὀπισθοδρόμησεν ἐν βῆμα ἐνώπιον τῆς τρομερᾶς θεᾶς τῆς φυσιογνωμίας τοῦ Ῥοδόλφου. Τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας καὶ ὁ Μαχαίρας κατεπλήχθησαν ὡπαύτως ἀπὸ τὴν κακεντρέχειαν, τὴν διαβολικὴν λύσσαν, ἥτις τὴν στιγμήν ταύτην ἐξήστραψεν εἰς τὸ ἀνώριστον πλεόν τοῦ συντρόφου των πρόσωπον· εἰς τὴν κατὰ τοῦ Μαχαίρας πάλιν ἐράνη ὑπεροπτικὸς, σαρκαστικὸς, ἀλλὰ κατ' ἐναντίον τοῦ Διδασκάλου ἐφαίνετο κατεχόμενος ἀπὸ φλογερὸν πῆσμα. Αἰ κόρη! τὸν ὀφθαλμὸν του πεπλατυσμέναι ὑπὸ τῆς μάνας ἔχνον παράδοξον λάμψιν, διότι ὑπάρχουσι βλέμματι ἀκαταμάχητον, μαγνητικὴς δυνάμειος καὶ μονομάχοι· τινὲς διαβόητοι, λέγεται, ὅτι ὀφθαλμοὺς αἰματηροῦς των θηιάμβους εἰς ταύτην τὴν μαγικὴν ἐργασίαν τοῦ βλέμματός των, τὸ ὅποιον παραλογίζει καταβίλλει τοὺς ἀντιπάλους των. Ὁ Ῥοδόλφος ἦτο προικισμένος ἀπὸ ταύτην τὴν στερᾶν καὶ διαπεραστικὴν ὀμματίαν, ἥτις καταπλήττει, καὶ τοὺς ἐναντίους μαγνητίζει . . . τοὺς συνταράττει τοὺς δεσπίζει, τὴν αἰσθάνονται σχεδὸν φυσικῶς. Δὲν δύνανται ν' ἀποσπασθῶσιν ἀπὸ αὐτὸν ὁ Διδάσκαλος ἐταράχθη, ὀπισθοδρομήσῃ καὶ ἄλλο βῆμα, καὶ μὴ ἐμπιστευόμενος εἰς τὴν ἡράκλειον ῥώμην του ἐξήτησεν ὑπὸ τὴν ἐσθῆτά του τὴν λαβίδα τοῦ ξίφους του, ἴσως ἐμελλε νὰ χυθῇ αἷμα, ἂν ἡ Αἰγωλιῶς ἀρπάξουσα τὴν χεῖρα δὲν ἐκράνυαζε.

— Στάσου, μίαν στιγμήν . . . μίαν στιγμήν, ἄφησέ με νὰ εἶπω μίαν λέξιν . . . Ἢ καταφύγῃς τὰ δύο ταῦτα βόδια, παρθεῖς δὲν θὰ σὲ διαφύγουν.

Ὁ Διδάσκαλος ἐθεώρησε τὴν μονόβραμον μ' ἐκπληξίν· πρῶτων στιγμῶν ἡ Αἰγωλιῶς ἠτένιζε τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας μὲ

αἴχουσαν προσοχήν, ὡς ν' ἀνεκάλει τι εἰς τὴν μνήμην τῆς. Τέλος δὲν ἀμφοτέρωθεν ἀνεγνώρισε τὴν Τραγωδίστριαν. — Ἐἶναι δυνατόν ἀνέκραξεν ἢ γραῖα σταυρόνουσα τὰς χεῖρας μὲ ἐκπληξιν . . . ἢ Σουτουράδα! ἢ Ζαχαριλέπτρα! ἀλλὰ πόθεν ἐδῶ; ὁ διάβολος σ' ἔστειλεν; ἐπρόσθεσε δείχνουσα τὴν πυγμὴν εἰς τὴν κόρην. Αἰώμιος λοιπὸν θὰ πίπτῃς εἰς τὸ βάλανός μου; ἢ τῆρας δὲν θὰ σὲ ἐκβάλω πλέον κἀνὲν ὁδοῦτα θὰ βρῆται ὅλα τὰ δάκρυα τοῦ σώματός σου; θὰ λυσσῶ; ἢ ἤϊου; γινώσκω τοὺς γονεῖς σου; ὁ Διδάσκαλος εἶδε εἰς τὸν ναύτηλον τὸν ἄθροιστον ὅστις σὲ παρέδωκεν εἰς ἐμὲ μικρὰν . . . Τὸν εἶπε τὸνομα τῆς μητρός σου . . . οἱ γονεῖς σου εἶναι ἐκ τῶν πλουσίων.

— Οἱ γονεῖς μου, τοὺς γινώσκεις; ἀνέκραξε τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας.

— Ναί, ὁ ἀνὴρ μου ἤϊουρε τὸ ὄνομα τῆς μητρός σου; ἀλλὰ καλῆτερα νὰ τοῦ ἐκριζώσω τὴν γλώτταν παρὰ νὰ τοῦ ἀρῆσω νὰ τὸ εἶπῃ . . . εἶδεν ἀκόμη χθὲς ἐκεῖνον ὅστις σ' ἔφερεν εἰς τὴν οἰκίαν μου, διότι δὲν ἐπλήθυνον τὴν γυναῖκα, ἦτις σ' ἀνέθραψε; διότι ἡ μήτηρ σου δὲν ἔστρεψε φίλτρον πρὸς σὲ, φρονῶντα προτιμώτερον νὰ σὲ ἴδῃ συντατραμμένην . . . ἀλλὰ τί πρὸς τοῦτο, ἐὰν τώρα ἤξευρες τὸνομά τῆς ἡθελὲς ὠραίαν ἀνταμιθῆν τῇ προσφέρει, μικρὰ μου νόθη . . . Ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὅποιον σὲ εἶπα, ἔχει χαρτί, ναί, Σουτουράδα, ἔχει γράμματα τῆς μητρός σου . . . καὶ ἔχει τοὺς λόγους του, διότι δὲν τὰ μετρίξειν ρίξεται . . . Ἐ! λυσσῶ; ἔ; κλαίεις; Σουτουράδα; εἰ λοιπὸν δὲν θὰ τὴν γνωρίσῃς, τὴν μητέρα σου, δὲν θὰ τὴν γνωρίσῃς.

— Καλῆτερα νὰ μὲ νομίξῃ ἀποθαμμένην, εἶπε τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας, σπογγίζουσα τὰ ὄμματα.

Ὁ Ῥοδόλφος λητμονήσας τὸν Διδάσκαλον, ἤκουε προσηκτικῶς τὴν Αἰγωλιόν. Εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ὁ ληστής διαφυγὼν τὴν ἐπίβροϊαν τοῦ βλέμματος τοῦ Ῥοδόλφου, ἐπανέλαθε τὴν καρτερίαν του. Δὲν ἐπίστευεν ὅτι οὗτος ὁ νέος ἀναστηκταμπος μεσαίου καὶ ἐλαφροῦ, δύναται νὰ μετρήσῃ μὲ αὐτόν. Πειπειθὸς εἰς τὴν Ἠράκλειον δυνάμιν του ἐπλησίασε τὸν ὑπερασπιστὴν τῆς Τραγωδίστριας, καὶ εἶπεν εἰς τὴν Αἰγωλιὸν ἐπιτακτικῶς. — Ἀρκεταὶ αἱ φλυαρίαι . . . θέλω τώρα νὰ πληρώσω τὸ πρόσωπον τοῦ ὠραίου τούτου βεβδίου, καὶ νὰ τοῦ καταβάσω τὰ ὀφρύδια . . . ὥστε ἡ εὐμορφὴ ξανθὴ νὰ μὲ ὑπολάβῃ εὐγενέστερόν του.

Καὶ μὲ ἐν πῆδημα ὁ Ῥοδόλφος εὐρέθη ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Πρόσεχε τὰ πινάκιά μου! ἐφώναξεν ἡ ὄρακινα.

Καὶ ὁ Διδάσκαλος διετέθη εἰς ἄμυναν, τὰς δύο χεῖρας προθέσας, στυλώσας τὸ ὄψος τοῦ σώματος ὀλίγον ὀπίσω, θεμελιωθεὶς εἰς τοὺς βρωμαλαίους μηρούς του, καὶ διὰ νὰ εἶπω οὕτω ἀντερεισθεὶς ἐπὶ τῆς μῖας τῶν ὑπερμεγέθων κινήμων του, ὁμοίως μὲ λίθινον στήλην. Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ῥοδόλφος ἐπῆδα κατ' αὐτοῦ ἡ θύρα τοῦ καπηλείου ἠνωχίθη βιαίως. ὁ προρρήθεις ἀνθρακίτης, ἐξ ποδῶν ὕψους ἐβρόφη εἰς τὴν αἴθουσαν, ἀπεμάκρυνεν ἀποτόμως τὸν Διδάσκαλον, ἐπλησίασε τὸν Ῥοδόλφον καὶ τὸν εἶπεν ἀγγλιστί εἰς τὸ οὖς. — Ἰψηλότατε ὁ Τῶμ καὶ ἡ Σάρρα . . . εἶναι εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὄρουμου.

Ἀκούσας τοὺς μητρικῶδεις τούτους λόγους ὁ Ῥοδόλφος ἔκρυψε κίνημα ὀργίλον καὶ ῥίψας ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς δρακαίνης ἓνα χρυσοῦν λουδοβίκιον ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν. ὁ Διδάσκαλος ἠθελῆσε νὰ διακόψῃ τὴν δίοδον τοῦ Ῥοδόλφου, ἀλλὰ, στραφεὶς οὗτος τοῦ κατέφερε δύο γρόνθους τόσοσιν στιβαροῦς κατὰ πρόσωπον ὥστε ὁ ταῦρος ζαλισμένος καὶ κοινῶν ἔπεσεν ὑπίως ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Ζήτω τὸ Σύνταγμα!! τώρα γινώσκω τοὺς γρόνθους? . . . ἔκραξεν ὁ Μαχαίρας; ἀκόμη ὀλίγα τοιαῦτα μαθηματα καὶ γίνομαι τέλειος. . .

Ἐπανέλαθον εἰς ἑαυτὸν ὁ Διδάσκαλος ἀνέστη καταδιώκων τὸν Ῥοδόλφον, ὅστις ἐχάθη μετὰ τοῦ ἀνθρακίως εἰς τὸν σκοτεινὸν ὀπίσθιον τῶν ὁδῶν τῆς χώρας, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Διδάσκαλος ἐπανέστρεψε λυσσῶν, δύο ἄνδρες τρέχοντες ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος, ὅθεν ὁ Ῥοδόλφος ἐγένεν ἄφηντος ἐμβήκαν εἰς τὸ καπηλείον πνευστιῶντες ὡς νὰ διέτρεξαν μικρὰν ὁδὸν ἅμα εἰσῆλθον ἐβρόψαν περίξ τὰ βλέμματά των.

— Δυστυχία! λέγει ὁ εἰς ἀκόμη μᾶς διαφεύγει! . . .

— Ὑπομονή! αἱ ἡμέραι ἔχουν ἀνὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, καὶ ἡ ζωὴ εἶναι μακρὰ, ἐπρόσθεσεν ὁ ἕτερος.

Οἱ δύο οὗτοι νεότεροι ὠμίλου ἀγγλιστί.

Περίφθορος ἀπὸ τὴν μετὰ τῆς Αἰγωλιῶ συνάντησιν καὶ ἀπὸ τὰς ἀπειλὰς τοῦ Διδασκάλου ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου τῶν νεοελλόντων ἢ Τραγωδίστρια εὗρε καιρὸν καὶ διέφυγεν ἀθεώρητος.

ΚΕΦ. ΣΤ΄.

Τῶμ Σηύτων καὶ ἡ Κόμησα Σάρρα.

Τὰ πρὸ μικροῦ εἰσελθόντα εἰς τὸ ἐλεύθερον καταγώνιον πρόσωπα ἀνῆλθον εἰς ἀνωτέραν τῶν φοιτητῶν τοῦ ἀνοσιπλεύου κλάσιν. ὕψηλος ὁ εἰς, εἶχε τὴν κόμην σμῖδιν λευκὴν, τὰς ὄφρεις, τὸ γένειον μελανὰ, τὴν μορφήν ὀστέωδη καὶ ὑπεκλεινα, τὸ ὄφρος σκληρὸν, αὐστηρὸν. Ἐφερε πένιμον σάκην εἰς τὸν πῖλον καὶ ἡ μακρὰ μακρὰ ἐστῆς του ἦτο κολομένη μέχρι τοῦ λαμοῦ.

Ὁ σύντροφός μικρὸς τὸ ἀνάστημα ἔφερεν ὡσαύτως πένιμον στολήν ἦτον ὄφρος, ὄφρεις, ἡ μακρὰ κόμη, αἱ ὄφρεις καὶ τὰ ὄμματά του καταμένα καθίστων ζωρύτεραν τὴν ὀλοαμπή του προσώπου του λευκότητά. ὡς ἐκ τοῦ β. ὀσμήματος, τοῦ ἀναστήματος, τῆς λεπτότητος τῶν χαρακτηριστῶν εὐκόλως τις ἤρνατο νὰ κατανοήσῃ ὅτι οὗτος ἦτο γυνὴ μετ' ἐμμελισμένη εἰς ἄνδρα.

— Τῶμ, ζήτησε νὰ πῶμεν, καὶ ἐρώτησε τοὺς ἀνθρώπους

τούτου περὶ ἐκείνου εἶπεν ἡ Σάρα λαλοῦσα πάντοτε ἀγγλιστί.

— Ναί, Σάρα, ἀπεκρίθη ὁ λευκὸς τὴν κόμην καὶ μέλας τὰς ὄφρεις ἄνδρ.

Καθίσας ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐνῶ ἡ Σάρα ἐσπύγγιζε τὸ πρόσωπόν της, εἶπεν εἰς τὴν δράκαιναν μὲ γλώσσαν καλυρὰς γαλλικῆς, χωρὶς σχεδὸν ξένην προφορὰν.

— Κυρία, παραγγείλατε νὰ μᾶς φέρωσι τι νὰ πῶμεν, ἂν εὐαρεστήσῃ.

Ἡ εἴσοδος τῶν δύο ὑποκειμένων εἰς τὸ καπηλεῖον διήγειρε ζωηρὰν περιέργειαν ὁ ἱματισμὸς καὶ οἱ τρόποι τῶν ἐμῆρων ὅτι δὲν ἐσύγχαζον ποτὲ εἰς τὰ οὐτιδανά ταῦτα καπηλεῖα ἀπ' ἐναντίας ἢ ἀνησυχὸς καὶ περίφροντος φυσιολογία τῶν ἐμαρτύρει ὅτι καταπεινόντα αἴτια τοὺς ἔφεραν εἰς τοῦτο τὸ μέρος. Ὁ Μαχαίρας, ὁ Διδάσκαλος, καὶ ἡ Αἰγωλιὸς τοῦ ἐκείνου μὲ ἀπληστὸν περιέργειαν ὁ Μαχαίρας, καὶ ὁ Διδάσκαλος εἰς τοιαύτην εὐρισκόμενοι ἤσυχον ἦσαν, δὲν παρεκινούτο ποσὸς νὰ διεγείρωσι νέας ῥήξεις ἐκπεπληγμένη ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν τῶν νέων τούτων ξένων ἢ δράκαινα σινεμερίζετο τὴν γενικὴν προσοχὴν, ὁ Τῶμ τὴν εἶπεν ἐκ δευτέρου ἀνυπομόνως. — Σὰς ἐζήτησαμεν νὰ πῶμεν τι, Κυρία, εὐαρεστήθητε νὰ μᾶς ὑπηρετήσετε.

Ἡ καλομάννα Πόνισσα, κολακευθεῖσα ἀπὸ ταύτην τὴν φιλοφροσύνην ἠγέρθη τῆς τραπέζης, ἤλθε χαριέντως καὶ εἶπε!

— Θέλετε μίαν λίτραν οἴνου ἢ μίαν ἄλλην σφραγισμένην;

— Δότε μας οἶνον, ποτήρια καὶ νερόν.

Ἡ δράκαινα ὑπρέτησεν, ὁ Τῶμ τῇ ἔρριψεν ἑκατὸν σολδία, καὶ ἀρνούμενος τὸ ὁποῖον τὸν ἐπέστρεψε αὐτὴ νόμισμα εἶπε.

— Φυλάξατέ το διὰ σὰς, καὶ λάβετε ἐν ποτήριον οἴνου μαζήσας.

— Εἰσθε ὑποχρεωτικὸς, κύριε, εἶπεν ἡ Πόνισσα θεωροῦσα τὸν Τῶμ μετ' ἐκπλήξεως μᾶλλον ἢ ἀγνωμοσύνης.

— Ἄλλ' εἰπέ με, ἐπανέλαβεν οὗτος, ἐσυμφωνήσαμεν νὰ ἐνταμωθῶμεν μὲ σύντροφόν μας τινα εἰς καπηλεῖόν τι τῆς ὁδοῦ ταύτης· μήπως ἠπάτήθημεν;

— Τοῦτο ὀνομάζεται τοῦ Λευκοῦ Λαγιδέως Κύριε.

— Πολλὰ καλὰ εἶπεν ὁ Τῶμ συνεννοούμενος διὰ νεύματος μὲ τὴν Σάραν. Ναί, εἰς τὸν λευκὸν Λαγιδέα ἔμελλε νὰ μᾶς περιμείνη . . .

— Καὶ δὲν εἶναι ἄλλος Λευκὸς Λαγιδεὺς εἰς τὸν δρόμον, εἶπεν ἐγκαυχωμένη ἡ δράκαινα· ἀλλὰ ποῖος ὁ σύντροφός σου;

— Ὑψηλός, λεπτός, μὲ μύστακας καὶ μαλλία ὑπόξανθα.

— Περιμείνατε . . . περιμείνατε . . . ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὴν ὄραν ταύτην . . . ἀνθρακεὺς ὑψηλοῦ ἀναστήματος ἤλθε καὶ τὸν ἐζήτησε καὶ ἀνεχώρησαν ἀμφοτέροι.

— Αὐτοὺς ζητοῦμεν, εἶπεν ὁ Τῶμ.

— Καὶ ἦσαν ἐδῶ μόνοι; ἠρώτησεν ἡ Σάρα.

— Δηλαδὴ ὁ ἀνθρακεὺς ἤλθε μίαν μόνην στιγμὴν· ὁ ἄλλος σύντροφός σας ἐδείπνησεν ἐδῶ μὲ τὴν Τραγωδίστριαν καὶ τὸν Μαχαίραν, καὶ μὲ τὸ βλέμμα ἐδείξεν ἡ δράκαινα ἐκεῖνον ἐκ τῶν συνδαιτημόνων τοῦ Ῥοδόλφου, ὅστις ἔμεινε εἰς τὸ καπηλεῖον. Ὁ Τῶμ καὶ ἡ Σάρα ἐστράφησαν καὶ εἶδον τὸν Μαχαίραν. Μετὰ τινας στιγμὰς εἶπεν ἡ Σάρα πρὸς τὸν σύντροφόν της ἀγγλιστί.

— Γνωρίζεις τοῦτον τὸν ἄνθρωπον;

— Ὅχι· εἰς τὴν εἴσοδον τῶν σκοτεινῶν τούτων δρόμων ὁ ὁ Κάρλος ἔχασε τὸν Ῥοδόλφον, ἅμα εἶδεν ὅτι ὁ Μοῦρφ, μετρημισμένος ὡς ἀνθρακεὺς περιτριγύριζε τὸ καπηλεῖον παρατηρῶν ἐνίοτε διὰ τῶν παραθύρων ὑπέθεσεν ὅτι κἄτι τρέχει καὶ ἔσπευσε νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ . . . ὁ Μοῦρφ ὅμως πρέπει νὰ τὸν ἐγνώρισε!

Διαρκούσης ταύτης τῆς ὁμιλίας μὲ φωνὴν σιγανὴν καὶ γλώσσαν ξένην, ὁ Διδάσκαλος συνδιελέγετο μὲ τὴν Αἰγωλιὸν θεωρῶν τὸν Τῶμ καὶ τὴν Σάραν.

Ὁ ὕψηλός καὶ λιγνὸς κατεφρόνησεν ἑκατὸν σολδία εἰς τὴν δράκαιναν. Μετ' ὀλίγον εἶναι μεσάνυχτα . . . βρέχει . . . ὁ

άνεμος φυσᾶ· ἅμα ἐξέλθουν, τοὺς ἀκολουθοῦμεν, τὸν ὑψηλὸν τὸν ζαλιζῶ τὴν κεφαλὴν καὶ ἀρπάζω τὸ ἀργύριόν του· ἔχει μαζῆ του γυναικα· δὲν θά τοιμήσῃ νὰ φωνάξῃ

— Ἐὰν ὁ μικρὸς φωνάξῃ τὸν φύλακα ἔχω εἰς τὸν κόλπον μου τὸ βιτριόλιόν μου, θέλω τοῦ θραύσει τὴν φιάλην εἰς τὸ πρόσωπον εἶπεν ἡ μονόφθαλμος, ὅταν τὰ παιδιά φωνάζουν, θέλουν νὰ πίνουν.

Ἐπειτα ἐπρόσθεσεν.— Ἀφοῦ εὔρωμεν τὴν Σουσουράδαν (Περγριότην) τὴν συναρπάζομεν ἐκοῦσαν ἀέκουσαν· ἅμα τὴν φέρωμεν εἰς τὸ οἶκημα, θέλω τῆς ἀλείψῃ τὸ πρόσωπον μὲ τὸ θεῖον ὄξυ, ὕστερον δὲν θέλει ὑπερηφανεύεται διὰ κάλλη της.

— Ἄκουσέ με, Αἰγωλιε, θέλω τέλος σὲ συζευχθῆ, εἶπεν ὁ Διδάσκαλος· δὲν ἔχεις ὁμοίαν κατὰ τὴν δεξιότητα καὶ τὴν καρτερίαν . . . τὴν νύκτα τοῦ πωλητοῦ τῶν βοῶν . . . σὲ ἔκρινα, εἶπα. ἰδοὺ ἡ γυνή μου, θέλει ἐργασθῆ καλῆτερον ἀπὸ ἄνδρα.

Μετὰ μιᾶς στιγμῆς σκέψιν ἡ Σάρα εἶπεν εἰς τὸν Τῶμ· δεικνύουσα εἰς αὐτὸν τὸν Μαχαιρᾶν.— Ἐὰν ἐρωτήσωμεν τὸν ἄνθρωπον τοῦτον διὰ τὸν Ῥοδόλφον, ἴσως θέλομεν μάθει τί τὸν φέρει ἐδῶ.

— Ἄς δοκιμάσωμεν εἶπεν ὁ Τῶμ· ἔπειτα ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Μαχαιρᾶν.— Κύριε, ἐμέλλομεν νὰ εὔρωμεν εἰς τοῦτο τὸ καπηλειον ἕνα φίλον μας, ἐδείπνησε μαζῆ σας· ἐπειδὴ τὸν γνωρίζετε, εἰπέτε μας ἐὰν ἠξεύρετε ποῦ ὑπῆγε.

— Τὸν γνωρίζω διότι μ' ἐγρονθοκόπησε πρὸ δύο ὥρων ὑπερσπιδόμενος τὴν Τραγωδίστριαν.

— Δὲν τὸν ἔχετε ἰδεῖ σεῖς ἄλλοτε;

— Ποτέ . . . Συναπηντήθημεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Κοκκινόχειρος;

— Ἐνοδοῦχε! ἀκόμη μιᾶν φιάλην σφραγισμένην εἶπεν ὁ Τῶμ· Ἡ Σάρα καθὼς καὶ αὐτὸς μόλις ἤγγισαν τὰ χεῖλη των εἰς τὰ ποτήριά των ἔτι πλήρη· ἡ Πόνισσα διὰ νὰ τιμηθῇ ἀναμφιβόλως τὸν οἶνόν της, ἐκένωσε πολλάκις τὸ ἰδικόν της ποτήριον.

— Καὶ φέρετο ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ κυρίου, ἐὰν ἀγαπᾶ, ἐπρόσθεσεν ὁ Τῶμ, πηγαίνων μετὰ τῆς Σάρας νὰ καθῆσθαι πλησίον τοῦ Μαχαιρᾶ ἐκπεπληγμένου καὶ κολακευμένου ἀπὸ ταύτην τὴν φιλοφροσύνην. Ὁ Διδάσκαλος καὶ ἡ Αἰγωλιὸς ἐλάλουν πάντοτε χαμηλὰ περὶ τῶν ἀπαισιῶν σχεδίων των· ἀφοῦ ἡ φιάλη ἐφέρθη, ὁ Τῶμ, καὶ ἡ Σάρα ἐκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τοῦ Μαχαιρᾶ καὶ τῆς δρακαίνης, ἥτις ἐθεώρησε δευτέραν πρόσκλησιν ὡς περιττὴν ἢ συνομιλίαν ἐξηκολούθησε.

— Μᾶς ἔλεγες λοιπόν, ἡρώα μου, ὅτι ἀπῆντησες τὸν σύντροφόν μας Ῥοδόλφον εἰς τοῦ Κοκκινόχειρος, εἶπεν ὁ Τῶμ συγκροῦν τὸ ποτήριον μὲ τὸν Μαχαιρᾶν.

— Ναί, ἀπεκρίθη αὐτος κενόνων ἐλαφρῶς τὸ ποτήριόν του.

— Τί παράξενον ὄνομα Κοκκινόχειρ, . . . τί εἶναι οὗτος ὁ Κοκκινόχειρ;

— Παστικάρει τὴν μαλτούζα (λαθρομπορεύεται).

— Ἰδοὺ ἐξάρετος οἶνος, καλομᾶνα Πόνισσα.

— Διὰ τοῦτο δὲν πρέπει ν' ἀφήσῃς κενὸν τὸ ποτήριόν σου, ἀνδρεῖέ μου, ἐπανελάβεν ὁ Τῶμ, γεμίζων τὸ ποτήριόν του.

— Εἰς ὑγείαν σας, εἶπεν αὐτος, καὶ εἰς ὑγείαν τοῦ μικροῦ φίλου σας, ὅστις . . . τέλος . . . ἀρκεῖ· ἐὰν ἡ θεία μου ἦτον ἀνὴρ, ἤθελεν εἶσθαι θεῖός μου, κατὰ μιᾶν παροιμίαν . . . ἔ, λοιπόν . . . ἐκατάλαθα.

Ἡ Σάρα ἐρυθρίασεν· ὁ Τῶμ ἐξηκολούθησε.— Δὲν ἐννόησα τί μὲ εἶπες— περὶ τοῦ Κοκκινόχειρος· ὁ Ῥοδόλφος ἐξήρχετο ἀπ' αὐτοῦ βέβαια.

Σᾶς εἶπα ὅτι ὁ Κοκκινόχειρ Παστικάρει τὴν μαλτούζα!

— Ὁ Τῶμ ἐθεώρησε τὸν Μαχαιρᾶν μὲ ἔκπληξιν.

— Τί σημαίνει παστικάρει τὴν μαλτούζα.

— Νὰ, λαθρομπορεύεται, φαίνεται ὅτι δὲν λαλεῖτε ἀργοτικά!

— Ἡρώα μου δὲν σὲ καταλαμβάνω πλέον.

— Σὲ λέγω ὅτι δὲν λαλεῖτε τὴν ἀργοτικὴν διάλεκτον.

— Ἀργοτικὴν; εἶπεν ὁ Τῶμ θεωρῶν αὐτὸν ἐκπεπληγμένον.

— Ἐ! Ἐ! εἶσαι ἄνθρωπος ἀπόνηρος· ἀλλ' ὁ σύντροφός σου

Ῥοδόλφος εἶναι περίφημος σύντροφος αὐτός· μολονότι εἶναι ζωγράφος ἀνεμιστηρίων, δύναται νὰ μὲ τὰ διδάξῃ καὶ ἐμέ. . . πλήν ἐπειδὴ δὲν λαλεῖτε τὴν ὠραίαν ταύτην διάλεκτον, σᾶς λέγω μὲ καθαρὰν γαλλικὴν ὅτι ὁ Κοκκινόχειρ εἶναι λαθρέμπορος, καὶ καυχᾶται τοῦτο ἔμπροσθεν τῶν τελωνῶν . . . ὁμῶς ζήτησε νὰ εὔρῃς . . . εἶναι ἄνθρωπος κακεντρεχῆς.

— Καὶ τί ἐζήτηε εἰς αὐτόν; ἠρώτησεν ἡ Σάρα.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, κύριε, ἡ κυρία, δὲν ἠξεύρω τίποτε, σᾶς λέγω ἀλήθειαν, καθὼς εἶναι ἀλήθες ὅτι πίνω τὸ ποτήριον τοῦ οἴνου· ἀπόψε ἤθελα νὰ δείρω τὴν Τραγωδίστριαν, ἀδίκως, τὴν καλὴν κόρην· ἐχώθη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Κοκκινόχειρος, ἀλλὰ τὴν ἐκυνήγησα . . . ἦτο σκότος διαβολικόν· καὶ ἀντὶ νὰ γρονθοκοπήσω τὴν Τραγωδίστριαν, πίπτω κατὰ τοῦ Κυρίου Ῥοδόλφου . . . ὅστις μὲ τὰς προπληρόνει μὲ ἀφθονίαν καὶ ὑπερήφανον δύναμιν . . . ὦ! ναί . . . ἐκεῖνοι οἱ γρονθοβολισμοί . . . οἱ ὅστε-

ρινοὶ μάλιστα! . . . ἔ! μὲ διώρθωσεν ἀξιόλογα! . . . : μὲ ὑπεσχέθη νὰ μὲ τοὺς διδάξῃ.

— Καὶ ὁ Κοκκινόχειρ τί ἄνθρωπος εἶναι; ἠρώτησεν ὁ Τῶμ, ποῖα εἶδη ἐμπορευμάτων πωλεῖ;

— Ὁ Κοκκινόχειρ; ὦ θεέ μου! πωλεῖ ὅ,τι εἶναι ἰεμποδισμένον κάμνει ὅ,τι εἶναι ἀπηγορευμένον· ἰδοὺ τὸ ἔργον του, δὲν ἔχει οὕτω, καλομάνα Πόνισσα.

— Ὡ! ἐκεῖνον λέγεις; ὅπου δωὰ κ' ἐκεῖνος τρεῖς· εἶναι ἕνας . . . ἕνας ἄνθρωπος; . . . ἔ! ὀλίγα λόγια! κάθηται εἰς τὸν δρόμον τοῦ Τέμπλου.

— Καὶ τί ἀριθμὸν φέρει ὁ οἶκός του; ἠρώτησεν ὁ Τῶμ.

— Ἀριθμὸς 13, ὁδὸς τῆς Φέδας.

— Ἄς γράψω τὴν διεύθυνσιν ταύτην εἰς τὸ σημειωματάρειόν μου, ἐὰν δὲν εὐρωμεν τὸν Ῥοδόλφον, θέλω προσπαθῆσαι νὰ πληροφορηθῶ περὶ αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κοκκινόχειρος, ἐπανέλαθεν ὁ Τῶμ, καὶ ἐσημείωσε τὸ ὄνομα τῆς ὁδοῦ καὶ τὸν ἀριθμὸν τῆς οἰκίας τοῦ Κοκκινόχειρος.

— Λοιπὸν γνωρίζετε καλὰ τὸν κύριον Ῥοδόλφον; εἶπεν ὁ Μαχαιρᾶς, ἐξαιρετὸν ὑποκείμενον . . . ἂν δὲν ἦτον ὁ ἄνθρακεὺς ἤθελε σοῦ διορθῶσει τὸν Διδάσκαλον . . . καθὼς πρέπει . . . τὸν βλέπεις τὸν διδάσκαλον ἐκεῖ εἰς τὴν κώχην, μὲ τὴν Αἰγωλιόν; ἂ, μὲ ἔρχεται νὰ ἐκδώρῃ νὰ καταματιάσω αὐτὴν τὴν διαβολογραφίαν . . . ἂ! τί ἔκαμεν ἡ στρίγλα τὴν Τραγωδίστριαν . . . ὑπομονή! ἔν καλὸν γρονθοκόπημα, δὲν χάνεται ποτὲ, λέγει ἡ παροιμία.

Εἰς τὸ δημαρχεῖον ἐσήμανε μεσονύκτιον, ἡ κρεμαστὴ τοῦ καπηλείου λυχνία ἔχυνεν ἀμφίβολον φέγγος. Ἐκτὸς τοῦ Μαχαιρᾶ καὶ τῶν συνδαιτημόνων, καὶ τοῦ Διδασκάλου καὶ τῆς Αἰγωλιού, ὅλοι εἶχον ἀναχωρήσει.

Ὁ Διδάσκαλος εἶπε χαμηλὰ εἰς τὴν Αἰγωλιόν.— Ἄς ὑπάγωμεν νὰ κρυφθῶμεν εἰς τὴν ἀντικρυνὴν στενωπὸν· θέλομεν παρατηρήσει τοὺς κυρίους ἐξερχομένους, καὶ θέλομεν τοὺς παραφυλάξει εἰς τὸν μυχὸν τοῦ δρόμου τοῦ ἁγίου Ἡλιοῦ . . . ἐὰν ὑπάγῃσι δεξιά . . . θέλομεν τοὺς περιμείνειν εἰς τὰ ἐρείπια πλησίον τοῦ ἐντεροπωλείου . . . ἐκεῖ ὑπάρχει μία μεγάλη τρύπα . . . κάτιστοχάζομαι! . . .

Καὶ ὁ Διδάσκαλος καὶ ἡ Αἰγωλιὸς ἐστράφησαν πρὸς τὴν θύραν.

— Δὲν πίνετε τίποτε; τοῦ εἶπεν ἡ δράκαινα.

— Ὅχι, καλομάνα Πόνισσα . . . ἐμβήκαμεν νὰ προφυλαχθῶμεν ἀπὸ τὴν βροχὴν· κ' ἐξῆλθε μετὰ τῆς Αἰγωλιού.

Ἡ τὸ βαλάντιον ἢ τὴν Ζωήν.

Εἰς τὸν κρότον, ὃν ἐπροξένησεν ἡ θύρα κλειομένη, ὁ Τῶμ καὶ ἡ Σάρα συνῆλθον ἀπὸ τὸ βῦθος τῶν συλλογισμῶν των· ἠγέρθησαν καὶ εὐχαρίστησαν τὸν Μαχαιρᾶν διὰ τὰς ὁποίας τοῖς ἔδωκε πληροφορίας· ἀνεχώρησε μετέπειτα καὶ αὐτός· ἔξω, ἡ σφοδρότης τοῦ ἀνέμου ἐδιπλασιάσθη καὶ ἡ βροχὴ κατέπιπεν ὡς χεῖμαρρος.

Ὁ Διδάσκαλος καὶ ἡ Αἰγωλιὸς, ἐνεδρεύοντες εἰς δίοδον τινα ἀπέναντι τοῦ καταγωγίου, εἶδον ὅτι ὁ Μαχαιρᾶς διευθύνετο πρὸς οἰκίαν τινα κατηραπισμένην· τὰ βήματά του, βεβαρυμένα ἀπὸ τὴν ἐσπερινὴν κραιπάλην, ταχέως ἐγάθησαν ἐν μέσῳ τῶν συριγμῶν τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ θορόβου τῆς βροχῆς. ὁ Τῶμ καὶ ἡ Σάρα, ἐξεληθόντες ἐπίσης μ' ὅλην αὐτὴν τὴν θύελλαν, ἔλαβον διεύθυνσιν ἀντίθετον ἐκείνης τοῦ Μαχαιρᾶ.

— Ἀνφ' ἡλακαρολοῦσασιν (ἐγάθησαν) εἶπε σιγανὰ ὁ Διδάσκαλος πρὸς τὴν Αἰγωλιόν· ἔχε ἔτοιμον τὸ βιτριόλιόν σου· προτοχὴ.

— Ἄς ἐξυποδηθῶμεν, διότι θέλομαι μᾶς ἀκούσει περιπατοῦντας ὀπισθῆν των, εἶπεν ἡ Αἰγωλιός.

— Καλὰ λέγεις, σὺ πάντοτε συλλογίζεσαι ὀρθῶς. Ἐγὼ δὲν ἐστοχάστην τοῦτο, ἄς τοὺς ἀκολουθίσωμεν ἐλαφρὰ ὡς γάτοι.

Ἀτήρησεν ὅθεν τὰ σανδάλιά του τὸ ἀποτρόπαιον ζεῦγος καὶ ἐγλύστρησεν εἰς τὸ σκότος, χειραγωγούμενον διὰ τῶν τοίχων· τὸ στρατήγημα τοῦτο κατέστησε τοσοῦτον ἀνεπαίσθητα τὰ βήματά των, ὥστε προσήγγιζον σχεδὸν τὸν Τῶμ καὶ τὴν Σάραν, χωρὶς οὗτοι νὰ τὸ αἰσθάνωνται.

— Βῦτωχῶς, εἶπεν ὁ Τῶμ, τὸ ὄχημα εἶναι εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ, διότι ἡ βροχὴ ἤρχησε νὰ μᾶς διαπερᾶ· κρούσεις, Σάρα;

— Ἴσως ἀπ' αὐτὸν τὸν κλέπτην, τὸν Κοκκινόχειρα, μάθωμέν τι, εἶπεν αὐτὴ, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς.

Ἀφῆνς ὁ Τῶμ σταματᾶ.— Δυστυχία! Ἐπλανήθην ὡς πρὸς τὸν δρόμον· ἔπρεπεν ἐξερχόμενοι τοῦ καταγωγίου νὰ διευθυνθῶμεν ἀριστοτέρῃ· νὰ διαβῶμεν ἀπὸ τὰ ἐρείπια διὰ νὰ ἐπαναεὐρώμεν τὸ ὄχημά μας· ἄς ἐπιστρέψωμεν.

Ὁ Διδάσκαλος καὶ ἡ Αἰγωλιός, οἵτινες παρηκολούθουν ἐγγύτατα τὰ θύματά των, ἐρρίφθησαν τότε ἐντὸς προφυλαίου τινός, διὰ νὰ μὴ συναπαντηθῶσι μὲ τὸν Τῶμ καὶ τὴν Σάραν, οἵτινες περιφρόμενοι τοὺς διηγκώσαν σχεδόν.

— Καλύτερα, εἶπεν ὁ Διδάσκαλος σιγανᾶ· ἄς διευθυθῶσι πρὸς τὰ ἐρείπια· ἂν ὁ μισσιέρ ἀντισταθῇ... ἔχω τὸν στοχασμόν μου.

Ἡ Σάρα καὶ ὁ ἀδελφός της, διαβάαντες ἐκ νέου ἔμπροσθεν τοῦ καταγωγίου, ἔφθασαν πλησίον κατηδαφισμένης τινὸς οἰκίας, τῆς ὁποίας τὰ ἀνακεκαλυμμένα ὑπόγεια ἐσχημάτιζον κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ εἶδος βαράθρου.

Ἐνταῦθα ὁ Διδάσκαλος ἀναπηδᾷ μὲ τὴν ὄρμην καὶ τὴν εὐκαμψίαν τίγρεως· ἀρπάζει διὰ τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν του τὸν Σηύτωνα Τῶμ ἀπὸ τὸν λαιμόν, καὶ τὸν λέγει:

— Τὸ βαλάντιόν σου, ἢ σὲ θάπτω εἰς αὐτὴν τὴν τρύπαν.

Καὶ ἀποθήσας αὐτὸν ὁ ληστής εἰς τὰ ὀπίσω τὸν ἔκαμε νὰ χάσῃ τὴν ἰσοσταθμίαν, καὶ, ὡς εἶπεῖν, τὸν ἐκράτησε διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐπιχερμῆ ἐπάνωθεν τοῦ θαυυτάτου βόθρου· διὰ δὲ τῆς ἄλλης, ὡς διὰ τινος σιδηρᾶς λαβῆς, ἤρπασε τὸν βραχίονα τῆς Σάρας. Πρὶν ἢ κάμῃ τὸ παραμικρὸν κίνημα ὁ Τῶμ, ἢ Αἰγωλιὸς τὸν ἐγύμνωσε μὲ ἐπιδεξιότητα θαυμασίαν.

Ἡ Σάρα δὲν ἐκραύγασεν, οὐδὲ ἠθέλησε νὰ ἀντιπαλαίσῃ, ἀλλ' εἶπε μὲ γαλήνιον φωνήν.

— Δὸς τους, Τῶμ, τὸ βαλάντιόν σου— καὶ ἀπευθυνθεῖσα πρὸς τὸν κακοῦργον— ἡμεῖς δὲν φωνάζομεν, μὴ μᾶς κακοποιήτε.

Ἡ Αἰγωλιὸς, ἀφοῦ ἐπιμελῶς ἐψηλάφησε τοὺς κόλπους τῶν δύο θυμάτων, εἶπεν εἰς τὴν Σάραν— νὰ ἴδῶ τὰς χειράς σου, φορεῖς δακτυλίδια; ᾧ, ὄχι, ἐπρόσθεσεν ἡ γραιᾶ μεμφιμοιροῦσα. Πῶς! δὲν ἔχεις κανένα, ὅς τις νὰ σὲ δίδῃ δακτυλίδια;... τί κακοροικιὰ!

Ἡ φυσικὴ ἀταραξία τοῦ Σηύτωνος δὲν διασειεῖται παντελῶς εἰς τὴν αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον σκηνὴν ταύτην.

— Κάμνομεν μίαν συμφωνίαν; τὸ χαρτοφυλάκιόν μου περιέχει ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα θέλουσιν εἶσθαι ἀνωφελῆ εἰς ἐσᾶς· ἐπιστρέψατέ με το, καὶ αὔριον σᾶς δίδω εἰκοσιπέντε λουδοβίγια, εἶπεν ὁ Τῶμ εἰς τὸν Διδάσκαλον, τοῦ ὁποίου ἡ χεὶρ τὸν συνέθλιβεν εἰσέτι, ἀλλ' ὄχι ὡς πρότερον σκληρῶς.

— Ναί, διὰ νὰ μᾶς στήθῃς παγίδα, ἀπεκοίθη ὁ ληστής. Ἐλα, φεῦγε γλήγορα, χωρὶς νὰ βλέπῃς καν ὀπίσω σου· εἶχες τύχη νὰ διασωθῇς τόσο εὐθηνά.

— Στάσου, εἶπεν ἡ Αἰγωλιὸς, ἂν εἶναι εὐγενής, θὰ λάβει τὸ χαρτοφυλάκιόν του· ὑπάρχει τρόπος.— ἀπευθυθεῖσα δὲ πρὸς τὸν Σηύτωνον— γνωρίζεις τὴν Πεδιάδα τοῦ Σαίντ-Δενῆ;

— Ναί.

— Ἡξεύρεις ποῦ εἶναι ὁ Σαίντ-Οὐέν;

— Ναί.

— Ἀπέναντι τοῦ Σαίντ-Οὐέν, εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ τῆς Ἐπαναστάσεως ἡ πεδιάς εἶναι λεῖα καὶ ἀνοικτῆ· βλέπει τις ἐν μέσῳ ἐκεῖ μακρόθεν· ἔλα τὸ πρωτὸ αὔριον ὀλιῶς διόλου μόνος, φέρε τὰ χρήματα, καὶ μ' εὐρίσκεις ἐκεῖ μὲ τὸ χαρτοφυλάκιόν σου· χέρι μὲ χέρι, θέλω σοῦ τὸ ἀποδώσει.

— Ἄλλ' ἂν κάμῃ νὰ πιασθῆς, πτωχῆ!

— Πῶς! δὲν εἶναι δυνατόν... βλέπει τις μακρόθεν. Ἐν ὄμμα ἔχω... ἀλλ' εἶναι τόσο ἐξυπνον· ἂν ὁ Μισσιέρ φανῇ μὲ τινα ἄλλον, δὲν θέλει εὐρεῖ κανένα, γίνομαι ἀφαντος εὐθὺς.

— Ἡ Σάρα, κτυπηθεῖσα ἀπὸ αἰφνίδιον τινὰ ἰδέαν, εἶπεν εὐθὺς εἰς τὸν Ληστήν.

— Θέλεις νὰ κερδίῃς χρήματα;

— Ναί.

— Εἶδες εἰς τὸ καπηλεῖον, ὅπου εἴμεθα, ἐπειδὴ τώρα σὲ γνωρίζω· εἶδες ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἤλθε κ' ἐζήτησεν ὁ ἀνθρακεύς;

— Ἐνα μὲ λεπτόν μύστοκα; ναί, αὐτὸν ἤθελα τὸν κατασπαράξαι, ἀλλὰ δὲν μ' ἔδωκε καιρόν... μ' ἐζάλισε μὲ δύο γρόνθους... ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν μὲ συνέθη τοῦτο... ἀλλὰ θὰ τὸν ἐκδικηθῶ.

— Καλῶς! αὐτὸν λοιπὸν θέλομεν καὶ ἡμεῖς, εἶπεν ἡ Σάρα.

— Αὐτόν; ἀνέκραξεν ὁ Διδάσκαλος· χίλια φράγκα, κ' ἐγὼ σᾶς τὸν φονεύω.

— Σάρα!... εἶπεν ὁ Τῶμ μὲ τρόμον.

— Ἀθλίε! εἶπεν ἡ Σάρα πρὸς τὸν Διδάσκαλον· δὲ, πρόκειται νὰ τὸν φονεύσῃς.

— Ἀλλά;

— Ἐλθέ αὔριον εἰς τὴν Πεδιάδα τοῦ Σαίντ-Δενῆ, κ' ἐκεῖ θέλεις εὐρεῖ τὸν σύντροφόν μου, ἐπανελάθειν αὐτῆ· θέλεις ἰδεῖ δτι θέλ' εἶσθαι μόνος· θέλει σὲ εἰπεῖ τι χρειάζεται νὰ κάμῃς· ὄχι χίλια, ἀλλὰ δύο χιλιάδας φράγκα σὲ δίδω... ἂν ἐπιτύχῃς.

— Φουρλίνη μου, εἶπε χαμηλοφώνως πρὸς τὸν Διδάσκαλον ἡ Αἰγωλιὸς· ἐδῶ εἶναι χρήματα διὰ νὰ κερδίῃ τις· οὗτοι εἶναι πλούσιοι, οἵτινες θέλουσι νὰ βλάψωσι κανένα τους ἐχθρόν· ἐχθρὸς των εἶναι ἐκεῖνος ὁ αὐθάδης, τὸν ὁποῖον ἤθελες νὰ συντρίψῃς πρὸ ὀλίγου... πρέπει νὰ ὑπάγωμεν· ὑπάγω εἰς τὸν τόπον σου ἐγὼ· δύο χιλιάδες βόλια, καλέ μου, ἀξίζουσι τὸν κόπον.

— Καλῶς! ἐρχεται ἡ γυναῖκά μου, εἶπεν ὁ Διδάσκαλος, τὴν λέγετε τί χρειάζεται, καὶ βλέπω.

— Ἐστὼ, αὔριον εἰς τὴν μίαν ὥραν.

- Εἰς τὴν μίαν ὥραν.
- Εἰς τὴν Πεδιάδα τοῦ Σαίντ - Δενῆ.
- Εἰς τὴν Πεδιάδα τοῦ Σαίντ - Δενῆ.
- Μεταξὺ τοῦ Σαίντ - Οὐάν καὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἐπαναστάσεως, εἰς τὴν ἄκρην.

— Καλῶς.

— Θέλω σὲ εἶρεῖ καὶ τὸ χαρτοφυλάκιόν σου.

— Καὶ λαμβάνεις τὰ ὑποσχεθέντα 500 φράγκα· καὶ τινὰ προπληρωμὴν ἀκόμη διὰ τὴν ἄλλην ὑπόθεσιν.

— Τώρα ὑπάγετε σεῖς δεξιά, ἡμεῖς ἀριστερά· μὴ μᾶς ἀκολουθήσετε, διότι ἄλλως...

— Καὶ ὁ μὲν Διδάσκαλος καὶ ἡ Αἰγωλιὸς ἀπεμακρύνθησαν ταχέως· ὁ δὲ Σήτων καὶ ἡ ἀδελφὴ του διευθύνθησαν μὲ κατεσκευασμένα βήματα πρὸς τὸ προαύλιον τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας.

Τῆς σκηνῆς ταύτης ὑπῆρξέ τις μάρτυς ἄρατος... ὁ Μαχαιρᾶς, ὅς τις ἦτο ἀπὸ πρότερον χωμένος εἰς τὰ ἐρείπια διὰ τὴν προφυλαχθῆ ἀπὸ τὴν βροχὴν· ἠκροάσθη λοιπὸν ἐκεῖθεν τὴν πρότασιν, ἣν ἡ Σάρα ἔκαμιν εἰς τὸν ληστήν, ἀφορῶσαν τὸν Ῥοδόλφον· καὶ ἰδὼν τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διέτρεχεν ὁ νέος φίλος του, ἤρχισεν νὰ διανοῆται τίνι τρόπῳ νὰ τὸν διασώσῃ· τὸ μῖσός του κατὰ τοῦ Διδασκάλου καὶ τῆς Αἰγωλιῦ συνετέλεσαν ἴσως ἐπὶ μᾶλλον εἰς τὸ ἀγαθὸν αἰσθημά του τοῦτο· ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ εἰδοποῆ· τὸν Ῥοδόλφον· ἀλλὰ πῶς! ἐλησμονήθη τὴν διεύθυνσιν τοῦ λεγομένου ζωγράφου· ὁ Ῥοδόλφος ἴσως δὲν ἤθελεν ἐπανελθῆ εἰς τὸ καταγώγιον· Πῶς νὰ τὸν ἐπανευρῆ.

Ταῦτα διαλογιζόμενος παιηκολούθησε μηχανικῶς τὸν Τῶμ καὶ τὴν Σάραν· τοὺς εἶδε τέλος, ὅτι ἀνέβησαν ἐν ὄχημα, περιμένον αὐτοὺς ἐνώπιον τοῦ Προαυλίου τῆς Παναγίας.

Τὸ ὄχημα ἀναχωρεῖ· εὐφυῆς ἰδέα ἐπέερχεται εἰς τὸν Μαχαιρᾶν· ἀναβάνει κρυφίως εἰς τὰ ὄπισθεν αὐτοῦ· τὸ ὄχημα ἐσταμάτησεν ἐπὶ τοῦ βουλευαρίου τοῦ ἀττεροσκοπέου, καὶ ὁ Τῶμ καὶ ἡ Σάρα καταβάντες γίνονται ἄφαντοι ἐντός τινος στενωποῦ τούτου τοῦ μέρους· ἦτο μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον· τὸ σκότος βαθύτατον· ὁ Μαχαιρᾶς, διὰ τὴν ἀναγκωρίση τὴν ἐπαύριον τὸ μέρος τοῦτο, σύρει ἐκ τοῦ κόλπου του μαχαιρίον, καὶ κάμνει βαθεῖαν καὶ πλατεῖαν ἐντομήν· εἰς ἐν τῶν δένδρων τῶν κατὰ τὴν γωνίαν ἐκείνης τῆς στενωποῦ· μετὰ τοῦτο ἐπιστρέφει εἰς τὰ ἴδια, ἀπ' οὗ εἶχε πολὺ ἀπομακρυνθῆ.

Διὰ πρώτην φοράν μετὰ πολλοὺς χρόνους ὁ Μαχαιρᾶς ἐγένεθη ὑπὸν τοσοῦτον γλυκύν· καὶ ἀνενόχηται ἀπὸ τὴν φρικώδη ὀ-

πτασίαν τοῦ σφαγείου τῶν Αἰσιωματικῶν, ὡς ἔλεγεν εἰς τὴν τραχειάν του γλῶσσαν.

ΚΕΦ. Η'.

Περίπατος.

Τὴν ἐπαύριον μετὰ τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν διέτρεξαν τὰ διάφορα ἐκεῖνα συμβάντα, λαμπρὸς φθινοπωρινὸς ἥλιος ἔλαμπεν ἐν τῷ μέσῳ αἰθρίου οὐρανοῦ· ἡ καταιγὶς τῆς νυκτὸς παρῆλθεν· ἡ ῥυπαρὰ συνοικία, εἰς ἣν μᾶς παρηκολούθησεν ὁ ἀναγνώστης, μολοντί σκοτεινὴ πάντοτε ἕνεκα τοῦ ὕψους τῶν οἰκιῶν, ἐφαίνετο ἤδη, χάρις εἰς τὴν καλλονὴν τῆς ἡμέρας, ὀλιγώτερον ἀποτρόπαιος.

Τὴν πρώτῃν περὶ τὰς ἑνδεκα, ὁ Ῥοδόλφος, εἴτε διότι δὲν ἐνόμιζε ν' ἀπαντήσῃ τὰ δύο ὑποκείμενα, ἅτινα ἀπέφυγε τὴν χθεσινήν ἐσπέραν, εἴτε διότι κατεφρόνει αὐτὸν τὸν κίνδυνον, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Φεβῶν καὶ διευθύνθη εἰς τὸ καπηλεῖον τῆς δρακαίνης.

Ὁ Ῥοδόλφος ἦτο ἐνδεδυμένος πάλιν ὡς τεχνίτης, ἀλλὰ παρετρεῖτο εἰς τὰ φορέματά του ἡ φιλαρέσκεια· ὑπὸ τὸν καινούριον αὐτοῦ ἐπενδύτην, ἀνοικτὸν ἐπὶ τοῦ στήθους, ὑπεφαίνετο ὁ ἐρυθροῦς μάλλινος αὐτοῦ χιτῶν, κλειόμενος διὰ πολλῶν ἀργυρῶν κομφίων· ὁ τράχηλος ἐτέρου χιτῶνος λευκοῦ ἔκλινεν ἐπὶ μαύρου μεταξωτοῦ λαιμοδέτου, ἀμελῶς δεδεμένου περὶξ τοῦ λαιμοῦ του· ἀπὸ τὸ οὐρανόχρουν σκιαδίων του, τὸ στιλπνόχρουν καὶ μεταξόχρουν, ἐξέφευγον βόστρυχοί τινες κόμης καστανοχρόου· ὑποδήματα στιλπνότατα, ἀντικαταστήσαντα τὰ χονδρὰ καὶ πεταλωμένα πέδιλα τῆς προτεραίας, ἐπεδείκνυον πόδα κομφῶν, ὅς τις ἐφαίνετο τοσοῦτον πλέον μικρὸς, καθόσον ἐξήρχετο ἀπὸ πλατεῖαν περισκελίδα ἐκ μεταξοπτιλοῦ ἐλαιοχρόου· ἡ ἐνδυμασία αὕτη δὲν ἐπηρεάζε παντάπασιν τὴν χάριν τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ Ῥοδόλφου, σπανίου ἀναμίγματος κομφιότητος, εὐδυσγιστίας καὶ ῥώμης.

Ἡ δράκαινα περιεπάτει σοβαρῶς περὶ τὸ κατώφλιον τοῦ Καταγωγίου, ὅταν ἐπαρουσιάσθη εἰς αὐτὸ ὁ Ῥοδόλφος.

— Δούλη σας, εὐγενὴ νέε! ἔρχεσθε ἴσως διὰ τὰ ὑπόλοιπα τῶν 20, φράγκων, τὸν εἶπε μὲ εἶδος τι εὐλαθείας, μὴ τολμῶσα νὰ λησμονήσῃ, ἐπὶ τὴν προτεραίαν ὁ νικητὴς τοῦ Μαχαιρᾶ τὴν εἶχε ῥίψει ἐπὶ τοῦ λογιστηρίου τῆς ἐν λουδοβίκιον· μένει νὰ λαμβάνετε 17. ἡμιου φράγκα... ἔχω καὶ ἄλλο νὰ σας εἰπῶ... ἦλθον χθὲς καὶ σὰς ἐζήτησαν ὑψηλὸς τις κύριος, καλῶς ἐνδεδυμένος, μὲ μίαν μικρῶσωμον κυρίαν, ἐνδεδιμένην ἀνδρική. Ἐπίσιν ὁμοῦ μὲ τὸν Μαχαιρᾶν δύο φιάλας ἐσφραγισμέναι.

- Ἄ! ἐπιον ἑμοῦ μὲ τὸν Μαχαιρᾶν! καὶ τί τὸν εἶπον;
- Λέγουσα, ὅτι ἐπιον, ἀπατώμαι· μόλις ἔβαψαν τὰ χεῖλη των εἰς τὰ ποτήριά των, καὶ . . .
- Σ' ἐρωτῶ τί εἶπαν εἰς τὸν Μαχαιρᾶν.
- Ὁμίλησαν περὶ διαφορίων πραγμάτων: περὶ τοῦ Κοκκινό-
χειρος, τῆς βροχῆς, τοῦ ωραίου καιροῦ.
- Γνωρίζουν οὗτοι τὸν Κοκκινόχειρα;
- Ἐξ ἐναντίας, ὁ Μαχαιρᾶς τοὺς ἐξήγησε ποῖος ἦτον. . . καὶ
κατὰ ποῖον τρόπον τὸν ἐδείριτε . . .
- Καλῶς, δὲν πρόκειται περὶ τούτου.
- Νὰ σὰς δώσω τὰ υπόλοιπα, τὰ ὁποῖα σὰς μένω;
- Ναί . . . καὶ θὰ παραλάβω καὶ τὴν τραγωδίστριαν διὰ νὰ
περάσωμεν τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ἐξοχὴν.
- Ὡ! αὐτὸ, παιδί μου, εἶν' ἀδύνατον.
- Διατί;
- Διότι δὲν θέλει ἐπιστρέφει! τὰ ἐνδύματά της ἀνήκουσιν εἰς
ἐμέ, χωρὶς νὰ λογαριάσω, ὅτι προσέτι μὲ χρεωστεῖ ἐννενηντα
φράγκα διὰ τὸ φαγητὸν καὶ τὸ δωμάτιόν της εἰς ἕξ ἑβδομάδας,
καθ' ἃς εὐρίσκεται εἰς ἐμέ. Ἐὰν δὲν ἦτο, ὡς εἶναι, τιμῖα, δὲν ἤ-
θελα τὴν ἀφήσει νὰ υπάγῃ μακρύτερον ἀπὸ τὴν γωνίαν τῆς οἴου,
ἐκτὸς πλέον . . .
- Ἡ Τραγωδίστρια σὲ χρεωστεῖ ἐννενηντα φράγκα;
- Ἐννενηντα καὶ ἡμισυ, σωστά . . . ἀλλὰ τί σὲ μέλλει, παι-
δίμου, καὶ ἐρωτᾷς ὡς ἂν ἐμελλες νὰ τὰ πληρώσῃς; κάμε λοι-
πὸν τὸν Μυλάρδον.
- Λαβε, εἶπεν ὁ Ροδόλφος, ῥίπτων πέντε λουδοβίκια ἐπὶ
τῆς μολυβδοσκεπάστου τραπέζης τῆς δρακαίνης· τώρα, πόσον ἀ-
ξίζουσι τὰ ῥάκη, ἅτινα τὴν ἔχεις ἐνοικιασμένα;
- Ἡ γράϊα, ἐκπεπληγμένη, ἐξέταξε τὰ λουδοβίκια τὸ ἕν
μετὰ τὸ ἄλλο, μὲ ὕψος ἀμφιβολίας καὶ δυσπιστίας.
- Τί παρατηρεῖς; μήπως νομίζεις, ὅτι σὲ δίδω χίθδηλα νο-
μίσματα; στείλαι νὰ τ' ἀλλάξῃς, καὶ ἄς τελειώνωμεν . . . Τί ἀ-
ξίζουσι, σὲ λέγω, τὰ ῥάκη, ἅτινα ἔχεις ἐνοικιασμένα εἰς αὐτὴν
τὴν δυστυχῆ;
- Ἡ δράκαινα, ταλαντευομένη μεταξὺ τοῦ πόθου τοῦ νὰ κάμῃ
ἐπικερδῆ διαπραγματεύσειν, τῆς ἐκπλήξεως τοῦ νὰ θλέπῃ ἕνα
τεχνίτην κατέχοντα τοσοῦτον ἀργύριον, τοῦ φόβου μὴν ἀπατηθῆ,
καὶ τῆς ἐλπίδος τοῦ νὰ κερδίσῃ πλείοτερον ἀκόμη, ἐσιώπησε διὰ
μίαν στιγμὴν, ἔπειτα εἶπε — Τὰ ἐνδύματά της ἀξίζουσι τούλα-
χιτον . . . Ἐκατὸν φράγκα.

- Τοιαῦτα ῥάκη, δὲν ἤξεύρεις τί λέγεις! θέλεις κρατήσαι
τὰ υπόλοιπα τῶν ὄσα σ' ἔδωκα χθὲς καὶ θὰ σὲ δώσω καὶ ἐν
λουδοβίκιον ἀκόμη, τίποτε περισσότερο· τὸ ν' ἀφήσω διὰ νὰ φο-
ρολογηθῶ ἀπὸ σέ . . . εἶναι τὸ ἴδιον ὡς νὰ κλέψω ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς,
οἵτινες ἔχουσι δικαίωμα εἰς τὴν ἐλεημοσύνην.
- Καλῶς, παιδίμου, ἐγὼ κρατῶ τὰ φορέματά μου· ἡ Τρα-
γωδίστρια δὲν ἐξέσχεται ἀπ' ἐδῶ· εἶμαι ἐλευθέρω νὰ πωλήσω
τὰ φορέματά μου ὅπως θέλω.
- Ο! Ἐωτφόρος νὰ σὲ κούσῃ μίαν ἡμέραν ὅπως σὲ πρέπει!
Ἴδου τὰ χρήματά σου· ὕπαγε νὰ μ' εὐρῆς τὴν Τραγωδίστριαν.
- Ἡ δράκαινα ἔβαλεν εἰς τὸν κόλπον της τὰ χρήματα, νομί-
ζουσα ὅτι ὁ τεχνίτης ἢ ἐποαξε καμμίαν κλοπὴν, ἢ ἔλαβέ τινα
κληρονομίαν, καὶ τὸν εἶπε μὲ ποταπὸν τι μειδιάμα — Διατί, νιέ
μου, δὲν ἀναβαίνεις νὰ εὐρῆς μόνος σου τὴν Τραγωδίστριαν εἰς
τὸ δωμάτιόν της; . . . τοῦτο θὰ τὴν εὐχαριστήσῃ . . . Ἐπειδὴ, εἰς
τὴν τιμὴν μου σὲ λέγω, χθὲς σ' ἔρριπτε τόσον ὠραῖα κάποιαις
ματαῖς!
- Ὑπαγε, σὲ λέγω, νὰ τὴν ζητήσῃς, καὶ εἰπέτην ὅτι θέλω
τὴν παραλάβει εἰς τὴν ἐξοχὴν . . . τίποτε περισσότερο. Πρὸ πάν-
των πρόσεχε μὴν τὴν εἰπῆς, ὅτι σ' ἐπλήρωσα τὸ χρέος της.
- Καὶ διατί;
- Τί σὲ μέλλει;
- Καὶ τῶντι, τὸ ἴδιον μὲ κάμνει καλύτερα νὰ θαρῶ ὅτι
μ' εἶναι ὑπόχρεως ἀκόμη . . .
- Θὰ σιωπήσεις; θ' ἀναβεῖς; . . .
- Ὡ! τί ὕψος θυμοειδῆς! Οὐαί! εἰς ἐκεῖνους, οἵτινες ὑποπί-
πτουσιν εἰς τὴν ὀργὴν σου . . . Πρότμειναι, ὑπάγω . . . ὑπάγω . . .
- Καὶ ἡ δράκαινα ἀνέβη, μετὰ τινος δὲ στιγμᾶς κατέβη πάλιν.
- Ἡ Τραγωδίστρια δὲν μ' ἐπίστευεν· αὐτὴ ἐρυθρίασεν ὅταν
ἔμαθεν ὅτ' εἶσθ' ἐδῶ . . . Ἀλλ' ὅτε τὴν εἶπα, ὅτι τὴν ἐσυγχώρου
νὰ περάσῃ τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὀλίγον ἐλείψε νὰ τρελλαθῆ·
διὰ πρώτην φοράν τῆς ζωῆς της τὴν ἤλθε νὰ χυθῆ εἰς τὸν λαι-
μόν μου ἀπὸ τὴν χαρὰν της.
- Τοῦτο ἦτο . . . ἡ χαρὰ διότι θὰ σ' ἀφήσει.
- Τὸ ἄνθος τῆς Μαρίας εἰσῆλθε τὴν στιγμὴν ταύτην ἐνδεδυμένον
ὡς χθὲς ἐ-θῆτα ἐξ ἀμαυρᾶς δαμασκηνουργῆς· σάλιον πορτοκα-
λόχρουν δεδεμένον ἐπὶ τῆς ῥάχης, καὶ μαυρὸν με ἐρυθρὰ τε-
τράγωνον κεφαλόδεμα, ἐκατέρωθεν τοῦ ὁποίου ὑπεφαίνοντο οἱ
ὀγκώδεις πλόκαμοι ξανθοῦ κόμης· ἀγνωρίασα τὸν Ροδόλφον
ἐρυθρίασε καὶ ἐχαμήλωσε τὰ ὄμματά της ὑπὸ αἰδοῦς.

— Έρχεσσι, παιδί μου, νά περάσης μετ' ἐμοῦ τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ἐξοχὴν; εἶπεν ὁ Ροδόλφος.

— Μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν, Κύριε Ροδόλφε, εἶπεν ἡ Τραγωδίστρια, ἀφοῦ καὶ ἡ Κυρία τὸ συγχωρῆ.

— Σὲ δίδω τὴν ἀδειαν, μικρὴ μου γατιτζα, ἕνεκα τῆς καλῆς σου διαγωγῆς . . . ἔλα, πλησίασαι νὰ σὲ φιλήσω. Καὶ ἡ Μέγαιρα ἔτεινεν εἰς τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας τὸ κατὰστικτον οὐτιδανὸν πρόσωπόν της.

Ἡ δυστυχὴς νέα, ὑπερηκίσασα τὴν ἀπέχθειάν της, ἐπλησίασε τὸ μέτωπόν της εἰς τὰ χεῖλη τῆς δρακίνας. Ἄλλ' ὁ Ροδόλφος διὰ βιαίου παραγκωνίσματος ὠθήσας τὴν γρατῆαν ἐντὸς τοῦ λογιστηρίου της, ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ Ἄνθους τῆς Μαρίας, καὶ ἐξῆλθε τοῦ Καταγωγίου ἐν μέτῳ τοῦ θορύβου τῶν βλαστημιῶν τῆς καλομάννα: Πονίσσας.

— Προσέξατε, Κ. Ροδόλφε, εἶπεν ἡ Τραγωδίστρια, ἡ δράκαινα ἐνδέχεται νὰ σᾶς ρίψῃ τι κατακεφαλῆς, εἶναι τόσο κακὴ.

— Θάρσει, παιδί μου . . . ἀλλὰ, τί ἔχεις, φαίνεσαι ὡσάν συγκισμένη . . . λυπημένη . . . μήπως διαρεστεῖται διότι ἔρχεσαι μαζὴ μου;

— Ἐξ ἐναντίας . . . ἀλλὰ . . . ἀλλὰ μὲ δίδετε τὸν βραχίονά σας.

— Καὶ ἐκ τούτου τί γίνεται;

— Σεις εἰσθε ἕνας τεχνίτης . . . ἐνδέχεται τις νὰ εἶπῃ εἰς τὸν μαστόρήν σας ὅτι σᾶς ἀπήντησε μ' ἐμέ . . . τοῦτο θέλει σᾶς βλάψει· οἱ μαστόροι δὲν ἀγαποῦν νὰ ἀτακτώσιν οἱ ἐργᾶταί των· καὶ ἡ Τραγωδίστρια ἀπέσυρεν ἑλαφρῶς τὸν βραχίονά της ἀπὸ ἐκείνον τοῦ Ροδόλφου, προσθέτουσα.—

— Προχωρεῖτε μόνος . . . θέλω σᾶς ἀκολουθεῖ ἕως εἰς τὴν ἐξοδὸν τῆς Πόλεως . . . ἄμα ἐξέλθωμεν εἰς τὰς πεδιάδας, θέλω ἐπανελθῆ πλησίον σας πάλιν.

— Μὴ φοβεῖσαι, εἶπεν ὁ Ροδόλφος, συγκινηθεὶς διὰ ταύτην τὴν προσοχὴν τῆς νέας, καὶ ἐπαναλαβὼν τὸν βραχίονά της· ὁ μαστόρής μου δὲν κατοικεῖ εἰς ταύτην τὴν συνοικίαν, καὶ ἐπομένως θέλομεν εὐρεῖ ἐν ὄχημα καθὼς διαβῶμεν ἐπὶ τῆς ὄχθης τῶν Ἀνθίων.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, Κ. Ροδόλφε, διὰ νὰ μὴν ἤθελε σᾶς συμβῆ ἕξ αἰτίας μου τί . . .

— Τὸ πιστεύω καὶ σ' εὐχαριστῶ· ἀλλ' εἰπέ με ἐλευθέρως, σὲ εἶναι ἀδιάφορον ἂν διευθυνθῶμεν ἐξ ὁποιοδήποτε μέρους πρὸς τὴν ἐξοχὴν;

— Πάντῃ ἀδιάφορον, Κ. Ροδόλφε, φθάνει νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἐξοχὴν . . . ὁ καιρὸς εἶναι τόσο ὠραῖος . . . ὁ ἀνοιχτὸς ἀήρ εἶναι τόσο ζωογονητικὸς! ἤξεύρετε, ὅτ' εἶναι ἤδη ἕξ ἑβδομάδες, ἀφοῦ δὲν ὑπῆγα μακρύτερα ἀπὸ τὴν ἀγορὰν τῶν Ἀνθίων· καὶ ἀκόμη, ἂν ἡ δράκαινα μ' ἐσυγχώρει νὰ ἐξέρχωμαι τῆς παλαιᾶς Πόλεως, τοῦτο ἦτον ὡς ἐκ τῆς ἐμπιστοσύνης, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς ἐμέ.

— Καὶ εἰς τὴν ἀγορὰν αὐτὴν ὑπήγαινες διὰ νὰ ἀγοράξῃς ἄνθη,

— Ὡ! ὄχι· δὲν εἶχα χρήματα ὑπήγαινα μόνον νὰ τὰ βλέπω, ν' ἀναπνέω τὴν καλὴν εὐωδίαν των . . . Ἐν διαστήματι τῆς ἡμισείας ὥρας, ἦν μ' ἐσυγχώρει ἡ δράκαινα ν' ἀπέρχομαι· ἐκεῖ, ὅταν ἐγένετο ἡ ἀγορὰ τῶν ἀνθίων, ἤμην τόσο εὐχαριστημένη, ὥστε τὸ πᾶν ἐλησμόνουν.

— Καὶ ὅταν ἐπέστρεψες εἰς τὴν δράκαιναν . . . εἰς ἐκείνους τοὺς δυσώδεις δρόμους . . .!

— Ἐπέστρεφον πλέον λυπημένη παρ' ὅταν ἀνεχώρουν . . . καὶ ἐκράτουν τὰ δάκρυά μου διὰ νὰ μὴν ἤθελα ἐπιπληχθῆ . . . νὰ ἰδῆτε . . . εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν ἀνθίων . . . ἐκεῖνο τὸ ὄψιον μὲ ἤρεσκεν, ἀλλὰ μὲ ἤρεσκε πολὺ, ἦτο τὸ νὰ βλέπω ἐκείνας τὰς μικρὰς καὶ καθαρὸν-δεδουμένας τεγνητρίκας, αἵτινες παιδραὶ καὶ εὐθυμοὶ ἀνεχώρουν ἀπὸ τὴν ἀγορὰν βασιτάζουσαι εἰς τοὺς βραχίονας τῶν ὠραίων τινὰ γλάστραν μὲ ἄνθη.

— Βῆμαι βέβαιος ὅτι ἂν εἶχες ὀλίγα τινὰ μόνον ἄνθη εἰς τὸ παράθυρόν σου ἤθελες τὰ ἔχει ὡς μίαν συντροφίαν.

— Τερόντι, Κύριε Ροδόλφε! φαντασθῆτε, μίαν ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ δράκαινα ἐώρταζε τὸ ὄνομά της, ἤξευρουσα τὴν κλίσιν μου εἰς τὰ ἄνθη, μ' ἐχάρισε μίαν μικρὴν τριανταφυλλίτζαν· νὰ ἤξεύρετε πόσον ἐστάθην εὐτυχής! δὲν ἤσθανόμην καμμίαν δυσἀρεσκίαν πλέον· ἂ! ἄλλο δὲν ἔκαμνα, εἰμὴ νὰ βλέπω τὴν τριανταφυλλίτζαν μου μόνον . . . διεσκέδαζα εἰς τὸ νὰ μετρῶ τὰ φύλλα της, τὰ τοιαντάφυλλά της . . . ἀλλ' ὁ ἀήρ εἶναι τόσο βλαβερὸς εἰς τὴν παλαιὰν Πόλιν, ὥστε μετὰ δύο ἡμέρας ἤρχισε νὰ κίτρινίσῃ . . . τότε . . . ἀλλὰ θὰ μὲ περιγελάσητε, κύριε Ροδόλφε.

— Ὅχι, ὄχι, ἐξακολουθεῖ.

— Ἐξήγησα τὴν ἀδειαν ἀπὸ τὴν δράκαιναν διὰ νὰ ἐκβάλω εἰς περίπατον τὴν τριανταφυλλίαν μου . . . ναί . . . ὡς νὰ ἐπεριδιάβαζα κανὲν παιδίον· τὴν μετέωρον εἰς τὴν ὄχθην τῶν ἀνθίων· ἐστοχαζόμεν, ὅτι οὕσα πλησίον εἰς τ' ἄλλα ἄνθη, καὶ εἰς ἐκεῖνον τὸν εὐώδη καθαρὸν ἀέρα, ἤθελεν ὠφεληθῆ· ἐρίάντισα τὰ ζαρωμένα πτωχὰ της φύλλα μὲ τὸ ὠραῖον ὕδωρ τῆς πηγῆς, καὶ

ἔπειτα διὰ τὴν στεγνώσω τὴν ἔβαλα δι' ἰκανὴν ὥραν εἰς τὸν ἥλιον . . . ἀγαπημένη μου τριανταφυλλίτζα, δὲν ἔβλεπε ποτὲ ἥλιον, εἰς τὴν χώραν . . . ἐπειδὴ εἰς τὴν ὁδὸν μας ὁ ἥλιος δὲν καταβαίνει ποτὲ χαμηλότερα ἀπὸ τὴν στέγην . . . τέλος ἐπέστρεψον . . . ἐν τοσοῦτῳ σὰς βεβαίῳ, κύριε Ῥοδόλφε, ὅτι ἐξ αἰτίας αὐτῶν τῶν περιπάτων ἢ τριανταφυλλίτζα μου ἔζησε δέκα ἡμέρας περισσότερον παρ' ὅσον ἤθελε ζῆσει ἄνευ τούτου.

— Τὸ πιστεύω· ἀλλ' ἀπ' οὐ ἀπέθανε πρέπει νὰ ἐλυπήθης καθ' ὑπερβολήν.

— Ἐθρήνησα· ἦτο ἀληθὴς θλίψις δι' ἐμέ . . . καὶ, ἀκούετε, κύριε Ῥοδόλφε, ἐπειδὴ καταλαμβάνετε τί θὰ εἴπῃ κλίσις εἰς τὰ ἄνθη, θέλω σὰς εἰπεῖ ἀκόμη καὶ τοῦτο· ἠθιανόμην εἰδὸς τι εὐγνωμοσύνης εἰς ἐκεῖνο τὸ ταλαίπωρον φυτὸν, νὰ ἀνθῇ τόσον ὡραῖα δι' ἐμέ, ὑποθέσατε . . . δι' ἐμέ . . . μολονότι . . . τί νὰ σὰς εἴπω . . . ἐνῶ ἤμην τοιαύτη . . .

Καὶ κλίνασα τὴν κεφαλὴν ἢ Τραγωδίστρια ἔγεινε κατακόκκινη ἀπὸ ἐντροπῆν.

Ταλαίπωρον Παιδίον! μὲ ταύτην τὴν συναίσθησιν τῆς τρομερᾶς καταστάσεώς σου, σὺ συνεχῶς θά . . .

— Θὰ ἐπεθύμησα νὰ δώσω τέλος εἰς τοιαύτην ζωὴν, δὲν ἠθέλητε νὰ εἴπητε τοῦτο; εἶπεν ἢ Τραγωδίστρια διακόπτουσα τὸν Ῥοδόλφον· ὦ, ναί! εἶναι ἐπέκεινα τοῦ μὴνός ἤδη, ἀρῶ ἔκυψα καὶ ἐθεώρησα τὸν Ποταμὸν Σέναν . . . ἀλλ' ὕστερον ἐθεώρησα πάλιν τὰ ἄνθη, τὸν ἥλιον . . . τότε εἶπα κατ' ἐμαυτὴν ὁ Ποταμὸς θὰ εἶναι πάντοτε ἐδῶ· ἀκόμη εἶμαι δεκάξί ἡμῖς ἐτῶν . . . Τίς ἠξέυρει; . . .

— Ὅταν ἔλεγες *Τίς ἠξέυρει*; . . . ἠλιπίζεις τί;

— Ναί . . .

— Καὶ τί ἠλιπίζεις;

— ἠλιπίζω νὰ εὔρω καλὸν τι ὑποκείμενον, τὸ ὁποῖον νὰ μὲ προμηθεύῃ ἐργασίαν ἕως νὰ ἐκθῶ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς δρακαίνης . . . καὶ ἢ ἔλπις αὐτῆ μ' ἐπαρηγόρει πολὺ . . . ἔπειτα ἔλεγα, δυστυχισμένην ζωὴν ζῶ· ἀλλ' ὁμως δὲν ἔκαμα κανέν κανόν εἰς κανένα ἄνθρωπον· ἂν εἶχα τινὰ νὰ μ' ἐσυμβούλευε, δὲν ἤθελα εἶσθαι τῶρα εἰς τὴν λυπηρὰν αὐτὴν κατάστασιν! . . . καὶ τοῦτο ἀπεμάκρυνεν ὀλίγον τὴν λύπην μου . . . ἦτις εἶχεν αὐξήσει πολὺ ὕστερον, ἀφοῦ εἶχα χάσει τὴν τριανταφυλλίτζαν μου! — ἐπρόσθεσεν ἢ Τραγωδίστρια μὲ στεναγμόν.

— Πάντοτε αὐτὴ ἢ μεγάλη λύπη . . . δὲν ἤδυνάθης εἰσεῖσι νὰ λησμονήσης τὴν τριανταφυλλίτζαν σου;

— Ναί . . . ἴδετε . . . νὰ τὴν.

Καὶ ἢ Τραγωδίστρια ἀνέστυρεν ἀπὸ τὸν κόλπον τῆς μικρὰν δέσμη κλωναρίων ξηρῶν, ἰσομέτρως κεκομμένων καὶ δεδεμένων μὲ ταινίαν βοδόχρουν.

— Πῶς! τὴν ἐφύλαξες τοιοῦτοτρόπως;

— Βέβαια εἶναι τὸ μόνον ἀπόκτημά μου εἰς τὸν κόσμον.

— Καὶ δὲν ἔχεις κανέν ἄλλο πρᾶγμα ἰδικόν σου;

— Κανέν . . .

— Ἄλλ' αὐτὰ τὰ κοράλια, τὰ ὁποῖα φορεῖς;

— Εἶναι τῆς δρακαίνης.

— Δὲν ἔχεις τίποτε, τίποτε, οὔτε ἐν ῥάκος, οὔτε ἐν μανδύλιον;

— Τίποτε . . . τίποτε ἄλλο παρὰ τὰ ξηρὰ κλωνάρια τῆς πτωχῆς μου τριανταφυλλίτζας· διὰ τοῦτο τὴν ἀγαπῶ τόσον . . .

Ἐν τούτοις ὁ Ῥοδόλφος καὶ ἢ Τραγωδίστρια ἔφθασαν εἰς τὴν ὄχθη τῶν Ἄνθων· ἐκεῖ ἐν ὄχθημα τοὺς ἐπερίμενον· ὁ Ῥοδόλφος ἀνεβίβασεν εἰς αὐτὸ τὴν Τραγωδίστριαν· ἀναβὰς δὲ οὗτος μετ' αὐτὴν εἶπεν εἰς τὸν ἠνίοχον.

— Διεύθυνέ μας εἰς τὸ Σαίντ-Δενῆ· μετὰ ταῦτα σὲ λέγω τί δρόμον θὰ λάβωμεν ἀπ' ἐκεῖ κ' ἐμπρός.

Τὸ ὄχημα ἀνεχώρησεν· ὁ ἥλιος ἠκτινοβόλει· ὁ Οὐρανὸς ἦτο ἀνέρελος· τὸ ψῦχος ἦτο ὀλίγον αἰσθαντικόν· ὁ ἀήρ ἐκυκλοφόρει ζωηρὸς καὶ ψυχρὸς διὰ μέσου τῶν ἀνοιγμάτων τοῦ ὄχηματος, μολονότι αἱ ὕαλοι τῶν θυριδίων τοῦ ἦσαν καταβίβασμένοι.

— Ἄ! Εἰς μανδύας (Manteau) γυναικεῖος, — εἶπεν ἢ Τραγωδίστρια, παρατηρήσασα ὅτι ἐκάθησεν ἐπί τινος μανδύου.

— Ναί, τὸ ἐπῆρα, παιδί μου, δι' ἐσέ, φοβούμενος μήπως κρυώσης· τειλίχθητι μ' αὐτό.

— Ἡ ταλαίπωρος νεᾶνις, καθὼ ὀλίγον συνειθισμένη εἰς τοιαύτας φιλοφροσύνας, ἠτένισε τὸν Ῥοδόλφον ἐκστατικῆ.

— Ἄ! κύριε Ῥοδόλφε, πόσον εἶσθαι καλός! μὲ κάμνετε νὰ ἐντρέπωμαι.

— Νὰ ἐντρέπῃσαι, διότι εἶμαι καλός;

— Ὅχι· ἀλλὰ . . . μὲ φαίνεται ὅτι δὲν ὁμιλεῖτε πλέον τῶρα ὡς χθὲς, ὅτι εἴσθε ὄλιως διαφορετικοί.

— Ἄς ἰδῶμεν, Ἄνθος τῆς Μαρίας· τί ἀγαπᾷτε καλῆτερα νὰ ἤμουν ὁ Ῥοδόλφος ὁ χθεσινός . . . ἢ ὁ Ῥοδόλφος ὁ σημερινός;

— Ἀγαπῶ βεβαίως καλῆτερα νὰ εἴσθε, ὡς εἴσθε σήμερον . . . μόνον τοῦτο χθὲς μ' ἐφαίνετο ὅτι ἤμουν πλέον ἴση μὲ σὰς . . .

Ἐτερον, διακόπτεται εὐθὺς, φοβηθεῖσα μήπως μὲ τοὺς λόγους

τούτους ἐταπείνωσε τὸν Ῥοδόλφον, καὶ λέγει:

— Ὅταν λέγω πλέον ἔση μὲ σὰς . . . Κύριε Ῥοδόλφε, γνωρίζω πῶς αὐτὸ δὲν ἤμπορεῖ νὰ εἶναι . . .

— Ἐν πρᾶγμα σου μὲ κάμνει, Ἄνθος τῆς Μαρίας, νὰ θουμάζω.

— Τί πρᾶγμα, κύριε Ῥοδόλφε;

— Δεικνύεις ὡς νὰ ἐλησμόνησες ἐκεῖνο τὸ ὄποιον σὲ εἶπεν ἡ Αἰγωλιὸς γῆς . . . πῶς γνωρίζει τοὺς γονεῖς σου.

— Ὡ! δὲν τὸ ἐλησμόνησα τοῦτο . . . διελογίζομαι περὶ τούτου ταύτην τὴν νύκτα . . . κ' ἐκλαυτα πολὺ . . . ἀλλ' εἶμαι βεβαία, ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές . . . ἡ Αἰγωλιὸς ἐπλάσε τοῦτο διὰ νὰ μὲ λυπήσῃ περισσότερο.

— Ἐνδεχόμενον ὅμως ἡ Αἰγωλιὸς νὰ γνωρίζῃ περὶ τούτου πλέον παρ' ὅσον στοχάζεσαι: ἂν τοῦτο ἤθελεν εἶσθαι ἀληθές, δὲν ἤθελες χαρῆ μεγάλως διὰ νὰ ἐπανεύρῃς τὸν Πατέρα σου καὶ τὴν Μητέρα σου;

— Φεῦ! κύριε Ῥοδόλφε: ἂν οἱ γονεῖς μου δὲν μὲ ἠγάπησαν ποτέ . . . πρὸς τί καὶ ἂν τοὺς ἐπανεύρω . . . δὲν ἤθελον γυρίσει κἀν νὰ μὲ ἴδωσιν . . . ἂν δὲ μὲ ἠγάπων . . . ποῖαν ἐντροπήν ἤθελα τοὺς προσξενήσει . . . ἤθελον ἀποθάνει ἔως . . .

— Ἄν οἱ γονεῖς σου σὲ ἠγάπων, Ἄνθος τῆς Μαρίας, ἤθελον σὲ συγχωρήσει, ἤθελον σὲ ἀγαπήσει πάλιν . . . ἂν σὲ ἀπέβρισαν . . . ὅταν ἴδωσιν εἰς ποῖαν φρικώδη κατάστασιν σ' ἔφερον ἡ ἐγκατάλειψίς των . . . ἡ αἰσχύνῃ των θέλ' εἶσθαι ἡ ἐκδίκησίς σου.

— Καὶ πρὸς τί νὰ ἐκδικηθῶ, κύριε Ῥοδόλφε;

— Ἐχεις δίκαιον . . . ἀς μὴν ὀμιλᾶμεν πλέον περὶ τούτου.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, τὸ ὄχημα ἔβησε πλησίον τοῦ Σαίντ-Ουέν, ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῆς ὁδοῦ Σαίντ-Δενὴ καὶ τοῦ δρόμου τῆς Ἐπαναστάσεως: μόλην τὴν μονοτονίαν τῶν πέριξ τόπων, τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας εἰς τὴν θέαν τῶν κάμπων ἐνθουσιάσθη τόσο, ὥστε ἐλησμόνησε τὰς θλιβερὰς ἰδέας, ὅσας ἡ ἀνάμνησις τῆς Αἰγωλιῶ διήγειρεν εἰς τὴν ψυχὴν της, καὶ τὸ θελτικὸν πρόσωπόν της ἐφαιδρύνθη: ἔκυψεν ὅθεν πρὸς τὸ θυρίδιον τοῦ ὀχήματος, καὶ κρατοῦσα τὰς χεῖρας ἀνέκραξε — Κύριε Ῥοδόλφε, τί εὐτυχία . . . χόρτα! κάμποι! . . . ἂν μ' ἔσυγχωρεῖτε νὰ καταβῶ . . . τί ὠραία . . . ἐπεθύμουν τόσο νὰ τρέξω μέσα εἰς αὐτὰ τὰ λιβάδια . . .

— Νὰ τρέξωμεν παιδί μου . . . ἠνίοχε, σταμάτησαι!

— Πῶς! καὶ σεῖς θὰ τρέξετε, κύριε Ῥοδόλφε!

— Θέλωμαι κ' ἐγὼ ἐπίσης.

— Τί εὐτυχία, κύριε Ῥοδόλφε!

Καὶ ἀμφοτέροι ἐπιλαβόμενοι ὁ εἷς τοῦ ἄλλου τὴν χεῖρα ἔτρεχον δρομαῖοι εἰς ἐκτεταμένον τι ἐπίπεδον, κατάποκνον ἀπονεορμῆς χόρτον, προσφάτως θερισθέν.

Ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ τις τὰ πηδήματα, τὰς μικρὰς ἐκείνας περιχαρεῖς φωνὰς, τὴν ἔκστασιν τοῦ Ἄνθους τῆς Μαρίας. ταλαίπωρος δορκάς, τόσον καιρὸν κατάκλειστος, ἀνέπνεεν ἤδη τὸν ἀνικτὸν ἀέρα μὲ ἀπληστίαν . . . ὑπήγαινε, ἤρχετο, πάλιν ἔφευγε, πάντοτε μὲ νέας παραφορὰς.

Εἰς τὴν θέαν πολλῶν πυκνωμάτων λευκανθῆμων ἡ Τραγωδίστρια ἐξέβαλλε πάντοτε νέας κραυγὰς ἀγαλλιᾶσεως, καὶ δὲν ἄφινε τὸ πλέον παραμικρὸν ἄνθος, ἀλλὰ τὰ ἔκοπτεν ὅλα: ἀφοῦ διέτρεξεν οὕτως ἰκανὴν ὥραν ἐν μέσῳ τῶν πεδιάδων, ἐστάθη διὰ ν' ἀνασάνῃ καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ κορμοῦ δένδρου, κατακειμένου εἰς τὴν ὄχθην βαθείας τινὸς τάφρου.

Ἡ διαφανὴς καὶ λευκὴ, συνήθως δὲ ὀλίγον ὠχρὰ ὄψις τοῦ Ἄνθους τῆς Μαρίας, ἔλαβεν ἤδη τὸν πλέον ζωηρὸν χρωματισμόν: οἱ μεγάλοι κυανοὶ ὀφθαλμοὶ της ἐξέπεμπον γλυκεῖας μαρμαρυγὰς τὸ πορφυροῦν της στόμα, ἀσθμαῖον, διέφαινε δύο στοχίον μικρὸν περιώμιόν της: τὴν μίαν χεῖρά της ἐκράτει ἐπὶ τῆς καρδίας της διὰ νὰ καταθλίβῃ τοὺς παλμούς της διὰ δὲ τῆς ἄλλης ἐπρόσφερεν εἰς τὸν Ῥοδόλφον τὴν ἀνοδόμεν ἂν πο τὰ ἄνθη, ὅσα συνέλεξεν εἰς τὰς πεδιάδας.

Τίποτε δὲν δύναται τις νὰ ἰδεασθῇ θελτικώτερον παρὰ τὴν ἀθῶαν καὶ ἀγνήν χαρὰν, ἣτις ἠκτινοβόλει ἐπὶ τῆς ἀκάκου αὐτῆς φυσιογνωμίας: ὅτε τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας ἠδυνήθη νὰ λαλήσῃ, εἶπεν εἰς τὸν Ῥοδόλφον μὲ τόνον ἐκφράζοντα βαθεῖαν εὐχαριστίαν, εὐγνωμοσύνην σχεδὸν θρησκευτικὴν. — ὦ, ὁ Θεὸς πόσον εἶναι ἀγαθός, διότι μὰς ἐχάρισε μίαν ἡμέραν τόσο ὠραίαν!

Δάκρυ ἀνέβη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Ῥοδόλφου, ἀκούσαντος τὸ πτωχόν, τὸ ἐγκαταλειμμένον, τὸ περιφρονημένον, τὸ πεπληνημένον αὐτὸ πλάσμα νὰ ἐκβάλῃ φωνὴν ἀγαλλιᾶσεως καὶ ἀρράστου εὐχαριστίας πρὸς τὸν Πλάστην, ἐπειδὴ ὑψράνθη ὑπὸ τῆς θεᾶς ἐνός λειμῶνος.

Συμβὰν ἀπροσδόκητον ἀπέσπασε τὸν Ῥοδόλφον ἀπὸ τὴν νοεράν του ταύτην μελέτην.

ΚΕΦ. Θ.

Ἀπροσδόκητον.

Ἐξομεν, ὅτι ἡ Τραγωδίστρια ἐκάθησεν ἐπὶ στελέχους δένδρου κατακειμένου εἰς τὰ χεῖλη ἐνὸς βόθρου.

Αἴφνης ἐκεῖ ἐγείρεται εἰς ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἀνακαφῆς, ἀποτεινᾷσσει τὰ ἄγυρα, ὑπὸ τοῦ σωροῦ τῶν ὁποίων ἦτο παραχωμένος, καὶ ἐκβάλλει ταραχωδέστατον καγχασμόν ἢ Τραγωδίστρια ἐκπλαγεῖσα ἐστράφη καὶ βλέπει... τὸν Μαχαιρᾶν.

— Μὴ φοβεῖσαι, κόρη μου, τὴν λέγει ὁ Μαχαιρᾶς, βλέπων αὐτὴν ὅτι κατέρυγεν ἐντρομος πλησίον τοῦ Ῥοδόλφου. Παραδόξως συναπάντησις αὐτῆ, Κύριε Ῥοδόλφε· αἱ!... τὴν ἰδεάζεσθε ποτέ σας;... οὐδ' ἐγὼ τὴν ἐπερίμενα θέσθαια...

— Μετὰ ταῦτα ἐπρόσθεσε σοβαρῶς· ἀκούσατε, Μάστορη Ῥοδόλφε... ἰδέτε, ὅ,τι θέλει ἄς εἶπῃ καθείς... ἀλλ' ὑπάρχει κάτι τι εἰς τὸν αἶρα... ἐκεῖ ὑψηλά... ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν ἡμῶν... ὁ μέγ-δε Μέγῃ (ὁ Θεός) εἶναι ἐν Πνεύμα· καὶ αὐτὸ τὸ Πνεῦμα ὁμοιάζει ὡς νὰ λέγη εἰς τὸν ἄνθρωπον τρέχε ὅπως ἐγὼ σὲ ὠθῶ... ἰδέτε, μᾶς συνῴθησε καὶ ἡμᾶς ἐδῶ, ὅπερ εἶναι ἐκπλακτικώτατον!

— Τί κάμνεις αὐτοῦ; ἠρώτησεν ὁ Ῥοδόλφος μὲ ἄκραν ἀπορίαν.

— Ἐπαγρυπνῶ διὰ καλόν σου, μάστορή μου... ἀλλ' εἶδες, ποῖον ὠραῖον παίγνιον τῆς τύχης νὰ εὐρεθῆς καὶ ὁ ἴδιος εἰς τὰ πέριξ τῆς οἰκίας μου τῆς ἐξοχῆς; τὸ εἶπα, ὑπάρχει κάτι τι θεθαίως, ἐπάνω ἐκεῖ ὑπάρχει κάτι τι.

— Ἀλλὰ πάλιν σ' ἐρωτῶ, τί κάμνεις αὐτοῦ;

— Εὐθύς θέλετε τὸ μάθει· δότε με μόνον καιρὸν ν' ἀναβῶ ὡς ἐπὶ ἀστεροσκοπεῖου εἰς τὸ ὄχημά σας μίαν στιγμὴν διὰ νὰ παρατηρήσω πρῶτον τριγύρω.

Καὶ τρέξας πρὸς τὸ πλησίον ἰστάμενον ὄχημα ἀνέβη, ἐβρίψεν εἰς τὰ πέριξ τῆς εὐρυχώρου πεδιάδος γοργὸν βλέμμα, καὶ ἐπανῆλθε ταχέως.

— Θέλεις μ' ἐξηγήσει τί σημαίνουν αὐτά; εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Ὑπομονή! ὑπομονή! μάστορη... τί ὥρα εἶναι;

— Μισὴ ὥρα μετὰ μεσημβρίαν, ἀπεκρίθη ὁ Ῥοδόλφος, ἀφοῦ παρετήρησεν τ' ὠρολόγιόν του.

— Καλῶς... ἔχομεν καιρὸν... ἡ Αἰγωλιός ἀκόμη μετὰ μισὴν ὥραν θέλ' εἶσθαι ἐδῶ.

— Ἡ Αἰγωλιός! ἀνέκραξαν συνάμα καὶ ὁ Ῥοδόλφος καὶ τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας.

— Ναί... ἡ Αἰγωλιός· ἀλλ' εἰς ὀλίγας λέξεις· χθές ἄμ' ἀνεχωρήσατε ἀπὸ τὸ καταγῶγιον, ἦλθεν...

— Ἀνὴρ τις ὑψηλὸς μὲ μίαν γυναῖκα ἀνδρικά ἐνδεδυμένην μὲ ἐζήτησαν, τὸ ἤξευρω ὕστερον;

— Ὑστερον μ' ἐξέρασαν, καὶ ἠθέλησαν νὰ μὲ κάμωσι κατάσκοπον διὰ νὰ τοὺς δώσω πληροφορίας περὶ τοῦ ἑαυτοῦ σας... ἐγὼ δὲν τοὺς εἶπα τίποτε, μολονότι καὶ καθ' αὐτὸ δὲν με διεκοιῶσατε τίποτε ἄλλο, εἰμὴ τὴν ὕστερινὴν ἐκείνην χάλαζαν τῶν γρονθισμῶν... δὲν ἤξευρα τίποτε πλειότερον ὡς πρὸς τὰ μυστικά σου... μολονότι καὶ νὰ ἤξευρα ἤθελεν εἶσθαι τὸ ἴδιον... μεταξύ μας τώρα, Κύριε Ῥοδόλφε, εἶναι καὶ εἰς ζωὴν καὶ εἰς θάνατον· ἀνάθεμά με ἂν καταλαμβάνω διατὶ αἰσθάνομαι διὰ σᾶς τὴν ἀφοσίωσιν... ἤτις ὁμοιάζει ὡς ἡ ἀφοσίωσις σκύλου πρὸς τὸν αὐθέντην του... ἀφ' ἧς στιγμῆς μὲ εἶπατε ὅτι ἔχω χαρὰ καὶ τιμὴν... πῶς νὰ σᾶς εἰπῶ...

— Σ' εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ, παιδίμου, ἀλλὰ... λέγε...

— Λοιπὸν ὁ ὑψηλὸς κύριος καὶ ἡ λεπτὴ γυνὴ ἢ ἀνδρικά ἐνδεδυμένη, βλέποντες ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ ἐξάξωσι τί ἀπὸ ἐμὲ, ἐξήλθον ἀπὸ τῆς δροάκαιαν, καὶ ἔκβηκα καὶ ἐγὼ... ἐκείνοι πρὸς τὸ παλάτιον τῆς δικαιοσύνης, ἐγὼ κατὰ τὴν Παναγίαν· ἔως νὰ φθάσω εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δρόμου παρατηρῶ καὶ ἦτο βροχὴ... κατακλυσμός! ἦτο πλησίον ἐρείπιον οἰκίας· εἶπα κατ' ἑμαυτόν· ἂν αὕτη ἡ βραχθαία βροχὴ διαρκέσῃ θέλω κομηθῆ καὶ ἐδῶ ἐπίσης καλῶς, ὅπως ἤθελα κοιμηθῆ καὶ εἰς τὴν φωλεάν μου· κατρακυλῶ ὅθεν εἰς εἶδός τι ὑπογείου, κάμνω τὴν κλίνην μου ἀπὸ ἑνα σεσθρωμένον στύλον, προσκέφαλον ἕνα σωρὸν χῶμα, καὶ κατακλίνομαι ὡς βασιλεὺς...

— Αἱ... ὕστερα;

— Εἶχομεν πῖε μαζῆ, Κύριε Ῥοδόλφε· ἔπια ἀκόμη μὲ τὸν ὑψηλὸν ἐκείνον κύριον καὶ τὴν μετημφιεσμένην γυναῖκα... θέλω νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτ' ἤμην ὀλίγον παραζαλισμένος... ἐκτὸς τούτου, κανὲν ἄλλο πρᾶγμα δὲν μὲ νανουρίζει τόσον ὠραῖα, ὅσον ὁ μουρμουρητός τῆς βροχῆς ὁπότεν πίπτῃ· ὁ ὕπνος ἤδη μ' ἐκυριεύει· δὲν παρήλθε, νομίζω, πολλὴ ὥρα, ἀφοῦ τὰ ἐκλείτα, ὁπότε θόρυβός τις ἀνάθει μὲ κάμνει καὶ τεινάζομαι ἐκ τοῦ ἵπνου αἰφινδῖως· ἦτον ὁ Διδάσκαλος, ὅς τις ὡς νὰ ὠμίλει φιλικῶς μὲ τινα ἄλλον... ἀκροάζομαι... διάβολε! τί ἀναγνωρίζω!... τὴν φωνὴν τοῦ ὑψηλοῦ, ὅς τις ἦτον εἰς τὸ καταγῶγιον μὲ τὴν μικρὴν

τὴν μετῆμφισμένην.

— Συνομίλου με τὸν Διδάσκαλον καὶ με τὴν Αἰγωλίον! ἠρώτησεν ἠθάμβος ὁ Ῥοδόλφος.

— Με τὸν Διδάσκαλον καὶ με τὴν Αἰγωλίον... τὸ ἐν τὸ ἄλλο... καὶ νὰ ἐπανευρεθοῦν τὴν ἄλλην ἡμέραν...

— Σήμερον!... εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Εἰς τὴν μίαν ὥραν.

— Ἦγουν μετὰ μίαν σιγμὴν!

— Ἐκεῖ ὅπου διαχωρίζουν οἱ δρόμοι τοῦ Σαίντ - Δενῆ καὶ τῆς Ἐπαναστάσεως...

— Ἦγουν ἐδῶ!

— Καθὼς ὀρίζετε, Κύριε Ῥοδόλφε, ἐδῶ βεβαίως.

— Ὁ Διδάσκαλος! προσέξατε καλῶς, κύριε Ῥοδόλφε, ἀνέκραξε τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας

— Μῆνε ἡσυχη κόρη μου, ἐκεῖνος δὲν ἔρχεται, εἰμὶ μόνον ἢ Αἰγωλῖος.

— Πῶς ἐσχετίσθησαν τὰ ὑποκείμενα ἄτινα ἠρώτησαν διὰ ἐμὲ μ' αὐτὰ τὰ δύο βδελυρὰ ὄντα; εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος.

— Τῆ ἀληθεία, καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω ἴσως ἐξύπνησα εἰς τὸ τέλος τῆς ἐμιλίας των, ἐπειδὴ ὁ ὑψηλὸς ἐζήτηε νὰ τὸν ἀποδώσω τὸ χαρτοφυλάκιόν του, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ φέρῃ ἢ Αἰγωλῖος ἐδῶ... ἐπὶ ἀνταλλαγῇ Πεντακοσίων φράγκων. νομίζω, ὅτι κατὰ πρῶτον ὁ Διδάσκαλος τοὺς ἐλήττευσε, καὶ ὕστερον φαίνεται ἐσυμβιβάσθησαν καὶ ὠμίλου με φιλικὸν τρόπον μετὰ ξύ των.

— Παράδοξον!

— Θεέ μου! τοῦτο μὲ προξενεῖ τρόμον, κύριε Ῥοδόλφε, μήπως αὐτοὶ σὰς βλάψουν, εἶπε τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας.

— Ὁ Κύριος Ῥοδόλφος δὲν εἶναι παιδί, κόρη μου, ἀλλὰ καθὼς λέγεις... ἐνδεχόμενον νὰ χειροτερεύσῃ δι' αὐτὸν τὸ πρᾶγμα... καὶ ἐδῶ εἴμ' ἐγώ.

— Ἐξακολουθεῖ παιδί μου.

— Ὁ ὑψηλὸς λοιπὸν καὶ ἡ μικρὴ ὑπεσχέθησαν εἰς τὸν Διδάσκαλον δύο χιλιάδας φράγκα... διὰ νὰ σὰς κάμῃ... δὲν ἤξεύρω τί... ἢ Αἰγωλῖος μέλλει νὰ ἐλθῇ τώρα εὐθὺς ἐδῶ διὰ νὰ φέρῃ τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ νὰ μάθῃ ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς διὰ νὰ ὑπάγῃ καὶ τὸ εἶπῃ εἰς τὸν Διδάσκαλον, ὅστις θέλει ἀναδεχθῆ τὴν ἐκτέλεσιν.

— Τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας ἐβρίχηται ἀπὸ φρίκην ὁ Ῥοδόλφος ἐμειδιᾷ κατατρονητικῶς.

— Δύω χιλιάδες φράγκα διὰ νὰ σὰς κάμωσι κάτι τι, κύριε Ῥοδόλφε... τοῦτο μὲ κάμνει νὰ ἐνθυμούμαι (χωρὶς βέβαια νὰ σὰς συγκρίνω) ὅτι χάνεται ἐνίοτε κανὲν σκυλί, καὶ προκηρύττουσιν ἕως ἑκατὸν φράγκα ἀμοιβὴν εἰς τὸν ὅστις ἤθελε τὸ εὑρεῖ, καὶ λέγω ἐν ἑμαυτῷ: ἂν ἤθελες χαθῆ, σὺ ζῶον, ἤθελε δώσει κανεὶς ἑκατὸν λεπτὰ διὰ νὰ εὑρεθῆς... δύο χιλιάδας φράγκα διὰ νὰ σὰς κάμουν κάτι τι!... ἀλλὰ ποῖος εἴσθε σεῖς λοιπὸν;

— Θέλω ἀμέσως σὲ τὸ εἶπεῖ.

— Ἄλλ' ἐγὼ, καθὼς ἤκουσα αὐτὰ, εἶπα κατ' ἑμαυτόν. Πρέπει ἐγὼ νὰ μάθω ποῦ κἀθῆνται αὐτοὶ οἱ βαθύπλουτοι, ὅστινες ἀπολύουσι τὸν Διδάσκαλον εἰς τὰ ἔγνη τοῦ Ῥοδόλφου· τοῦτο ἤμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ἅμα ἐμακρύνθησαν, ἐξέρχομαι ἀπὸ τὰ ἐρείδιά μου τοὺς παρακολουθῶ ἕως εἰς τὸ προαύλιον τῆς Παναγίας· ἐκεῖ ἐμβαίνουν εἰς ἐν δχημα· ἀναβαίνω καὶ ἐγὼ κρυφίως ἐξοπίσω· προχωροῦμεν καὶ φθάνομεν εἰς τὸ βουλεβάριον τοῦ ἀστεροσκοπείου· ἡ νύκτα σκοτεινοτάτη, καὶ δὲν ἤδυνάμην νὰ διακρίνω παντελῶς ἐντέμνω ὅς σημεῖον ἐν δένδρον, διὰ ν' ἀναγνωρίσω τὸ μέρος τὴν ἐπιούσαν.

— Ἐξάιρετα, παιδί μου.

— Τὴν πρῶταν ταύτην ἐπέστρεψα ἐκεῖ· εἰς δέκα βήματα μακρὰν τοῦ ὁποίου εἶχα σημειώσει δένδρον... εἶδον στενωπὸν τινα φραγμένην με κιγκλίδας... ἐπάνω εἰς τὴν λάσπην τῆς στονωποῦ πατήματα μικρὰ καὶ μεγάλα... εἰς τὴν ἄκραν τοῦ στενοῦ αὐτοῦ δρόμου εἶναι μικρὰ τις θύρα περιβολίου καὶ παύουσιν ἕως ἐκεῖ τὰ πατήματα... ἢ φωλεὰ καὶ τοῦ ὑψηλοῦ καὶ τῆς μικρῆς αὐτοῦ πρέπει νὰ εἶναι.

— Εὐχαριστῶ, ἀνδρεῖέ μου· μ' ἔκαμες μεγάλην δούλευσιν, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃς.

— Συγγνώμη! συγγνώμη! Κύριε Ῥοδόλφε· ἀμφίβαλλα περὶ τούτου... ἀλλ' ἐντοσοῦτι ἐγὼ πρὸς ταῦτον τὸν σκοπὸν τὸ ἔκαμα.

— Τὸ ἤξεύρω, παιδί μου, καὶ ἐπεθῆμουν νὰ ἤδυνάμην διὰ ν' ἀνταμείψω τὴν δούλευσίν μου ἄλλως παρὰ με ἀπλᾶς εὐχαριστήσεις... κατὰ δυστυχίαν δὲν εἶμαι, εἰμὴ ἕνας κακοροῖκος τεχνίτης... ἂν δίδουν, καθὼς λέγεις, δύο χιλιάδας φράγκα διὰ νὰ μὲ κάμουν κάτι τι... θέλω σὲ τὸ ἐξηγήσει διατί...

— Ἐὰν ἔχετε εὐχαρίστησιν νὰ μὲ τὸ ἐξηγήσετε, καλῶς. ἀλλ' ἐὰν ὄχι, μὲ εἶναι ἀδιάφορον· σὰς ἐπιβουλεύονται, θέλω ἀντιπαλαίσει... διὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ὑποθέσεως δὲν μὲ μέλλει.

— Μαντεύω τί θέλουσιν... ἄκουσέ με καλῶς· γνωρίζω

ἐν μυστικὸν διὰ τὸ κόπτω τὸ Ἐλεφαντόδοντον, τὸ ὅποιον θά-
λουσιν εἰς τὰ ἀνεμιστήρια, μὲ τὴν μηχανὴν ἄλλα τὸ μυστικὸν
τοῦτο δὲν τὸ γνωρίζω ἐγὼ μόνος· τὸ γνωρίζει καὶ ὁ σύντρο-
φός μου, ὅστις λείπει ἤδη, καὶ τὸν ἀναμένω διὰ τὰ τάλω-
μεν εἰς πράξιν. Καὶ βεβαίως αὐτοὶ θέλουσιν εἰς βάλωσιν εἰς χει-
ρας τὴν μηχανὴν, ἥτις εὐρίσκεται εἰς ἐμέ, καὶ κάμουν τὴν
θυσίαν, διότι φέρει μεγάλα κέρδη ἢ ἀνακάλυψις αὐτή.

— Οἱ δύο αὐτοί... θὰ εἶναι λοιπὸν...

— Μαστόροι, εἰς τοὺς ὁποίους ἐδούλευσα... καὶ εἰς τοὺς
ὁποίους δὲν ἠθέλησα νὰ παραδώσω τὸ μυστικόν.

— Ἡ ἐξηγήσις αὕτη ἐφάνη ἰκανὴ νὰ πείσῃ τὸν Μαχαιρᾶν,
ὅς τις ἐπανελάθε :

— Καταλαμβάνω ἤδη... βλέπετε τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους!
καὶ ἐντοσοῦτω δὲν εἶχον τὴν γενναιότητα διὰ νὰ πράξουν τὸ
κακὸν μόνοι των, ἀλλὰ μεταχειρίζονται ἄλλους· ἀλλὰ νὰ ἰδῆτε
τὴν πρῶταν σήμερον εἶπα κατ' ἐμαυτὸν, ἠξέυρω τὸ μέρος ὅπου
θ' ἀνταμωθοῦν ἡ Αἰγωλιὸς καὶ ὁ ὑψηλός· ἄς ὑπάγω ἐκεῖ νὰ
τοὺς περιμένω· οἱ πόδες μου βαστοῦν· ὁ πρωτομάστορός μου
θὰ μὲ περιμένει, ἄς περιμένει καὶ αὐτός... φθάνω ἐδῶ...
βλέπω αὐτὸν τὸν λάκκον. συνάξω μίαν ἀγκάλην ξηρόχορτα,
κρύπτομαι μέσα εἰς αὐτὰ ἕως εἰς τὴν μύτην καὶ περιμένω τὴν
Αἰγωλιὸν... ἀλλ' ἰδοὺ καὶ προβαίνετε σεῖς εἰς τὴν πεδιάδα,
καὶ ἡ πτωχὴ ἢ Τραγωδίστρια ἐρχεται καθ' αὐτὸ καὶ κάθηται
εἰς τοῦ περιστελίου μου τὴν ὄχθην· ἠθέλησα τότε νὰ παίξω τὴν
ἀστείαν αὐτὴν σκηνὴν, καὶ ἀνέκραξα ὡς δαιμονισμένος, ἔξερ-
χόμενος ἀπὸ τοῦ ἀχυρῶνός μου τὸ βάθος.

— Καὶ τώρα ποῖον εἶναι τὸ σχέδιόν σου;

— Νὰ περιμένω τὴν Αἰγωλιὸν, ἥτις, βεβαίως, θὰ ἔλθῃ ἢ
πρῶτη· νὰ προσπαθίσω διὰ ν' ἀκούσω τι θὰ εἴπῃ εἰς τὸν ὑψη-
λόν, ἐπειδὴ τοῦτο δύναται νὰ σᾶς χρησιμεύσῃ· ὁ κορμὸς οὗτος,
ὅπισθεν τοῦ ὁποίου βλέπει τις εἰς ὅλην τὴν πεδιάδα, εἶναι πο-
λὸ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν κατάλληλος, ὡς νὰ ἦτον ἐπίτηδες
θεμένος· ἢ συνέντευξις τῆς Αἰγωλιῦ θέλει γενῆ τέσσαρα βή-
ματα μακρὰν, εἰς τὴν διασταύρωσιν τῆς ὁδοῦ· βεβαίως ὅθεν
θέλουσιν ἔλθῃ νὰ καθίσωσιν ἐδῶ· ἀλλ' ἐάν δὲν ἔλθωσιν...
ἂν δὲν δύναται τις νὰ ἀκούσῃ τι... ὅταν διαχωρισθῶσιν,
ἐφορμῶ κατὰ τῆς Αἰγωλιῦ, τοῦτο θὰ γένηι πάντοτε, τὴν πλη-
ρῶν ὅτι τὴν χρεωστῶ διὰ τ' ὀδόντι τῆς Τραγωδίστριας, καὶ
τῆς στρεφῶ τὸν λαιμὸν ἕως ν' ἀναγκασθῇ διὰ νὰ μὲ εἴπῃ τὸ
ὄνομα τῶν γονέων τῆς πτωχῆς ταύτης νέας... πῶς εὐρίσκεται

τὴν ἰδέαν μου, Κύριε Ῥοδόλφε;

— Εἶναι ἐξαιρετὸς παιδί μου· ἀλλὰ πρέπει νὰ διορθώσῃς
ἓνα πρᾶγμα εἰς τὸ σχέδιόν σου.

— Ἄλλ' ἐντοσοῦτω, Μαχαιρᾶ, μὴν ἔλθῃτε εἰς ῤῆξιν ἐξ αἰ-
τίας μου μὲ τὴν Αἰγωλιὸν... ἐάν κακοποιήσετε αὐτήν, ὁ
Διδάσκαλος...

— Φθάνει, κόρη μου... ἡ Αἰγωλιὸς θὰ περάσει ἀπὸ τὰς
χειράς μου... Ἄ! διὰ τοῦτο, διότι ἔχει τὸν Διδάσκαλον νὰ
τὴν ὑπερασπισθῇ, θὰ διπλασιάσω κ' ἐγὼ κατ' ἐπάνω τῆς τὴν
δόσιν.

— Ἄκουσε, παιδί μου· ἔχω μέσον καλῆτερον νὰ ἐκδικηθῆς
τὴν Αἰγωλιὸν, δι' ὅσα κακὰ ἔπραξε κατὰ τῆς Τραγωδίστριας.
ἀργότερα θέλω σὲ τὸ εἶπε· πρὸς τὸ παρὸν, εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος
μακρονόμενος ἀπὸ τὴν Τραγωδίστριαν βήματα τινὰ, καὶ χαμη-
λῶν τὴν φωνὴν του, πρὸς τὸ παρὸν, θέλεις νὰ μὲ κάμῃς ἀ-
ληθῆ δούλευσιν;

— Ἐξηγηθῆτε, Κύριε Ῥοδόλφε.

— Ἡ Αἰγωλιὸς δὲν σὲ γνωρίζει;

— Τὴν εἶδα χθὲς πρῶτην φορὰν εἰς τὸ καταγώγιον...

— Ἰδοὺ λοιπὸν τί πρέπει νὰ κάμῃς... θέλεις κρυφθῆ κα-
τ' ἀρχάς, καὶ ἅμα τὴν ἰδῆς νὰ φανῇ πλησίον, ἐδῶ, νὰ ἐξέλ-
θῃς εὐθὺς ἐξ ὀπίσω ἀπὸ τὸν κορμῶν.

— Διὰ νὰ τῆς στρεῖψω τὸν λαιμὸν...

— Ὅχι... ἀργότερα!... σήμερον πρέπει μόνον νὰ τὴν
ἐμποδίσῃς ἀπὸ τοῦ νὰ ὁμιλήσῃ μὲ τὸν ὑψηλόν... βλέπων αὐ-
τὸς καὶ ἄλλον τινὰ οὕτως ὁμοῦ μὲ τὴν Αἰγωλιὸν, δὲν θέλει
βεβαίως πλησιάσει εἰς αὐτήν... ἂν δὲ πλησιάσῃ μὴ μακρύνε-
σαι ἀπ' αὐτὴν τελείως... τοιοῦτοτρόπως αὐτὸς δὲν θὰ δυνηθῇ
νὰ κάμῃ τὰς προτάσεις του ἐνώπιόν σου...

— Ἄν ὁ ἄνθρωπος θαρῆρευθῇ καὶ ἐμπροσθέν μου... ἐκτε-
λῶ ἐγὼ τότε τὸν σκοπὸν μου... αὐτὸς δὲν εἶναι οὔτε Διδά-
σκαλος, οὔτε Κύριος Ῥοδόλφος.

— Γνωρίζω τὸν ἄνθρωπον, δὲν θέλει θαρῆρευθῇ εἰς ἐσέ.

— Καλῶς, θὰ παρακολουθῶ τὴν Αἰγωλιὸν ὡς ἡ σκιά τῆς,
δὲν θέλει τὴν εἶπε λέξιν ὁ ἄνθρωπος χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσω,
καὶ τελειώνει οὕτω.

— Ἄν συμφωνήσωσιν ἄλλην τινὰ συνέντευξιν, σὺ θὰ τὸ μά-
θῃς, καθότι δὲν θέλεις τοὺς παραιτήσῃ μόνους παντελῶς...
ἄλλως ἢ παρουσία σου θὰ ἀρκέσει διὰ ν' ἀπομακρύνῃ αὐτὸν
ἐξ ὄλου.

— Καλῶς λοιπόν, καλῶς· ἀλλ' ὕστερον νὰ στριφογυρίσω τὴν Αἰγυλίον; ἐπιμένω εἰς τοῦτο.

— Ὅχι ἀκόμη... ἡ μονόφθαλμος δὲν ἤξεύρει ἂν εἶσαι κλέπτῃς ἢ ὄχι;

— Ὅχι, ἐκτός ἂν ὁ Διδάσκαλος τὴν εἶπεν, ὅτι δὲν ἦγον εἰς τὴν ιδέαν μου τοῦτο.

— Ἄν τῆς τὸ εἶπε, δύνασαι νὰ ὑποκριθῆς ὅτι ἤλλαξες γνώμην.

— Ἐγώ!

— Σὺ!...

— Ἄ! Κύριε Ῥοδόλφε... τὸ παίγνιον αὐτὸ δὲν συμβιβάζεται με ἐμὲ καθόλου.

— Θέλεις κάμει ὅπως εὐχαριστεῖσαι... θέλεις ἰδεῖ μολοντοῦτο ἂν σὲ προτεῖνω τῶντι ἄτιμον τινὰ πράξιν...

— ὦ! ὅσον κατὰ τοῦτο, εἶμαι βέβαιος...

— Καὶ δικαίως...

— Ἐξηγηθῆτε λοιπόν, Κύριε... καὶ θέλω ὑπακούσει:

— Ἄμα ὁ ἄνθρωπος μακρυνθῆ, νὰ καταγενῆς διὰ νὰ καλοπιάσῃ τὴν Αἰγυλίον.

— Ἐγώ... ἐκείνην τὴν ἀχρεῖαν γραίαν;... ἤθελα προτιμήσει κάλλιον νὰ θαρσῶ με τὸν Διδάσκαλον· δὲν ἤξεύρω μόνον πῶς θὰ κάμω νὰ κρατηθῶ ἀπὸ τοῦ νὰ τῆς πηδῆσω εὐθὺς εἰς τὸν λαιμόν.

— Τότε χάνεις τὸ πᾶν...

— Ἀλλὰ τί πρέπει λοιπόν νὰ κάμω;

— Ἡ Αἰγυλὶς θέλ' εἶσθαι μανιώδης διὰ τὴν ζημίαν, τὴν δόξαν ἢ παρουσία σου θέλει τὴν προξενῆσαι· προσπάθησαι ὅθεν νὰ τὴν εἰρηνεύσῃς λέγων εἰς αὐτὴν ὅτι ἔχεις μίαν πολλὰ σημαντικὴν ληστείαν νὰ τελέσῃς, καὶ ὅτι παραφυλάττεις ἐκεῖ περιμένων ἐπὶ τούτου τὸν σύντροφόν σου, καὶ ὅτι ἂν ὁ Διδάσκαλος θέλῃ νὰ λάβῃ μέρος... πρόκειται νὰ κερδίσῃ τις πληθὸς χρημάτων.

— Λέγε... λέγε...

— Ἀφοῦ περιμένετε μίαν ὥραν, τὴν λέγεις «ὁ σύντροφός μου δὲν ἦλθε... φαίνεται ἀνεβλήθη» ἐπομένως συμφωνεῖτε νῆαν συνέντευξιν με τὴν Αἰγυλίον καὶ τὸν Διδάσκαλον... διὰ τὴν αὔριον... περὶ τὸν ὄρθρον... ἐννοεῖς;

— Ἐννοῶ.

— Καὶ τὴν ἐσπέραν ταύτην κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν νὰ εὐρεθῆς εἰς τὴν γωνίαν τῶν Ἡλυσίων Πεδίων καὶ τῆς διόδου τῶν

Χηρῶν διὰ νὰ σὲ ἀνταμώσω ἐκεῖ· καὶ νὰ σὲ εἰπῶ τὰ περαιτέρω...

— Ἄν τοῦτο εἶναι καμμία Παγίς, προσέξατε... ὁ Διδάσκαλος εἶναι κακός... τὸν ἐδείρατε... μὴ ἀμφιβάλλετε ποσῶς ὅτ' εἶναι ἀχρεῖος ὥστε νὰ σᾶς φονεύσῃ.

— Ἔσο ἡσυγος...

— Ἄ! ἐδῶ εἶναι παιγνίδι... διαθέσατε περὶ ἐμοῦ ὅπως θέλετε... καταλαμβάνω· ἰδέα τις με λέγει, ὅτι θὰ εἶναι τι μαγεῖρευμα διὰ τὸν Διδάσκαλον καὶ τὴν Αἰγυλίον... μόνον τοῦτο... μίαν λέξιν ἀκόμη, Κύριε Ῥοδόλφε.

— Λέγε.

— Δὲν σᾶς στοχάζομαι ἱκανὸν νὰ στήσῃτε παγίδα εἰς τὸν Διδάσκαλον διὰ νὰ τὸν συλλάβῃ ἡ Ἄστυνομία· εἶναι ἓνας ἀχρεῖος ὅστις ἀξίζει χιλιάκις τὸν θάνατον... ἀλλὰ νὰ συνεργήσω διὰ νὰ κρατηθῇ, τοῦτο δὲν ἀρμόζει εἰς ἐμέ.

— Οὔτε εἰς ἐμέ, παιδί μου· ἀλλ' ἔχω ἓνα λογαριασμόν νὰ κάμω μ' αὐτὸν καὶ με τὴν Αἰγυλίον, ἐπειδὴ συνομόττου με ἄνθρώπους διὰ νὰ με κακοποιήσουν... καὶ ἡμεῖς θέλομεν ἐπιτύχει τοῦ σκοποῦ μας, ἂν με βοηθήσῃς.

— ὦ! τοιοῦτοτρόπως ἔχεις καλῶς· τότε, χωρὶς κανένα δισταγμόν... εἶμαι πρὸς τοῦτο...

— Καὶ ἂν ἐπιτύχωμεν, ἐπρόσθεσον ὁ Ῥοδόλφος με ὄρος σοβαρόν, καὶ σχεδὸν ἐπίσημον, τὸ ὅποιον ἔκαμεν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Μαχαιρᾶν, θέλεις ἐπίσης καυχῆθῃ, καθὼς ὅτι ἔσωσες ἀπὸ τὸ πῦρ καὶ ἀπὸ τὰ ὕδατα τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον καὶ τὴν γυναῖκα, οἵτινες σὲ χρεωστοῦσι τὴν ζωὴν των.

— Πῶς ἐκφράζεσθε τοιοῦτοτρόπως, Κύριε Ῥοδόλφε... Δὲν εἶδον ποτὲ ἄλλοτε τὸ βλέμμα σας τοιοῦτον... ἀλλὰ ταχύνατε, ταχύνατε, ἀνέκραξεν ὁ Μαχαιρᾶς, παρατηρῶ καὶ προβαίνει κάτω ἐκεῖ ἐν ἄσπρο πρᾶγμα, καὶ πρέπει νὰ εἶναι ἡ σκούφια τῆς Αἰγυλίου... ἀναχωρήσατε, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν τρύπαν μου διὰ νὰ κρυφθῶ.

— Καὶ τὴν ἐσπέραν εἰς τὰς δέκα ὥρας...

— Εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ τῶν Χηρῶν καὶ τῶν Ἡλυσίων Πεδίων τὸ εἶπαμεν...

— Τὸ ἄνθος τῆς Μαρίας δὲν εἶχεν ἀκούσει τὸ τελευταῖον τοῦτο μέρος τῆς συνομιλίας τοῦ Μαχαιρᾶ καὶ τοῦ Ῥοδόλφου· ἐπανέβη εἰς τὸ ὄχημα με τὸν ἀγαπητόν της συνοδοιπόρον.